

BEKENTENISSEN VAN EEN BRITSE SPION

en de vijandigheid van de Britten tegenover de islam

Vertaald door:
M. Siddık Gümüş

Hakikat Verlagshaus GmbH
Am Kühlturm 4, 44536 Lünen (Duitsland)
Tel: +49 231-98627148 Fax: +49 231-98627168
E-Mail: info@serhendkitabevi.com

– 2022 –

OPMERKING

Missionarissen trachten het christendom te verspreiden, de joden de leer van de Talmoeed en de uitgeverij Hakikat Kitâbevi in Istanbul tracht de islam te verspreiden. De vrijmetselaars streven er op hun beurt naar om de religies ongedaan te maken. Wie beschikt over verstand en kennis en gewetensvol is, zal begrijpen en inzien welke van deze de juiste is. Door te helpen dit te verspreiden, zal hij ervoor zorgen dat mensen in deze wereld en in het hiernamaals de gelukzaligheid zullen bereiken. Er is geen waardevollere en nuttigere dienst voor de mensen dan deze. Dat de huidige religieuze boeken van de joden en christenen, die 'Thora' en 'Evangelie' worden genoemd, door mensen zijn geschreven oftewel veranderd, wordt ook toegegeven door hun eigen geleerden. De edele Koran daarentegen is nog steeds zo zuiver als dat het werd neergezonden door Allah de Verhevene. Alle priesters en rabbijnen dienen de boeken die gepubliceerd zijn door de uitgeverij Hakikat Kitâbevi aandachtig en op een gewetensvolle wijze te lezen en het te proberen te begrijpen.

Nooit ofte nimmer doet Allah onrecht aan Zijn dienaren!

Wat eenieder overkomt, is de straf voor zijn eigen daden!

VOORWOORD

Allah de Verhevene verklaart in het 82^e vers van soera al-Māida in de edele Koran het volgende: “De grootste vijanden van de islam zijn de joden en de polytheïsten.” De jood die de eerste fitna veroorzaakte om de islam van binnenuit te vernietigen, was ‘Abdullāh ibn Saba’ uit Jemen. Hij richtte de **shī’a**-groepering (het sjiïsme) op als tegenbeweging tegen de **ahl al-soenna**, die de ware moslims zijn. In elke eeuw hebben joden die als sjiitische geleerden verschenen, deze groepering versterkt. De schades die de joden de islam hebben toegebracht, staan uitgebreid geschreven in het boek **Khīyānat al-yahūd**, dat door **Maktabat al-sahāba al-islāmiyya** in Koeweit werd gepubliceerd. Toen er na de tenhemelopneming van ‘Īsā (Jezus – vrede zij met hem) vervalste evangeliën werden geschreven, werden de meeste christenen **mushrik** (polytheïst). En degenen onder hen die geen polytheïsten waren, werden **kāfirūn** (ongelovigen) omdat ze niet in Muhammad (vrede zij met hem) geloofden. Zij en de joden werden **ahl al-kitāb** (‘mensen van het boek’; aanhangers van een boekreligie) genoemd. Toen de islam opkwam, ging de heerschappij van de priesters in de middeleeuwen te gronde. Om de islam te vernietigen, richtten zij missionaire organisaties op. Degenen die hierin het verst gingen, waren de Britten. In Londen werd het **Ministerie van Koloniën** opgericht. Met onvoorstelbare joodse listigheden en militaire en politieke krachten, vielen zij de islam aan. Hempher, een van de dui-zenden spionnen die onder leiding van het **Ministerie van Koloniën** naar alle landen werden gestuurd, lokte in 1125 n.h. [1713 n.Chr.] in Basra de 14-jarige Muhammad uit Najd in de val en misleidde hem jarenlang. Ze stichtten de groepering genaamd ‘het **wahhabisme**’, die ze op bevel van het Britse **Ministerie van Koloniën** in 1150 n.h. [1737 n.Chr.] afkondigden.

Hempher is een Britse missionaris die door het Britse Ministerie van Koloniën werd opgedragen om spionageactiviteiten uit te voeren in Egypte, Irak, Iran, de Hidjaz en in het centrum van het kalifaat, Istanbul; om de moslims te misleiden en het christendom te dienen. Hoezeer de vijanden van de islam ook proberen om de islam te vernietigen, zij zullen er niet in slagen en zullen dit licht van Allah de Verhevene nooit kunnen uitdoven. Immers, Allah de Verhevene verklaart in de edele Koran, in het 9^e edele vers van soera al-Hijr [interpretatie van de betekenis]: “**Deze Koran heb Ik**

naar jou neergezonden en voorzeker, Ik zal hem beschermen.”

Met andere woorden, Hij verklaart dat de ongelovigen de edele Koran niet zullen kunnen aantasten, veranderen en vervalsen en dat zij dit licht nooit zullen kunnen uitdoven. Sinds 14 eeuwen hebben de moslims zich ingespannen op het verlichte pad van de edele Koran en hebben zij vooruitgang geboekt op het gebied van kennis, ethiek, natuurwetenschappen, kunsten, handel en politiek. Zij stichtten grote rijken. Na de Franse Revolutie in 1204 n.h. [1789 n.Chr.] zagen de jongeren in Europa de immoraliteiten, wreedheden, plunderingen en leugens van de kerken en de priesters, en zagen ze in dat het christendom een verdorven religie is; hierop begonnen zij afstand te nemen van het christendom en ofwel moslim ofwel atheïst te worden. Hoe verder zij zich verwijderden van het christendom, hoe meer zij vooruitgang boekten in de (natuur)wetenschappen en techniek. Immers, het christendom verhinderde inspanningen voor deze wereld en vooruitgang. En sommige moslims die de boeken van deze jongeren lazen die de religies zwartmaakten, en die zich lieten misleiden door de leugens en belastingen van de Britten tegen de islam, werden onwetend over de islam. Hoe verder zij zich van de islam verwijderden, hoe meer zij begonnen achter te blijven in de (natuur)wetenschappen. De islam beveelt namelijk om zich ook voor wereldse zaken in te spannen en om vooruitgang te boeken.

De fundamentele politiek van de Britse staat bestaat uit het uitsluiten van de natuurlijke rijkdommen van de wereld, in het bijzonder die in Afrika en India; het als dieren laten werken van de mensen daar; en het overdragen van alle inkomsten naar Groot-Brittannië. Zij die gezegend zijn met het aanvaarden van de islam – waarin rechtvaardigheid, elkaar liefhebben en elkaar steunen worden bevolen – hinderen de wreedheden en leugens van de Britten.

Dit boek hebben we samengesteld uit drie delen:

Het eerste deel bestaat uit de bekentenissen van de Britse spion [Hempher]. In dit deel worden de achterbakse, verachtelijke plannen en leugens van de Britten beschreven die zij voorbereiden om de islam uit te roeien. Dit deel bestaat uit zeven hoofdstukken.

In het tweede deel wordt beschreven hoe de Britten hun plannen op een sluwe wijze in de moslimlanden in praktijk brachten, hoe ze de staatsmannen misleidden en de moslims onvoorstelbare martelingen aandeden en hoe ze het Indiase Rijk en het Ottomaanse Rijk, die beide islamitische rijken waren, ongedaan maakten. Dit deel van ons boek zit vol met bewijsstukken die ertoe zul-

len leiden dat de armzalige moslims die in de valkuilen van de wahhabieten zijn gelopen, ontwaken uit onachtzaamheid; en die de geschriften van de geleerden van de ahl al-soenna bekrachtigen.

Het derde deel is een vertaling uit het boek **Khulāsāt al-kalām**, waarin wordt bewezen dat de islam de ware religie is.

Vandaag de dag zijn de moslims over de hele wereld in drie groepen verdeeld. De eerste groep bestaat uit de ware moslims die zich bevinden op het pad van de eervolle Metgezellen. Zij worden **ahl al-soenna** (volgers van de soenna), **sunnī** (soenniet) en ook wel de **firqa al-nājiyya** (groep die gered zal worden van de Hel) genoemd. De tweede groep bestaat uit degenen die vijandig zijn tegenover de eervolle Metgezellen. Zij worden **shī'ī** (sjiïet) en de **firqa al-dālla** (afgedwaalde groep) genoemd. De derde groep bestaat uit degenen die vijandig zijn tegenover zowel de soennieten als de sjiïeten. Zij worden **wahhābī** (wahhabiet) en **najdī** genoemd, omdat ze voor het eerst verschenen in de stad Najd (of Nadjd) in Arabië. Zij worden ook wel de **firqa al-mal'ūna** (vervloekte groep) genoemd, omdat ze de moslims afgodendienaren (mushrikūn) noemen. Dit staat geschreven in onze boeken **Kiyāmet ve Âhuret en Se'âdet-i Ebediyye**. Onze Profeet heeft degenen die moslims ongelovig (kāfir) noemen, vervloekt. Wie zijn ziel van begeerte (nafs) volgt en wiens hart (qalb) verdorven is, zal naar de Hel gaan, ongeacht tot welke groepering hij behoort. Iedere gelovige (mu'min) dient te allen tijde veelvuldig “lā ilāha illallāh” (“er is geen andere god dan Allah”) op te zeggen ter zuivering van zijn ziel van begeerte, dus om het te zuiveren van het ongeloof (kufr) en de zonden die eigen zijn aan de aard van de ziel van begeerte. En ter reiniging van zijn hart (qalb), dus om het te zuiveren van de sporen van ongeloof en de zonden die ontstaan door de ziel van begeerte, de duivel (shaytān), slechte vrienden en schadelijke, verdorven boeken, dient hij “astaghfirullāh” (“ik vraag Allah om vergiffenis”) op te zeggen. De smeekbeden van degene die de islamitische voorschriften, dus de geboden en verboden naleeft, zullen zeker aanvaard worden. Het zijn de joden en de Britten die de moslims hebben verscheurd in deze drie groepen.

Milādī
(jaar n.Chr.)

Hijrī shamsī
(zonnejaar n.h.)

Hijrī qamarī
(maanjaar n.h.)

2022

1400

1443

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Hempher zegt: Ons Groot-Brittannië is zeer uitgestrekt. Net zoals de zon boven zijn zeeën opkomt, zo gaat de zon ook weer boven deze zeeën onder. Onze staat is in zijn koloniën in India, China en het Midden-Oosten relatief zwak. Deze landen staan niet volledig onder onze controle. Wij bedrijven hier echter een zeer actieve en succesvolle politiek. Al deze landen staan op het punt om in onze handen te vallen. Hierbij zijn twee zaken van belang:

1. De plaatsen die we hebben bemachtigd, proberen te behouden,
2. De plaatsen die we niet hebben bemachtigd, proberen te bemachtigen.

Het Ministerie van Koloniën zette voor elk van deze staten een commissie op om deze twee taken te volbrengen. Toen ik begon te werken op het Ministerie van Koloniën, stelde de minister vertrouwen in mij en gaf mij een opdracht bij de Britse Oost-Indische Compagnie. Dit leek op het eerste gezicht een handelsbedrijf. Zijn werkelijke taak bestond echter uit het zoeken naar manieren om de grote en uitgestrekte gebieden van India te overheersen.

Wat betreft India was onze regering helemaal niet ongerust. India was immers een land dat bestond uit mensen met verschillende nationaliteiten en talen en tegenstrijdige belangen. Ook China bezorgde ons weinig angst. Er was namelijk geen vrees dat de religies ‘boeddhisme’ en ‘confucianisme’, die in China overheersend waren, zouden opleven. Deze twee waren immers religies die zich op geen enkele manier met het wereldse leven bezighielden. Daarom was het erg onwaarschijnlijk dat de bevolkingen van deze twee landen liefde voor het vaderland in zich zouden hebben. Deze twee landen bezorgden ons, de Britse regering, geen ongemak. Maar tegelijkertijd lieten we de gebeurtenissen die zich mogelijk in de toekomst zouden kunnen voordoen, niet buiten beschouwing. Daarom maakten we langeter-

mijnplannen om in deze landen onenigheid, onwetendheid en armoede en zelfs besmettelijke ziekten te verspreiden. Door de gewoonten en tradities van de bevolkingen van deze twee landen te imiteren, konden we onze intenties moeiteloos verbergen.

De islamitische landen stoorden ons enorm. We hadden met de ‘zieke man’ [hiermee bedoelt hij het Ottomaanse Rijk] enkele overeenkomsten gesloten, die allemaal in ons voordeel waren. De ervaren mensen van het Ministerie van Koloniën voorspelden dat deze ‘zieke man’ in minder dan een eeuw zou omkomen. Bovendien hadden we met de Iraanse regering in het geheim enkele overeenkomsten gesloten en hadden we in deze twee landen staatsmannen geplaatst die we tot vrijmetselaars hadden gemaakt. Omkoperij, slecht bestuur en het feit dat bestuurders met gebrekkige religieuze kennis zich bezighielden met mooie vrouwen en zo hun plichten verwaarloosden, braken de ruggengraat van deze twee landen. Maar ondanks dit alles, maakten we ons zorgen dat onze inspanningen niet het gewenste resultaat zouden opleveren omwille van de redenen die ik hieronder zal opnoemen:

1. De moslims zijn uiterst gehecht aan de islam. Iedere moslim is net zo gehecht aan de islam als de verbondenheid van priesters en monniken aan het christendom, of zelfs nog meer. Het is bekend dat priesters en monniken hun leven zouden opgeven, maar nooit hun religie (het christendom). De gevaarlijksten onder de moslims zijn de sjiieten in Iran. Zij beschouwen namelijk degenen die geen sjiieten zijn als ongelovig en onrein. De christenen zijn in de ogen van de sjiieten als bedorven vuil, en van nature probeert de mens met al zijn kracht zich van vuil te ontdoen. Een keer vroeg ik het volgende aan een sjiiet: “Waarom kijken jullie op deze manier naar de christenen?” Dit is het antwoord dat ik kreeg: “De Profeet van de islam was een zeer wijs persoon. Hij oefende op hen zo’n spirituele druk uit opdat ze het rechte pad zouden vinden en zouden toetreden tot de islam, de religie van Allah. Uiteindelijk zet ook de staat een mens die hij als gevaarlijk beschouwt, onder een materiële druk totdat die persoon gehoorzaamt. De onreinheid waar ik over spreek, is geen materiële maar een immateriële druk en betreft niet alleen de christenen, maar omvat ook de soennieten en alle ongelovigen. Zelfs onze vroegere Iraanse zoroastriërs zijn onrein in de ogen van de sjiieten.”

Ik zei tegen hem: “Mooi! Ook de soennieten en de christenen geloven in God, de profeten en de Dag des Oordeels; waarom zouden ze dan onrein zijn?” Daarop antwoordde hij: “Omwille van twee redenen zijn zij onrein: Ten eerste beschuldigen ze de edele Muhammad van liegen – moge Allah ons behoeden voor zo’n daad^[1]. Als tegenreactie op deze weerzinwekkende beschuldiging zeggen wij tegen hen – in navolging van het gezegde: “Wie jou kwelt, die mag jij ook kwellen” – dat zij onrein zijn. Ten tweede schrijven de christenen de profeten van Allah slechte dingen toe. Ze zeggen bijvoorbeeld dat ‘Isā (Jezus – vrede zij met hem) alcohol dronk en dat hij werd gekruisigd omdat hij vervloekt was.”

Vol verschrikking zei ik tegen de man: “Christenen zeggen zulke dingen niet.” Hij antwoordde echter: “Nee, jij weet het niet. In de **Heilige Schrift** staat het zo geschreven.” Ik zweeg, want hoewel de man het mis had wat betreft het tweede punt, had hij gelijk wat betreft het eerste punt. Ik wilde de discussie niet rekken omdat ze, ondanks mijn islamitische kleding, mij zouden kunnen verdenken. Om die reden bleef ik steeds weg van discussies.

2. De islam was ooit een religie waarvan de wetten en voor-

[1] Het zijn echter de sjiïeten en de christenen die onze Profeet beschuldigen van liegen. De geloofsovertuigingen, uitspraken en weerzinwekkende handelingen van de sjiïeten die in strijd zijn met de edele Koran en de eervolle hadīth’s van onze Profeet, staan vermeld in boeken van de ahl al-soenna zoals **al-Sawā’iq al-muhriqa**, **Tuhfa-i ithnā ‘ashariyya**, **Ta’yīd ahl al-sunna**, **al-Nāhiya**, **Ashāb-i kirām**, **al-Hujaj al-qat’iyya** en **al-Milal wa’l-Nihal**; en elk hiervan wordt weerlegd. Ahmad ibn Hajar al-Makkī, de schrijver van **Sawā’iq**, overleed in 974 n.h. [1566 n.Chr.] in Mekka; ‘Abdul’azīz, de schrijver van **Tuhfa**, overleed in 1239 n.h. [1824 n.Chr.] in Delhi; Imām al-Rabbānī Ahmad al-Fārūqī, de schrijver van **Ta’yīd**, overleed in 1034 n.h. [1624 n.Chr.] in de gezegende stad Sirhind; ‘Abdul’azīz al-Farhārāwī, de schrijver van **Nāhiya**, overleed in 1239 n.h. [1824 n.Chr.]; ‘Abdullahakīm al-Arwāsī, de schrijver van **Ashāb-i kirām**, overleed in 1362 n.h. [1943 n.Chr.] in Ankara; ‘Abdullāh al-Suwaydī, de schrijver van **Hujaj**, overleed in 1174 n.h. [1760 n.Chr.] in Bagdad; en Muhammad Shihristānī, de schrijver van **Milal**, overleed in 548 n.h. [1154 n.Chr.] in Bagdad.

schriften werden toegepast in de regeringen van landen, en de moslims werden gewaardeerd. Het is moeilijk om tegen deze hoffelijke mensen nu te zeggen dat ze slaven zijn. Het is ook niet mogelijk dat we de islamitische geschiedenis zwartmaken en tegen de moslims zeggen: “De waardigheid en het respect dat jullie ooit hadden verworven, waren aan bepaalde voorwaarden verbonden. Die dagen zijn voorbij en zullen niet meer terugkomen.”

3. We waren zeer bezorgd dat de Ottomanen en de Iraniërs hetgeen we deden zouden doorhebben en onze plannen zouden ondermijnen en dwarsbomen. Deze twee staten waren weliswaar in grote mate verzwakt, maar de aanwezigheid van een dominante en centrale regering die beschikt over bezittingen en wapens, verhinderde dat we ons zeker konden voelen.

4. We stoorden ons heel erg aan de islamgeleerden. Immers, de geleerden van Istanbul en de Al-Azhar-universiteit, en de geleerden van Irak en Damascus waren onoverbrugbare obstakels voor onze doelstellingen. Zij waren namelijk persoonlijkheden die, in tegenstelling tot de vergankelijke plezieren en versieringen van deze wereld, zich voorbereidden op het betreden van het Paradijs dat in de Koran wordt beloofd, en die geen greintje aan toegevingen deden wat betreft hun eigen principes. Het volk was toegewijd aan hen en zelfs de sultan vreesde hen. De soennieten waren niet zo sterk gehecht aan de geleerden als de sjiieten. De sjiieten lazen immers geen boeken, ze erkenden alleen de geleerden en waren tegenover de sultan niet zorgvuldig genoeg. De soennieten daarentegen lazen veel boeken en hoogachtten de geleerden en de sultan.

Met betrekking tot deze toestand hielden we vele vergaderingen. Maar jammer genoeg zagen we elke keer weer dat de weg voor ons gesloten was. De rapporten die we van onze spionnen ontvingen, waren steeds teleurstellend en de conferenties liepen uit op niets. Maar toch vervielen we niet in wanhoop. Wij hebben er immers een gewoonte van gemaakt om diep adem te halen en geduldig te zijn.

Aan een van onze vergaderingen hadden ook de minister zelf, de vooraanstaande priesters en enkele deskundigen deelgenomen. We waren met twintig man. Bij deze vergadering die meer dan drie uur duurde, kon geen enkel resultaat worden bereikt. Een van de priesters zei echter het volgende: “Wees niet onge-

rust! Het christendom heeft zich immers pas verspreid nadat het 300 jaar onderdrukking onderging. Het is te hopen dat de Messias vanuit de verborgen wereld naar ons kijkt en het voor ons mogelijk maakt om de ongelovigen [hiermee bedoelt hij de moslims] uit hun centrum te verdrijven, ook al is het na 300 jaar. We moeten ons wapenen met een sterk geloof en een langdurig geduld! Om de heerschappij in handen te kunnen krijgen, moeten we alle middelen verwerven en alle wegen uitproberen. We moeten trachten het christendom onder de mohammedanen te verspreiden. Als we tot een positief resultaat kunnen komen, ook al is het pas na eeuwen, dan zou dit zeer goed zijn. Immers, vaders werken voor hun kinderen.”

In het Ministerie van Koloniën werd er een conferentie gehouden waaraan, behalve Britse, ook Franse en Russische diplomaten en theologen deelnamen. Ik had veel geluk: omdat ik een goede band had met de minister, nam ik ook deel aan de conferentie. Tijdens deze conferentie werden plannen gemaakt om de moslims te verdelen en hen, net zoals eerder in Spanje, uit hun religie te doen treden en hen tot het geloof te brengen [dus te verchristelijken]. De behaalde resultaten waren echter niet zoals gehoopt. Ik heb alle gesprekken die werden gevoerd tijdens deze conferentie in mijn boek **Ilā malakūt al-Masīh** geschreven.

Een diepgewortelde, grote boom laten uitdrogen en ontwortelen is moeilijk. Wij moeten echter de moeilijkheden vergemakkelijken en overwinnen. Het christendom is gekomen om zich te verspreiden. Dit heeft onze Messias aan ons beloofd. De slechte omstandigheden waar de oosterse en westerse wereld zich in bevonden, hebben Muhammad geholpen. Toen die slechte omstandigheden verdwenen, namen ze ook de met hen samengaande rampen [hij bedoelt de islam] met zich mee. Vandaag zien we met vreugde dat de situatie volledig is veranderd. Als resultaat van de grote ijver en inspanningen van ons Ministerie en de andere christelijke regeringen, begonnen de moslims achter te blijven. De christenen daarentegen worden sterker. Nu is de tijd gekomen om de plaatsen die eeuwenlang geleden zijn verloren, terug te winnen. Wat betreft het vernietigen van de islam, is Groot-Brittannië de voorloper.

De edele Imām al-Rabbānī zegt het volgende in zijn 275^e brief uit het 1^e volume van zijn boek **Maktūbāt**:

“Het feit dat u deze gunst (ni’ma) hebt verkregen, komt door dat u de islamitische kennis hebt onderwezen en de voorschriften (ahkām) van de islamitische rechtswetenschap (fiqh) hebt verspreid. Daar had onwetendheid zich gevestigd en innovaties (bid’āt) waren er verspreid. Allah de Verhevene heeft u de liefde van Zijn geliefden geschonken. Hij heeft van u een middel gemaakt om de islam te verspreiden. Probeer daarom zoveel mogelijk als u kunt de religieuze kennis te onderwijzen en de voorschriften van de fiqh te verspreiden. Deze twee zijn de bron van alle gelukzaligheden, het middel om te vorderen en de reden voor redding. Doe uw uiterste best! Treed naar voren als een religieuze geleerde! Wijs de mensen daar op het juiste pad door aan te sporen tot het goede en het slechte te verbieden! In het 19^e vers van soera al-Muzzammil staat het volgende vermeld [interpretatie van de betekenis]: **‘Dit is voorwaar een vermaning voor degene die de tevredenheid van zijn Heer wil bereiken.’**”

***Tegen niemand klaag ik, ik huil om mijn toestand,
Ik beef als een schuldige, kijkend naar mijn toekomst.***

DEEL 1

HOOFDSTUK 2

In het jaar 1122 n.h. (1710 n.Chr.) stuurde de minister van Koloniën mij naar Egypte, Irak, de Hidjaz en Istanbul om voldoende informatie te verzamelen die noodzakelijk is om de moslims te verdelen; en om te spioneren. Het Ministerie stelde in dezelfde tijd en met dezelfde missie nog negen andere levendige en moedige personen te werk. Naast het geld, de informatie en een landkaart die we nodig zouden kunnen hebben, kregen we ook een lijst overhandigd die de namen bevatte van staatsmannen, geleerden en stamhoofden. Ik kan nooit vergeten dat toen we afscheid namen van de secretaris, hij tegen ons had gezegd: “De toekomst van onze staat hangt af van jullie succes. Daarom moeten jullie met al jullie kracht werken.”

Ik vertrok over de zee op reis naar Istanbul, het centrum van het islamitische kalifaat. Naast mijn hoofdtaak moest ik daar ook nog de Turkse taal op een zeer uitmuntende manier leren. Ik had al eerder in Londen in aanzienlijke mate Turks geleerd, alsook Arabisch, dat de taal van de Koran is, en Perzisch, de taal van de Iraniërs. Echter, een taal leren is iets anders dan het spreken van die taal zoals het volk van dat land. Immers, terwijl het eerstgenoemde binnen een paar jaar kan worden bereikt, vergt het tweede vele malen meer de tijd. Zodat de mensen mij niet zouden verdenken, moest ik de Turkse taal met al haar subtiliteiten leren.

Ik was helemaal niet bezorgd dat ze mij zouden verdenken. Immers, moslims zijn tolerant, openhartig en welwillend zoals ze van hun Profeet Muhammad [vrede zij met hem] hebben geleerd. Ze zijn niet wantrouwend zoals wij. Bovendien beschikte de Ottomaanse regering in die tijd niet over de nodige middelen en organisaties om spionnen op te pakken.

Na een zeer vermoeiende reis kwam ik aan in Istanbul. Ik zei dat mijn naam ‘Muhammad’ was en begon naar de moskee te gaan, het gebedshuis van de moslims. Dat de moslims gedisciplineerd, rein en gehoorzaam zijn, sprak me erg aan. Voor een mo-

ment dacht ik bij mezelf: waarom voeren we oorlog tegen deze onschuldige mensen? Heeft onze Messias ons dit bevolen? Ik zag echter onmiddellijk af van deze duivelse [!] gedachte en besloot om mijn taak op de beste en mooiste manier te volbrengen.

In Istanbul maakte ik kennis met een bejaarde geleerde genaamd Ahmad Efendi. Zijn fijngevoeligheid, openhartigheid, zuiverheid van het hart en welwillendheid heb ik bij geen enkele van onze geestelijken gezien. Deze persoon streefde er dag en nacht naar om te lijken op Muhammad [vrede zij met hem]. Volgens hem was Muhammad [vrede zij met hem] de meest volmaakte en superieure mens. Telkens wanneer hij het over hem had, kreeg hij tranen in zijn ogen. Ik had veel geluk: hij had zelfs niet één keer gevraagd wie ik was of waar ik vandaan kwam. Hij sprak me aan met ‘Muhammad Efendi’. Hij beantwoordde de vragen die ik stelde en behandelde me met tederheid en mededogen. Hij beschouwde me immers als een gast die naar Istanbul was gekomen om in het Ottomaanse Rijk te werken en om in de schaduw van de kalief van de Profeet te leven. Het was juist onder dit voorwendsel dat ik in Istanbul verbleef.

Op een dag zei ik tegen Ahmad Efendi: “Mijn moeder en vader zijn overleden. Ik heb ook geen broers of zussen. Als erfenis is mij ook niets nagelaten. Ik ben naar het islamitische centrum gekomen om te werken en te verdienen, om de edele Koran te leren en religieuze kennis op te doen, dus om zowel mijn wereld als mijn hiernamaals te winnen.” Deze woorden van mij maakten hem erg blij en hij zei: “Omwille van deze drie redenen is het noodzakelijk om jou respect te tonen.” Zijn woorden waren exact als volgt:

1. “Jij bent een moslim. Alle moslims zijn broeders.
2. Jij bent een gast. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **‘Bedien de gast!’**
3. Jij wilt werken; er is een eervolle hadīth die luidt: **‘Wie werkt, is de vriend van Allah.’**”

Deze woorden bevielen me erg. Ik zei tegen mezelf: “Waren er in het christendom ook maar zulke prachtige waarheden. Maar helaas is geen enkele hiervan terug te vinden in het christendom.” Hetgeen me echter verbaasde, was dat de islam, terwijl het zo’n verheven religie is, verzwakte in de handen van enkele verwaande personen die niets afwisten van het leven.

Ik zei tegen Ahmad Efendi: “Ik wil de edele Koran leren.” Hij antwoordde: “Uw wens is mijn bevel! Ik zal het je leren.” Hij begon mij de Koran te leren beginnend bij soera al-Fātiha. Voordat hij mij de Koran begon te leren, verrichtte hij de kleine rituele wassing en liet hij mij ook verrichten. Hij ging in de gebedsrichting (qibla) zitten en onderwees mij. Hij legde ook de betekenissen uit van wat we lazen. Ik had veel moeite bij het uitspreken van sommige woorden. Binnen twee jaar had ik de Koran van begin tot eind gelezen.

Dat wat de moslims de kleine rituele wassing (wudū) noemen, bestaat uit het wassen van sommige lichaamsdelen, namelijk: 1) Het wassen van het gezicht, 2) Het wassen van de rechterarm vanaf de vingertoppen tot de elleboog, 3) Het wassen van de linkerarm vanaf de vingertoppen tot de elleboog, 4) Het met de natte hand bestrijken van het hoofd, de achterkant van de oren en de nek, 5) Het wassen van beide voeten.

Ik vond het erg vervelend om de miswāk te gebruiken. De **miswāk** is een takje waarmee de moslims vóór de kleine rituele wassing hun mond en tanden reinigen. Ik dacht dat dit takje schadelijk was voor de mond en de tanden. Soms verwondde het mijn mond waardoor deze bloedde. Maar toch moest ik het gebruiken. Immers, volgens hen was het gebruik van de miswāk een belangrijke soenna van de Profeet [vrede zij met hem]. Ze zeiden dat dit takje veel voordelen met zich meebrengt. En inderdaad, na een tijdje stopte het bloeden van mijn tanden. De slechte mondgeur die ik had en die ook veel Britten hebben, was volledig verdwenen.

Gedurende mijn verblijf in Istanbul sliep ik tegen een kleine vergoeding bij een bediende die een moskee onderhield. De naam van deze bediende was Marwān Efendi. Marwān is de naam van een van de Metgezellen van Muhammad [vrede zij met hem]. Deze bediende was een zeer opvliegend persoon. Hij schepte op met zijn naam en zei tegen mij: “Als je een zoon krijgt, geef hem dan de naam Marwān. Marwān was immers een van de grote islamitische strijders.”

Mijn avondeten bereidde Marwān Efendi. Op vrijdag, de feestdag van de moslims, ging ik niet werken. Op de overige dagen van de week werkte ik voor een weekloon bij een timmerman genaamd Khālid. Omdat ik enkel van ’s morgens tot ’s mid-

dags werkte, gaf hij mij de helft van het loon dat hij aan de andere arbeiders betaalde. De timmerman had het in zijn vrije tijd vaak over de deugden van Khālid ibn Walīd. Khālid ibn Walīd was een van de Metgezellen van Muhammad [vrede zij met hem] en een groot strijder. Hij verwezenlijkte verschillende islamitische veroveringen. Maar het feit dat ‘Umar ibn al-Khattāb hem uit zijn ambt ontzette, bedroefde de timmerman.^[1]

De timmerman Khālid, bij wie ik werkte, was een immorele en uiterst opvliegende man. Om welke reden dan ook vertrouwde hij mij heel erg. Misschien was dit vertrouwen van hem omdat ik zijn woord nooit tegensprak. Wanneer hij alleen was, hechtte hij geen belang aan het naleven van de islam. Bij zijn vrienden daarentegen, volgde hij wel de geboden van de islam. Hij verrichtte het vrijdagsgedeb; hoe het met de andere gebeden zat, weet ik niet precies.

Ik ontbeet in de timmermanswinkel. Na het werk ging ik naar de moskee voor het middaggebed en bleef ik in de moskee tot het namiddaggebed. Na het namiddaggebed ging ik naar het huis van Ahmad Efendi; ik bleef er twee uur lang en kreeg van hem Koranles en les in de Arabische en Turkse taal. Elke vrijdag gaf ik mijn weekinkomen aan hem omdat hij me zeer goed les gaf. Hij leerde mij daadwerkelijk op een uiterst mooie wijze de Koran, de vereisten van de islam en de subtiliteiten van de Arabische en Turkse taal.

Toen Ahmad Efendi erachter kwam dat ik vrijgezel was, wilde hij een van zijn dochters met mij laten trouwen, maar ik weigerde dit aanbod van hem. Hij drong er echter sterk op aan en vertelde mij dat het huwelijk een soenna is van de Profeet en dat de Profeet heeft gezegd: **“Wie zich afwendt van mijn soenna, behoort niet tot mij.”** Toen ik begreep dat dit voorval zou kunnen leiden tot het verbreken van onze relatie, loog ik tegen hem en zei: “Ik ben impotent.” Door dit te zeggen zorgde ik ervoor dat onze eerdere vriendschap zich voortzette.

Toen mijn twee jaar in Istanbul erop zat, zei ik tegen Ahmad Efendi dat ik wilde terugkeren naar mijn thuisland. Hij zei: “Ga

[1] Toen Abū ‘Ubayda ibn al-Jarrāh, die aangesteld was in de plaats van Khālid ibn Walīd, de overwinningen voortzette, werd begrepen dat de reden voor overwinning niet Khālid was, maar dat deze werden verwezenlijkt met de hulp van Allah de Verhevene.

niet weg! Waarom ga je? In Istanbul heb je alles wat je zoekt. Allah de Verhevene heeft aan deze stad zowel het religieuze als het wereldse geschonken. Je had gezegd dat je ouders overleden zijn en dat je ook geen broers of zussen hebt. Wel, vestig je dan in Istanbul.” Ahmad Efendi was erg aan mij gewend geraakt. Om die reden wilde hij mij niet verlaten en drong hij er erg op aan dat ik me zou vestigen in Istanbul. Maar mijn taak voor mijn vaderland dwong mij ertoe om naar Londen terug te keren, het Ministerie een uitgebreid rapport voor te leggen over het centrum van het kalifaat en om nieuwe bevelen aan te nemen.

Gedurende mijn verblijf in Istanbul, stuurde ik iedere maand naar het Ministerie van Koloniën een rapport over de gebeurtenissen waarvan ik getuige was geweest. Een keer vroeg ik in mijn rapport wat ik moest doen in het geval de man bij wie ik werkte, met mij anale geslachtsgemeenschap zou willen hebben. Als antwoord ontving ik: “Als deze handeling het bereiken van het doel vergemakkelijkt, dan mag je het doen.” Toen ik dit antwoord las, werd ik ontzettend kwaad. Het voelde alsof mijn wereld was ingestort. Ja, ik wist reeds hiervoor dat deze walgelijke daad gebruikelijk was in Groot-Brittannië. Maar het zou nooit in me zijn opgekomen dat mijn meesters me dit zouden bevelen. Wat kon ik doen? Ik had geen andere keuze dan tot het uiterste te gaan. Daarom zweeg ik en ging ik door met mijn missie.

Toen ik afscheid nam van Ahmad Efendi, kreeg hij tranen in zijn ogen en zei hij tegen mij: “Mijn kind! Moge Allah de Verhevene je bijstaan! Als je nog een keer naar Istanbul komt en ziet dat ik overleden ben, gedenk mij dan en reciteer een **Fātiha** voor mijn ziel! We zullen op de Dag der Verzameling elkaar ontmoeten naast de Gezant van Allah.” Ook ik was werkelijk zeer bedroefd en heb tranen gelaten. Maar mijn opdracht woog zwaarder dan mijn emoties.

DEEL 1

HOOFDSTUK 3

Mijn vrienden waren eerder dan mij teruggekeerd naar Londen en hadden nieuwe bevelen gekregen van het Ministerie. Ook ik kreeg na mijn terugkeer nieuwe bevelen. Maar helaas waren slechts zes van ons teruggekeerd.

Volgens hetgeen de secretaris vertelde, was een van de vier overgebleven personen moslim geworden en in Egypte gebleven. Maar de secretaris was toch verheugd. Deze persoon had namelijk geen geheimen verraden. De tweede was naar Rusland gegaan en was daar gebleven. Hij was sowieso van Russische afkomst. De secretaris was er erg bedroefd over, niet omdat hij was teruggekeerd naar zijn vaderland, maar eerder over het feit dat hij misschien voor Rusland spioneerde in het Ministerie van Koloniën en hij was teruggekeerd nadat zijn opdracht was voltooid. De derde daarentegen was – wederom volgens hetgeen de secretaris vertelde – gestorven aan de pest in de gemeente Amara, in de buurt van Bagdad. Wat de vierde betreft, hem kon het Ministerie tot de stad Sanaa in Jemen traceren, en tot een jaar geleden kwamen zijn rapporten ook binnen. Maar later bleven de rapporten uit en ondanks alle inspanningen van het Ministerie, kon er geen spoor van hem gevonden worden. Het Ministerie beschouwde het verlies van deze vier mannen als een catastrofe. Wij zijn immers een volk met grote plichten, maar dat bestaat uit een kleine populatie. Daarom denken we goed na over elk individueel persoon.

Na mijn eerste paar rapporten hield de secretaris een vergadering opdat de rapporten van ons zessen werden bestudeerd. Nadat mijn vrienden hun rapporten over hun taken hadden overhandigd, gaf ik ook mijn rapport. Sommige stukken uit mijn rapport noteerden ze. De minister, de secretaris en een deel van de personen dat deelnam aan de vergadering, waardeerden mijn inspanningen. Maar toch stond ik op de derde plaats. De eerste plaats werd gewonnen door mijn vriend George Belcoude en de tweede plaats door Henry Franse.

Ik had de Turkse en Arabische taal, de Koran en de islamitische voorschriften zeer goed geleerd. Ik was er echter niet in geslaagd om voor het Ministerie een rapport op te stellen waarin de zwakke punten van het Ottomaanse Rijk werden aangetoond. Na de twee uur durende vergadering vroeg de secretaris mij de reden van mijn falen. Hierop zei ik: “Mijn hoofdtak was het leren van de taal, de Koran en de islam. Voor taken die hierbuiten vielen heb ik niet veel tijd kunnen vrijmaken. Maar deze keer zal ik u tevredenstellen.” De secretaris zei: “Ongetwijfeld ben je succesvol. Ik had echter gewild dat je eerste zou zijn” en ging als volgt verder:

“O Hempher! Voor de volgende keer heb je twee taken:

1. Het achterhalen van de zwakke punten van de moslims en de punten die ons in staat zullen stellen om door middel van complotten de sociale en maatschappelijke structuur van de moslims te doorbreken en de moslims in vele verschillende groepen te verdelen. Hoe dan ook is dit de manier om de vijand te verslaan.

2. Wanneer je deze punten achterhaalt en dat wat ik zeg in de praktijk brengt [dus, wanneer je verdeeldheid zaait onder de moslims en je hen tegen elkaar kunt opzetten], dan zul je de meest succesvolle spion zijn en zul je de medaille van het Ministerie verdient hebben.”

Ik bleef zes maanden in Londen en trouwde met Maria Shvay, de dochter van mijn oom van vaderskant. Ik was toen 22 en zij was 23 jaar oud. Maria Shvay was een zeer mooi meisje met een gemiddelde intelligentie en opleiding. De meest vrolijke en gelukkige tijd van mijn leven had ik in die dagen samen met haar doorgebracht. Mijn vrouw was zwanger. Rond de tijd dat we ons kindje verwachtten, kreeg ik het bevel om naar Irak te gaan.

Dat dit bevel kwam terwijl ik op de geboorte van mijn zoon wachtte, had mij bedroefd. Maar het belang dat ik hechtte aan mijn vaderland en mijn verlangen om eerste te worden onder mijn vrienden en om op deze manier beroemd te worden, stonden boven mijn gevoelens van echtgenoot- en vaderschap. Om die reden accepteerde ik het bevel zonder enige twijfel. Mijn vrouw wilde erg graag dat ik de opdracht zou uitstellen tot de geboorte van ons kind. Ik hechtte echter geen belang aan haar woorden. Op de dag dat we afscheid namen, hadden we allebei

gehuild. Mijn vrouw zei: “Stop niet met het sturen van brieven naar mij! Ook ik zal je brieven schrijven over ons nieuwe gezin dat zo waardevol is als goud.” Deze woorden van haar hadden mij diep geraakt. Ik zegde de reis bijna af. Maar ik wist mijn gevoelens te beheersen. Ik nam afscheid van haar en ging naar het ministeriegebouw om de laatste instructies te krijgen.

Zes maanden later vond ik mezelf in de Iraakse stad Basra. Een deel van de inwoners van deze stad was soennitisch en een deel sjiietisch. In Basra, dat een plaats van verschillende stammen was, waren er Arabieren, Perzen en een klein aantal christenen. De eerste keer in mijn leven dat ik sjiieten en Perzen ontmoette, was daar. Nu ik het er toch over heb, wil ik ook wat vertellen over het sjiisme en het soennisme:

De sjiieten zeggen dat ze ‘Alī ibn Abī Tālib volgen, die de echtgenoot is van Fātima – de dochter van Muhammad [vrede zij met hem] – en de zoon van de oom van vaderskant van Muhammad [vrede zij met hem]. Daarnaast zeggen ze dat Muhammad [vrede zij met hem] na zichzelf ‘Alī en de elf Imām’s, die zijn nakomelingen zijn, tot kaliefen had benoemd.

Naar mijn mening hebben de sjiieten gelijk wat betreft het kalifaatschap van ‘Alī, Hasan en Husayn. Voor zover ik namelijk uit de islamitische geschiedenis begrijp, was ‘Alī een persoonlijkheid met voortreffelijke en hoogstaande eigenschappen, die gekwalificeerd was om kalief te worden. Dat Muhammad [vrede zij met hem] ook Hasan en Husayn tot kaliefen benoemde, lijkt me niet vergezocht. Waar ik echter aan twijfel is dat Muhammad [vrede zij met hem] de zoon van Husayn en acht van zijn kleinzonen tot kaliefen zou hebben benoemd. Immers, toen Muhammad [vrede zij met hem] overleed, was Husayn nog een kind. Hoe wist hij dat Husayn acht kleinzonen zou hebben? Als Muhammad [vrede zij met hem] daadwerkelijk een Profeet is, dan is het mogelijk dat hij de toekomst wist middels de bekendmaking door Allah, net zoals de Messias had bericht over de toekomst. Maar het profeetschap van Muhammad [vrede zij met hem] valt voor ons christenen te betwijfelen.

Moslims zeggen: “Er zijn veel bewijzen voor het profeetschap van Muhammad [vrede zij met hem]. Een daarvan is de Koran.” Ik heb de Koran gelezen; het is werkelijk een zeer verheven boek. Het is zelfs nog verhevener dan de Thora en het Evangelie.

Het bevat immers regels, voorschriften, ethiek, etc.

Ik ben er verbaasd over hoe een persoon zoals Muhammad [vrede zij met hem], die niet kon lezen en schrijven, zo'n verheven boek heeft gebracht. Hoe heeft hij kunnen beschikken over zo'n moraal, intelligentie en persoonlijkheid die niet eens een persoon die zeer belezen is en veel heeft gereisd kon bezitten? Waren dit misschien bewijzen voor het profeetschap van Muhammad [vrede zij met hem]?

Ik deed steeds analyses en onderzoeken om de waarheid te kunnen achterhalen wat betreft het profeetschap van Muhammad [vrede zij met hem]. Een keer vertelde ik in Londen aan een priester over mijn nieuwsgierigheid. Hij sprak met fanatisme en koppigheid. Daarbij gaf hij mij ook geen overtuigend antwoord. Zelfs toen ik in Turkije enkele keren hierover had gevraagd aan Ahmad Efendi, had ik ook van hem geen bevredigend antwoord kunnen krijgen. Om eerlijk te zijn, had ik deze kwestie niet openlijk kunnen vragen aan Ahmad Efendi omdat het dan duidelijk zou kunnen worden dat ik een spion ben of omdat ze mij dan zouden kunnen verdenken.

Ik heb veel waardering voor Muhammad [vrede zij met hem]. Ongetwijfeld is hij een van de profeten van Allah, waarover wij in boeken lezen. Maar als christen heb ik nog niet geloofd in zijn profeetschap. Zonder twijfel staat hij ver boven de genieën.

De soennieten daarentegen zeggen: "Na het overlijden van de Profeet hebben de moslims Abū Bakr, 'Umar, 'Uthmān en 'Alī waardig geacht voor het kalifaatschap."

In alle religies, en vooral in het christendom, zijn er veel van dit soort onenigheden. Aangezien zowel 'Umar als 'Alī overleden zijn, heeft de voortzetting van deze discussies geen nut. Mijns inziens, als de moslims verstandig zijn, dan zouden ze niet aan de zeer vroegere tijden denken, maar aan vandaag.^[1]

[1] Spreken met betrekking tot het kalifaatschap en geloven in de leer van het imamaat, is een van de grondbeginselen van het sjiisme. Volgens de soennieten is het niet noodzakelijk om hierover te spreken. De jonge Brit haalt hier de religieuze kennis en de wereldse kennis door elkaar. De moslims hebben, zoals hij ook zegt, in de wereldse kennis steeds nieuwe ontdekkingen gedaan en hebben in de natuurwetenschappen, techniek, wiskunde, architectuur en geneeskunde het verstand en de ervaring gevolgd en hebben altijd vooruitgang ge-

Op een dag sprak ik in het Ministerie van Koloniën over het conflict tussen de soennieten en sjiïeten en zei: “Als de moslims iets van het leven zouden begrijpen, dan zouden ze een eind maken aan het ‘soenniet-sjiïet’ conflict onder hen en zouden ze zich verenigen.” Iemand onderbrak me meteen en zei: “Jouw taak is het aanwakkeren van dit conflict, en niet het nadenken over hoe de moslims verenigd kunnen worden.”

Voordat ik vertrok voor de reis naar Irak, zei de secretaris tegen mij: “O Hempher! Weet dat er onder de mensen natuurlijke conflicten bestaan sinds God Abel (Hābil) en Kaïn (Qābil) heeft geschapen. Deze onenigheden zullen voortduren tot de terugkeer van de Messias. Zo zijn de onenigheden met betrekking tot de verschillen in huidskleur, ras/stam, land, volk en religie.

Deze keer is je taak het grondig onderzoeken van deze onenigheden en het geven van informatie hierover aan het Ministerie. Als je erin slaagt om de onenigheid onder de moslims te versterken, dan zul je Groot-Brittannië de grootste dienst hebben geleverd.

Wij Britten moeten, om in welvaart en gelukzaligheid te kunnen leven, in alle wereldlanden en in al onze kolonies onrust en tweedracht veroorzaken. Ook het Ottomaanse Rijk kunnen we alleen middels zulke opschuddingen te gronde richten. Hoe kan anders een volk dat bestaat uit een kleine populatie heersen over een volk dat bestaat uit een grote populatie? Zoek en vind met al je kracht de zwakke punten en dring via daar naar binnen! Weet dat het Ottomaanse Rijk en Iran hun zwakke perioden doormaken. Om die reden is jouw taak het volk aanzetten tot op-

boek. De christenen daarentegen beschouwden het als een zonde om het verstand te volgen in de natuurwetenschappen en om vooruitgang hierin te boeken, terwijl ze de religieuze kennis veranderden volgens hun verstand. Omdat de beroemde Italiaanse astronoom Galileo had verklaard dat de aarde draait – hetgeen hij van de moslims had geleerd – werd hij door de priesters geëxcommuniceerd en gevangengezet. Toen hij berouw toonde door te zeggen dat de aarde niet draait, kon hij zichzelf bevrijden uit de handen van de priesters. Moslims volgen in de religieuze kennis niet het verstand maar enkel de edele Koran en de eervolle hadīth's. In deze kennis, die niet met het verstand kan worden gevat, brengen zij geen veranderingen aan zoals de christenen.

stand tegen de bestuurders! De geschiedenis heeft ons getoond dat alle revoluties voortkomen uit volksoptstanden. Wanneer de eenheid en de onderlinge liefde van de moslims verstoord worden en hun krachten wegslinken, dan zullen we hen gemakkelijk kunnen vernietigen.”

SMEEKBEDE VAN TAWHĪD

Yā Allāh, yā Allāh. Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh. Yā Rahmān, yā Rahīm, yā ‘afuwwu yā Karīm, fa’fu ‘annī warhamnī yā arhamar-raḥimīn! Tawaffanī musliman wa al-hiqnī bis-sālihīn. Allāhummaghfirli wa li-ābāi wa ummahātī wa li-ābāi wa ummahātī zawjatī wa li-ajdādī wa jaddātī wa li-abnāi wa banātī wa li-ikhwatī wa akhawātī wa li-a’māmī wa ‘ammātī wa li-akhwālī wa khālātī wa li-ustādhī ‘Abdulahakīm al-Arwāsī wa li-kāffatil mu’minīna wa’l-mu’mināt. “Rahmatullāhi ta’ālā ‘alayhim ajma’in.”

DEEL 1

HOOFDSTUK 4

Toen ik in Basra aankwam, vestigde ik me in een moskee. De imam van de moskee was een soennitische man van Arabische afkomst, genaamd Shaykh ‘Umar al-Tāi. Ik maakte kennis en begon te praten met hem. Maar al vanaf het begin van ons gesprek was hij wantrouwig tegenover mij en overlaadde hij mij met vragen. Ik redde mezelf uit dit riskante gesprek door te zeggen: “Ik kom uit de Turkse plaats Iğdır en ben de leerling van Ahmad Efendi uit Istanbul. Ik werkte bij een timmerman genaamd Khālīd”, en vertelde over de kennis die ik had verworven tijdens mijn verblijf in het Ottomaanse Rijk. Ik zei ook een paar zinnen in het Turks. De imam seinde met zijn ogen naar een van de personen daar en vroeg op die manier of ik de Turkse taal correct sprak of niet. Deze persoon gaf een positief antwoord. Ik was erg

blij dat ik de imam had overtuigd. Maar ik werd teleurgesteld, want een paar dagen later stelde ik vast dat de imam mij nog steeds wantrouwde en ervan uitging dat ik een spion van het Ottomaanse Rijk was. Later kwam ik te weten dat er onenigheid en vijandigheid was tussen hem en de gouverneur die was aangesteld door de sultan.

Toen ik noodgedwongen weg moest gaan uit de moskee van Shaykh ‘Umar Efendi, huurde ik een kamer in een herberg (han), waar gasten en vreemdelingen verbleven, en verhuisde ik daarheen. De eigenaar van de herberg was een dwaze man genaamd Murshid Efendi. Elke ochtend verstoorde hij mijn rust; zodra de gebedsoproep (adhān) voor het ochtendgebed werd gereciteerd, kwam hij om mij te wekken voor het gebed en klopte dan hard op mijn deur. Ik moest hem wel gehoorzamen. Daarom stond ik ook op en verrichtte het ochtendgebed. Daarna zei hij tegen mij: “Na het ochtendgebed dien je de edele Koran te reciteren.” Een keer zei ik: “Het is niet verplicht (fard) om de edele Koran te reciteren. Waarom dring je er zo op aan?” Hij antwoordde: “Slapen op dit tijdstip brengt armoede en ongeluk aan de herberg en zijn bewoners.” Ik was genooddaakt om ook dit bevel van hem na te leven. Immers, hij zei dat als ik dit niet zou doen, hij mij zou wegsturen uit zijn herberg. Daarom verrichtte ik onmiddellijk na de gebedsoproep het ochtendgebed en reciteerde ik elke dag meer dan een uur lang de Koran.

Op een dag kwam Murshid Efendi naar me toe en zei: “Nadat jij deze kamer bent gaan huren, word ik getroffen door problemen. Ik schrijf dit toe aan het ongeluk dat jij brengt. Je bent immers vrijgezel. En vrijgezel zijn brengt ongeluk. Je gaat óf trouwen óf deze herberg verlaten.” Ik zei tegen hem: “Ik heb niet genoeg geld om te kunnen trouwen.” Wat ik toendertijd tegen Ahmad Efendi had gezegd, kon ik niet tegen hem zeggen. Murshid Efendi was namelijk een man die me zou uitkleden en mijn schaamstreek zou controleren om te achterhalen of ik de waarheid sprak of niet.

Toen ik zo antwoordde, zei Murshid Efendi: “O jij met een zwak geloof! Heb je het volgende vers van Allah [interpretatie van de betekenis]: **‘Als zij behoeftig zijn, zal Allah hen met Zijn gunst verrijken’** [soera al-Nūr, vers 32] niet gelezen?” Ik stond perplex. Uiteindelijk zei ik: “Ja, ik zal trouwen. Maar ben je bereid om het nodige geld te verlenen? Of kun je een meisje vinden

dat geen hoge kosten zal vereisen?”

Na even nagedacht te hebben, zei Murshid Efendi: “Dat is niet mijn probleem! Of je zult vóór het begin van de maand rajab trouwen, of je zult deze herberg verlaten.” Er waren nog maar 25 dagen te gaan voor het begin van de maand rajab.

Laat ik bij deze gelegenheid de islamitische maanden noemen: muharrām, safar, rabī’ al-awwal, rabī’ al-ākhir, jumādā al-ūlā, jumādā al-ākhira, rajab, sha’bān, ramadān, shawwāl, dhul-qā’da en dhul-hijja. De maanden van de moslims tellen nooit meer dan 30 dagen, en nooit minder dan 29 dagen, en zijn gebaseerd op de maanberekening.

Ik vond werk bij een timmerman en verliet de herberg van Murshid Efendi. We sloten een overeenkomst met de werkgever voor een zeer laag loon, waarbij mijn eten en mijn slaapplek ten laste zouden zijn van de werkgever. Nog vóór de maand rajab bracht ik mijn spullen over naar de winkel van de timmerman. De timmerman die ‘Abdurridā heette, was een sjiit uit Khorasan en een dappere man. Hij behandelde me als zijn eigen zoon. Ik maakte gebruik van de gelegenheid dat ik bij hem was en begon de Perzische taal te leren. Elke dag in de namiddag kwamen Iraanse sjiiten bij hem samen en praatten ze over alle soorten onderwerpen, van politiek tot economie. Ze spraken vaak kwaad over zowel hun eigen regering als over de kalief in Istanbul. Wanneer er een vreemdeling kwam, veranderden ze meteen van onderwerp en begonnen ze te spreken over hun persoonlijke zaken.

Ze stelden veel vertrouwen in mij. Later kwam ik erachter dat ze dachten dat ik tot het Azerbeidzjaanse volk behoorde omdat ik de Turkse taal kende.

Van tijd tot tijd kwam er een jongeman naar onze timmermanswinkel. Hij droeg de kleding die studenten dragen en kende het Arabisch, Perzisch en Turks. Zijn naam was **Muhammad ibn ‘Abdulwahhāb al-Najdī**. Deze jongeman was een uiterst arrogant en zeer opvliegend persoon. Hoewel hij de Ottomaanse regering vaak beledigde, zei hij niets negatiefs over de Iraanse regering. De reden voor zijn vriendschap met ‘Abdurridā, de eigenaar van de winkel, was dat ze beide tegen de kalief in Istanbul waren. Maar hoe kon deze jongeman die een soenniet was, de Perzische taal kennen en bevriend zijn met ‘Abdurridā die een

sjiïet was? In deze stad gingen de soennieten met de sjiïeten om en leken ze net broeders te zijn. De meeste inwoners van deze stad kenden zowel het Arabisch als het Perzisch. Er waren er zelfs veel die het Turks kenden.

Muhammad al-Najdī was op het oog een soenniet. Hoewel de meeste soennieten negatief spraken over de sjiïeten en zelfs een deel van hen de sjiïeten als ongelovigen bestempelden, beledigde hij de sjiïeten nooit. Muhammad al-Najdī zag geen bepaalde reden die het noodzakelijk zou maken om een van de vier rechtsscholen van de soennieten te volgen en zei hierover: “In het Boek van Allah is er geen enkel bewijs met betrekking tot deze rechtsscholen.” Hij negeerde opzettelijk de Koranverzen over dit onderwerp en hechtte geen belang aan de hadīth’s.

Wat de kwestie van de vier rechtsscholen betreft, onder de soennieten zijn er een eeuw na het overlijden van hun profeet Muhammad [vrede zij met hem] de volgende vier geleerden verschenen: Abū Hanīfa, Ahmad ibn Hanbal, Mālik ibn Anas, Muhammad ibn Idrīs al-Shāfi‘ī. Sommige kaliefen dwongen de soennieten om een van deze vier geleerden te volgen. Ze zeiden dat niemand buiten deze vier geleerden in staat zou zijn om uit de Koran en de Soenna voorschriften af te leiden, dus om ijtihād te verrichten. Deze houding heeft ertoe geleid dat bij de moslims de poorten van kennis en begrip werden gesloten. Dit verbod op ijtihād wordt als oorzaak aangeduid voor de stagnatie van de islam.

De sjiïeten hebben gebruikgemaakt van deze onjuiste uitspraken om hun eigen rechtsscholen te verspreiden. Eens bedroeg het aantal sjiïeten niet eens een tiende van het aantal soennieten. Maar nu zijn ze in aantal toegenomen en zijn ze even talrijk als de soennieten. Dat dit zo is gegaan, is vanzelfsprekend. Immers, ijtihād lijkt op een wapen, het bevordert de islamitische fiqh, dus de kennis van de voorschriften (ahkām), en vernieuwt het begrip van de Koran en de Soenna; terwijl het verbod op ijtihād als een versleten, onbruikbaar wapen is en de voorschriften binnen een bepaald kader houdt. Dit betekent op zijn beurt het sluiten van de poort van begrip en het sluiten van de oren voor de behoeften van de tijd. Als jouw wapen versleten is en dat van de vijand is perfect, dan ben je gedoemd om vroeg of laat verslagen te worden door die vijand. Ik veronderstel dat in de nabije toekomst de verstandigen van de ahl al-soenna de poort van ijtihād zullen

openen. In het geval zij dit niet doen, zullen zij na enkele eeuwen in de minderheid zijn en de sjiieten in de meerderheid.^[1]

[Het geloof, de ‘aqīda, van de vier rechtsscholen van de ahl al-soenna – dus de zaken waarin zij geloven – is één en hetzelfde. Er bestaat geen enkel verschil tussen hen. Hetgeen waarin zij verschillen, betreft alleen de daden van aanbidding (‘ibādāt). En dit is een gemakkelijker voor de moslims. De sjiieten daarentegen hebben zich in het geloof in twaalf groepen verdeeld en zijn een versleten, ondoeltreffend wapen geworden. Deze zaken staan uitgebreid geschreven in het boek **al-Milal wa’l-Nihal**.]

Muhammad, de jongeman uit Najd, had een hoge dunk van zichzelf en volgde zijn ziel van begeerte (nafs) wat betreft het begrijpen van de Koran en de Soenna. Hij had niet alleen minachting voor de opvattingen van de geleerden van zijn tijd en die van de vier imams van de rechtsscholen, maar ook voor de opvattingen van grote Metgezellen zoals Abū Bakr en ‘Umar. Wanneer hij van mening was dat een vers van de Koran in strijd was met hun opvattingen, zei hij: “De Profeet heeft gezegd: **‘Ik heb jullie de Koran en de Soenna achtergelaten.’** Hij heeft niet gezegd: ‘Ik heb jullie de Koran, de Soenna, mijn Metgezellen en de geleerden van de rechtsscholen achtergelaten.’^[2] Daarom is hetgeen dat verplicht (fard) is voor iedereen, het volgen van de Koran en de Soenna, ongeacht hoe erg deze ook in strijd zijn met de standpunten van de rechtsscholen en de uitspraken van de Metgezel-

[1] Diepzinnige geleerden die in staat zijn om die voorschriften (ahkām) te begrijpen die in de bronteksten (nusūs) – dus in de edele Koranverzen en eervolle hadīth’s – niet duidelijk, eenduidig zijn vermeld, worden **mujtahid** genoemd. De voorwaarden die noodzakelijk zijn om een mujtahid te kunnen zijn, staan uitgebreid geschreven in onze boeken **Se’adet-i Ebediyye** en **Het Pad van de Ahl al-Soenna**. Vierhonderd jaar na de hijra is er geen geleerde meer voortgekomen die voldeed aan deze voorwaarden. Vijanden van de islam en ketters probeerden onder het voorwendsel “we verrichten ijthād”, de islam van binnenuit te vernietigen. Echter, de mujtahids hebben de voorschriften van alle mogelijke gebeurtenissen die zich tot de Laatste Dag zouden voordoen, afgeleid uit de bronteksten en deze zijn allemaal opgeschreven in boeken van de ahl al-soenna.

[2] Met deze uitspraak ontkent Muhammad al-Najdī de eervolle hadīth’s die bevelen om de eervolle Metgezellen te volgen.

len en degeleerden^[1].”

Tijdens een gesprek bij een maaltijd in het huis van ‘Abdur-riḍā vond de volgende discussie plaats tussen Muhammad al-Najdī en een sjiitische geleerde, genaamd Shaykh Jawād uit Qum, die ook daar te gast was:

Shaykh Jawād – Aangezien je accepteert dat ‘Alī een mujtahid was, waarom volg je hem dan niet zoals de sjiiten?

Muhammad al-Najdī – Omdat ook ‘Alī is zoals ‘Umar en andere Metgezellen. Zijn woorden kunnen geen bewijs zijn; alleen de Koran en de Soenna zijn bewijzen. [Echter, de uitspraken van alle eervolle Metgezellen zijn bewijzen. Onze Profeet heeft bevolen dat we wie dan ook van hen dienen te volgen.^[2]]

Shaykh Jawād – Aangezien onze Profeet heeft gezegd: **“Ik ben de stad van kennis en ‘Alī is zijn poort”**, moet er dan niet een verschil zijn tussen ‘Alī en de andere Metgezellen?

Muhammad al-Najdī – Als het woord van ‘Alī een bewijs zou zijn, zou de Profeet dan niet gezegd hebben: “Ik heb jullie de Koran, de Soenna en ‘Alī achtergelaten”?

Shaykh Jawād – Ja, we kunnen aannemen dat hij dit heeft gezegd. Want in een eervolle hadīth zei hij: **“Ik laat het Boek van Allah en de Ahl al-bayt achter.”** ‘Alī is op zijn beurt de meest hoogstaande onder de Ahl al-bayt (Familieleden van de Profeet).

Muhammad al-Najdī ontkende dat de Profeet zo’n uitspraak had gedaan.

[1] In deze tijd vermommen in alle islamitische landen onwetende en verraderlijke personen zich als geleerden en vallen ze de geleerden van de ahl al-soenna aan. In ruil voor het overvloedige geld dat ze uit Saoedi-Arabië ontvangen, prijzen ze het wahhabisme. Overal gebruiken zij allen de bovenstaande uitspraak van Muhammad al-Najdī als wapen. Echter, geen enkele uitspraak van de eervolle Metgezellen, de geleerden van de ahl al-soenna en de vier imams van de rechtscholen is in strijd met de edele Koran en de eervolle hadīth’s. Ze hebben hieraan geen enkele toevoeging gedaan, maar hebben deze verklaard. De wahhabieten misleiden, net als de Britten, de moslims door middel van leugens.

[2] Een moslim die het mooie, gezegende gezicht van Muhammad (vrede zij met hem) heeft gezien, wordt een **Sahābī** (Metgezel) genoemd. Meerderen van hen worden **Sahāba** of **Ashāb** genoemd.

Shaykh Jawād bracht hem hierop tot zwijgen met overtuigende bewijzen.

Muhammad al-Najdī maakte hier echter bezwaar tegen en zei: “Jullie beweren dat de Profeet heeft gezegd: **‘Ik laat jullie het Boek van Allah en mijn Ahl al-bayt achter.’** Wel, waar blijft dan de Soenna van de Profeet?”

Shaykh Jawād – De Soenna van de Gezant van Allah is de verklaring van de Koran. De Gezant van Allah heeft gezegd: **“Ik laat het Boek van Allah en mijn Ahl al-bayt achter.”** Met ‘het Boek van Allah’ wordt er tegelijkertijd ook de Soenna bedoeld, die de verklaring ervan is.

Muhammad al-Najdī – Als de uitspraken van de Ahl al-Bayt de verklaring zijn van de Koran, wat is dan de noodzaak voor de verklaring middels hadīth’s?

Shaykh Jawād – Toen de edele Profeet overleed, voelde zijn gemeenschap (umma) de behoefte aan een interpretatie (tafsīr) van de Koran die antwoord zou geven op de behoeften van hun tijd. Het is juist om deze reden dat de edele Profeet zijn gemeenschap heeft bevolen om de Koran te volgen, die het fundament is, en zijn Ahl al-bayt, die de Koran interpreteerde en zo antwoorden gaf op de behoeften van die tijd.

Deze discussie beviel me erg. Muhammad al-Najdī was, net als een mus in de hand van een jager, roerloos geworden tegenover de bejaarde Shaykh Jawād.

Dat wat ik zocht had ik gevonden bij Muhammad al-Najdī. Immers, zijn respectloosheid tegenover geleerden die zijn tijdgenoten waren; het feit dat hij geen belang hechtte aan zelfs de vier kaliefen; en dat hij een onafhankelijke visie had over het begrip van de Koran en de Soenna, behoorden tot zijn zwakste punten om hem in de val te lokken en hem in te palmen. Aan welk uiteinde staat deze verwaande jongeman en aan welk uiteinde Ahmad Efendi, bij wie ik in Istanbul lessen nam! Die geleerde was net als zijn voorgangers als een berg; geen enkele kracht kon hem van zijn plaats doen bewegen. Wanneer hij de naam van Abū Hanīfa wilde noemen, stond hij op en verrichtte hij de kleine rituele wassing (wudū). Ook wanneer hij het hadīth-boek **Sahīh al-Bukhārī** in zijn handen wilde nemen, verrichtte hij de kleine rituele wassing. De soennieten stellen een groot vertrouwen in dit boek.

Muhammad al-Najdī daarentegen minachtte Abū Hanīfa heel erg en zei: “Ik weet het beter dan Abū Hanīfa.”^[1] Bovendien beweerde hij dat de helft van het boek **Sahīh al-Bukhārī** vals was.^[2]

[Tijdens het vertalen van de bekentenissen van Hempher herinnerde ik me het volgende voorval: Ik was leraar op een middelbare school. Tijdens de les vroeg een van mijn leerlingen: “Wordt een moslims die tijdens een oorlog sterft, martelaar (shahīd)?” Ik antwoordde met ‘ja’. “Heeft de Profeet dit medegedeeld?” vroeg hij. Ik zei: “Ja.” Hij ging verder met vragen en zei: “Zal hij ook een martelaar worden als hij verdrinkt in de zee?” Ik antwoordde: “Ja, ook dan wordt hij een martelaar en zijn beloning (thawāb) zal zelfs groter zijn.” Toen hij vroeg: “Zal hij op dezelfde wijze martelaar worden als hij uit een vliegtuig valt?”, antwoordde ik met ‘ja’. Hierop vroeg hij: “Heeft onze Profeet ook dit medegedeeld?” Ik antwoordde: “Ja, dat heeft hij ook medegedeeld.” Hij zei lachend en met een heldhaftige houding: “O leraar! Bestonden er toen vliegtuigen?” Mijn antwoord hierop was: “Mijn kind! Onze Profeet heeft 99 namen. Elk van zijn namen wijst op een van zijn mooie eigenschappen. Een van zijn namen is **Jāmi’ul-kalim**. Dat wil zeggen, veel zaken deelde hij mee met slechts één uitspraak. Zo zei onze Profeet: **‘Wie van een hoogte valt, wordt een martelaar.’**” Het kind accepteerde dit antwoord van mij met verbazing en dankbaarheid. Op dezelfde wijze zijn er in de edele Koran en eervolle hadīth’s veel woorden en voorschriften (ahkām) – dus geboden en verboden – waarvan elk verschillende betekenissen uitdrukken. Deze betekenissen achterhalen en hieronder degene kiezen die nodig is, wordt ‘het verrichten van **ijtihād**’ genoemd. Om ijtihād te kunnen verrichten, moet men een diepzinnige geleerde zijn. Om die reden hebben de soennieten het verboden dat onwetenden ijtihād verrichten. Dit betekent echter niet het verbieden van ijtihād. Omdat vier

[1] Ook sommige onwetende madhhabloze personen doen tegenwoordig zulke uitspraken. Men hoort nu dat sommige dwazen en onwetenden, die de titel ‘professor’ dragen, zo spreken. De soorten hadīth’s worden op pagina 422 van het boek **Se’adet-i Ebediyye** uitgebreid beschreven.

[2] Deze houding van hem laat zien dat hij helemaal niets afweet van de hadīth-wetenschap.

eeuwen na de hijra er helemaal geen absolute (mutlaq) mujtahid [diepzinnige geleerde die ijthād verricht] meer is voortgekomen, kon er geen ijthād meer worden verricht en is de poort van ijthād vanzelf gesloten. Nabij de Laatste Dag zal ‘Īsā (vrede zij met hem) vanuit de hemel neerdalen en zal Mahdī verschijnen, en zullen zij ijthād verrichten.

Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) zei: **“Na mij zullen de moslims zich in 73 groeperingen verdelen. Slechts één ervan zal naar het Paradijs gaan.”** Toen er werd gevraagd wie deze ene groepering is, antwoordde hij: **“Degenen die mij en mijn Metgezellen volgen.”** En in een andere eervolle hadīth zei hij: **“Mijn Metgezellen zijn als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen rechtleiding verkrijgen!”** Met andere woorden: “Jullie zullen het rechte pad, het pad dat leidt naar het Paradijs bereiken.” Een jood uit Jemen, genaamd ‘Abdullāh ibn Saba’, zaaide onder de moslims vijandigheid tegenover de Metgezellen om de islam van binnenuit te vernietigen. Die onwetenden die zich lieten misleiden door deze jood en vijandig werden tegenover de eervolle Metgezellen, werden **sjiieten** genoemd. En degenen die in navolging van de eervolle hadīth’s hielden van de eervolle Metgezellen en hen volgden, werden **soennieten** genoemd.]

Ik sloot een zeer nauwe vriendschap met Muhammad ibn ‘Abdulwahrāb al-Najdī. Ik prees hem voortdurend. Op een dag zei ik tegen hem: “Jij bent hoger in rang dan ‘Umar en ‘Alī. Als de Profeet nu in leven zou zijn, dan zou hij niet hen maar jou tot zijn kalief benoemen. Ik koester de hoop dat de islam door jouw hand vernieuwd en versterkt zal worden. De enige geleerde die de islam over de wereld zal verspreiden, ben jij.”

Samen met Muhammad ibn ‘Abdulwahrāb besloten we om de Koran volledig volgens onze eigen opvattingen te interpreteren, op een wijze die in strijd was met de interpretaties van de Metgezellen, de imams van de rechtsscholen en de Koranexegeten. We lazen de Koran en bespraken sommige verzen. Mijn doel hierbij was om Muhammad in de val te lokken. Hij accepteerde hoe dan ook mijn opvattingen en ideeën met plezier en tevredenheid om zichzelf als revolutionair te presenteren, en om mijn vrouwen nog meer te winnen.

Een keer zei ik: “De jihād is niet verplicht (fard).”

Hierop zei hij: “Hoe kan de jihād niet verplicht zijn terwijl Allah verklaart: **‘Voer oorlog tegen de ongelovigen’** [soera al-Tawba, vers 73]?”

– Ik zei: “Waarom heeft de Profeet dan niet gestreden tegen de huichelaars, terwijl Allah verklaart: **‘Voer jihād tegen de ongelovigen en de huichelaars’** [soera al-Tawba, vers 73]?” [Echter, in **Mawāhib al-ladunniyya** staat geschreven dat hij 27 keer jihād had gevoerd tegen de ongelovigen (kuffār). Zijn zwaarden worden tentoongesteld in een museum in Istanbul. De huichelaars (munāfiqūn) deden zich voor als moslims. Overdag verrichtten zij samen met de Gezant van Allah het gebed in de Masjid al-Nabawī (Moskee van de Profeet). De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) wist wie zij waren, maar tegen geen enkele van hen had hij in hun gezicht gezegd dat ze huichelaars waren. Als hij tegen hen zou strijden en hen zou doden, dan zou er gezegd worden: “Muhammad (vrede zij met hem) doodde degenen die in hem geloofden.” Om die reden had hij tegen de huichelaars jihād gevoerd met **woorden**. Want, de jihād die verplicht is, wordt gevoerd met het lichaam, met bezittingen en met woorden. Het bovenstaande edele Koranvers beveelt om jihād te voeren tegen de ongelovigen en de huichelaars. Er wordt niet verklaard hoe deze jihād moet worden gevoerd. Onze Profeet (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) voerde jihād tegen de ongelovigen middels oorlogsvoering, en tegen de huichelaars middels prediking en goede raad.]

– Hij zei: “De Profeet heeft met de tong jihād gevoerd tegen hen.”

– Ik vroeg: “Is de jihād die verplicht is, de jihād met woorden?”

– Hierop antwoordde hij: “De Gezant van Allah heeft tegen de ongelovigen oorlog gevoerd.”

– Ik zei: “De Profeet heeft tegen de ongelovigen jihād gevoerd om zichzelf te verdedigen. De ongelovigen wilden hem immers vermoorden.”

Hij schudde zijn hoofd op een wijze die bevestiging uitdrukte.

– Een keer zei ik tegen hem dat het **mut’a**-huwelijk toegestaan is.

– Hij zei: “Nee, dat is niet toegestaan.”

– Hierop zei ik: “Allah verklaart: **‘Geef hen in ruil voor het feit dat jullie van hen hebben geprofiteerd, hun overeengekomen bruidsschat’** [soera al-Nisā, vers 24].”^[1]

– Hij antwoordde: “‘Umar heeft de twee mut’a-huwelijken, die in de tijd van de Profeet bestonden, verboden en heeft vermeld dat hij degene die het praktiseert zal straffen.”

– Ik zei: “Aan de ene kant zeg je dat je het beter weet dan ‘Umar, en aan de andere kant volg je hem. Bovendien heeft ‘Umar gezegd: ‘De Profeet stond het mut’a-huwelijk toe. Ik verbied het echter.’^[2] Waarom laat je de Koran en de uitspraak van de Profeet achterwege, en kies je voor het woord van ‘Umar?”

Hij gaf hier geen antwoord op. Ik begreep dat hij was overtuigd.

Op dat moment wist ik dat Muhammad al-Najdī naar een vrouw verlangde; hij was vrijgezel. Ik zei tegen hem: “Kom, laten we elk middels een mut’a-huwelijk een vrouw nemen. Dan kunnen we ons met hen vermaken.” Hij accepteerde het door met zijn hoofd te knikken. Ik zag deze kans als een groot gewin en beloofde hem om een vrouw te vinden waarmee hij zich kon vermaken. Mijn doel was om ervoor te zorgen dat hij zijn vrees voor de mensen zou doorbreken. Hij stelde echter als voorwaarde dat deze zaak geheim zou blijven tussen ons en dat ik zelfs zijn naam niet aan de vrouw zou doorgeven. In alle haast ging ik naar de christelijke vrouwen die door het Ministerie van Koloniën daarheen waren gestuurd om de moslimjongeren te verleiden. Aan een van hen vertelde ik de kwestie. Toen zij het aanvaardde, gaf ik haar de naam ‘Safiyya’. Ik bracht Muhammad al-Najdī naar

[1] Het mut’a-huwelijk lijkt op het huidige minnaressenleven. De sjiieten verklaren dit als toegestaan.

[2] ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) heeft niet op deze manier gesproken. Omdat de Britse spion, net als alle christenen, de edele ‘Umar vijandig gezind is, viel hij ook met deze uitspraak van hem aan. In het boek **al-Hujaj al-qat’iyya** staat vermeld: “‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) heeft gezegd dat de Gezant van Allah het mut’a-huwelijk heeft verboden, en dat hij iets wat de Profeet verboden heeft, niet zal laten praktiseren. De eervolle Metgezellen hebben allemaal deze uitspraak van de kalief gesteund. Onder hen bevond zich ook de edele ‘Alī.”

haar huis. In het huis was alleen Safiyya aanwezig. We maakten voor Muhammad al-Najdī een huwelijkscontract van een week. Hij gaf op zijn beurt de vrouw een kleine hoeveelheid goud als **mahr** (bruidsschat). Zo begonnen we Muhammad al-Najdī te misleiden, ik van buitenaf en Safiyya van binnenuit.

Safiyya had Muhammad al-Najdī volledig ingepalmd. Hij had hoe dan ook, onder het voorwendsel ‘ijtihād- en meningsvrijheid’, het losbandige genot ervaren – dat voortkwam uit de ziel van begeerte (nafs) – van het zich verzetten tegen de geboden van de islam.

Op de derde dag van het mut’a-huwelijk had ik met hem lang en uitvoerig gediscussieerd over dat alcohol niet harām is. Hoeveel Koranverzen en hadīth’s hij ook aanvoerde over het harām zijn van alcohol, ik weerlegde ze allemaal en zei als laatst: “Dat Yazīd en de Omajjadische en Abbasidische kaliefen alcohol dronken is een feit. Verkeerden zij allemaal in dwaling en bevind slechts jij je op het rechte pad? Ongetwijfeld kenden zij de Koran en de Soenna beter dan jij. Zij hadden uit de Koran en de Soenna begrepen dat het nuttigen van alcohol niet harām maar makrūh (afkeurenswaardig) is. Ook in de boeken van de joden en de christenen staat geschreven dat het nuttigen van alcohol geoorloofd is. Alle religies zijn geboden van Allah. Volgens een overlevering had ‘Umar zelfs alcohol gedronken tot de openbaring van het volgende vers: **‘Jullie hebben er allen van afgezien, niet-waar?’** [soera al-Māida, vers 91] Als het harām zou zijn geweest, dan zou de Profeet hem hebben gestraft. Aangezien de Profeet hem niet heeft gestraft, is het nuttigen van alcohol halāl.” [Echter, de werkelijkheid is dat ‘Umar (moge Allah tevreden zijn met hem) alcohol dronk voordat het verboden werd. Nadat het harām werd verklaard, heeft hij absoluut geen alcohol meer gedronken. Dat sommige van de Omajjadische en Abbasidische kaliefen alcoholische dranken nuttigden, laat niet zien dat alcoholische dranken makrūh zijn. Het toont eerder aan dat zij zondaren waren en een handeling begingen die harām is. Immers, het edele Koranvers dat door de spion werd aangevoerd, en ook andere edele Koranverzen en eervolle hadīth’s geven aan dat het nuttigen van alcoholische dranken harām is. In het boek **Riyād al-nāsihīn** staat vermeld: “Aanvankelijk was het drinken van wijn toegestaan. Een deel van de Metgezellen, onder wie de edele ‘Umar en Sa’d ibn Abī Waqqās, dronk wijn. Later werd echter

het 219^e vers van soera al-Baqara neergezonden en werd verklaard dat het een grote zonde is. Nog later werd het 42^e vers van soera al-Nisā geopenbaard waarin wordt verklaard: **‘Nader niet tot het gebed terwijl jullie dronken zijn!’** Uiteindelijk werd het 93^e vers van soera al-Māida geopenbaard waardoor wijnconsumptie harām werd. In verschillende hadīth’s wordt gezegd: **‘Dat wat in grote hoeveelheid dronken maakt, is ook in kleine hoeveelheid harām’** en **‘Wijn is de grootste onder de zonden’** en **‘Wees niet bevriend met iemand die wijn drinkt! Ga niet naar zijn begrafenis! Ga geen huwelijk met zijn dochters aan en laat jullie dochter niet met hem trouwen!’** en **‘Wijn drinken is als het aanbidden van afgoden’** en **‘Moge Allah de Verhevene diegene vervloeken die wijn drinkt, verkoopt, maakt of geeft.’”]**

Muhammad al-Najdī zei: “Volgens sommige overleveringen dronk ‘Umar alcohol door het te vermengen met water en zei hij dat als het niet dronken maakt, het niet harām is. De opvatting van ‘Umar is correct, want in de Koran staat vermeld: **‘De duivel wil middels alcohol en gokspelen vijandschap en haat onder jullie zaaien, en jullie afhouden van het gedenken van Allah en het gebed. Jullie zullen hier nu van afzien, nietwaar?’** [soera al-Māida, vers 91] Wanneer alcohol niet dronken maakt, leidt het niet tot de zonden die in het Koranvers worden genoemd. Het is om die reden dat wanneer alcohol niet dronken maakt, het niet harām is.”^[1]

Deze discussie over alcohol die plaatsvond tussen ons, deelde ik mee aan Safiyya en spoorde haar aan om hem een zeer sterke alcoholische drank te laten drinken. Safiyya zei later: “Ik heb gedaan wat je had gezegd. Ik liet hem de alcohol drinken, hij begon daarop te spelen en sliep die nacht meerdere keren met me.” Wel, op deze wijze had ik samen met Safiyya Muhammad al-Najdī vrij goed ingepalmd. Toen ik destijds afscheid nam van de minister van Koloniën, had hij mij gezegd: “Wij hebben Spanje van de ongelovigen [hij bedoelt de moslims] ingenomen met behulp van alcohol en overspel. Laten we wederom met behulp van deze twee grote krachten ook al onze overige gebieden terugwinnen.” Nu begrijp ik hoe gelijk hij had met deze woorden van

[1] Onze Profeet heeft echter gezegd: **“Van dat wat in een grote hoeveelheid dronken maakt, een kleine hoeveelheid drinken die niet dronken maakt, is evenzeer harām.”**

hem.

Op een dag bracht ik bij Muhammad al-Najdī het onderwerp ‘vasten’ ter sprake en zei: “In de Koran staat vermeld: **‘Dat jullie vasten, is beter voor jullie.’** [soera al-Baqara, vers 184] Er wordt niet gezegd dat het verplicht (fard) is. Dit betekent dat het vasten in de islam een soenna is en niet een fard.” Hij maakte hier bezwaar tegen en zei: “Wil je mij soms uit mijn religie doen treden?” Hierop zei ik tegen hem: “Religie is de reinheid van het hart, de verlossing van de ziel en het niet schenden van anderen rechten. Heeft de Profeet niet gezegd: **‘Religie is liefde’**? En heeft Allah in de edele Koran niet verklaard: **‘Aanbid jouw Heer totdat de yaqīn tot jou komt!’** [soera al-Hijr, vers 99]?^[1] Als het zo is, dan zal de mens, wanneer hij zekerheid (yaqīn) bereikt met betrekking tot Allah en de Dag des Oordeels, en zijn hart goed en zijn daden rein zijn, de meest deugdzame onder de mensen worden.” In reactie op deze woorden van mij schudde hij zijn hoofd in de zin van: “Nee, dat is niet waar.”

Een keer zei ik tegen hem: “Het gebed is niet verplicht (fard).” “Hoe kan het niet verplicht zijn?” vroeg hij. Als antwoord zei ik: “Allah verklaart in de Koran: **‘Verricht het gebed om Mij te gedenken.’** [soera Tāhā, vers 14] Het doel van het gebed is dus dat men Allah gedenkt. Daarom mag je Allah gedenken in plaats van het gebed te verrichten.”

Hij zei op zijn beurt: “Ja, sommige personen zouden tijdens de gebedstijden Allah gedenken in plaats van het gebed.”^[2] Deze uitspraak van hem maakte me erg blij. Ik had veel moeite gedaan om dit idee door te zetten en overmeesterde zijn hart. Daarna zag ik dat hij geen belang hechtte aan het gebed. Soms verrichtte hij het gebed en soms ook niet. Vooral het ochtendgebed miste hij vaak. Ik praatte immers tot middernacht met hem en verhin-

[1] Alle islamitische boeken vermelden dat met het woord ‘yaqīn’ (letterlijk: zekerheid) hier ‘de dood’ wordt bedoeld. Dit edele vers betekent dus: **“Aanbid jouw Heer totdat je sterft!”**

[2] Onze Profeet zei: **“Het gebed is de pilaar van de religie. Wie het gebed verricht, zal zijn religie opgezet hebben. Wie het niet verricht, zal zijn religie ten gronde hebben gebracht”** en **“Verricht het gebed zoals ik het verricht!”** Het gebed niet op deze wijze verrichten is een grote zonde. Het teken dat het hart rein is, is het correct verrichten van het gebed.

derde zo dat hij ging slapen. En omdat hij 's morgens uitgeput en moe was, kon hij niet opstaan voor het gebed.

Ik begon langzaam maar zeker Muhammad al-Najdī van zijn geloof los te maken. Op een dag wilde ik ook over de Profeet discussiëren met hem. Hij zei: "Als je vanaf nu met mij over zulke onderwerpen praat, dan zullen we ruzie krijgen en zal ik mijn contact met jou verbreken." Hierop zag ik af van het spreken over de Profeet, uit angst dat al mijn succes in een oogwenk teniet zou gaan.

Ik suggereerde hem om zelf een weg in te slaan buiten het soennisme en sjiisme. Hij hechtte belang aan dit idee van mij; hij was immers een arrogant persoon. Ik kreeg zijn teugels te pakken dankzij Safiyya.

Een keer zei ik: "De Profeet heeft zijn Metgezellen tot broeders van elkaar gemaakt, nietwaar?" "Ja", zei hij. Hierop vroeg ik: "Zijn de islamitische voorschriften tijdelijk of voortdurend?" Hij antwoordde: "Ze zijn voortdurend. Want dat wat de Profeet Muhammad als halāl heeft verklaard, is tot de Laatste Dag halāl, en dat wat hij als harām heeft verklaard, is tot de Laatste Dag harām." Ik zei daarop: "Laten we dan broeders worden van elkaar", en we werden broeders.

Na die dag heb ik hem nooit verlaten. Zelfs wanneer hij op reis ging, waren we samen. Ik hechtte veel belang aan hem. Want, de boom die ik had geplant door de meest waardevolle dagen van mijn jeugd in te leveren, was begonnen zijn vruchten af te werpen.

Iedere maand stuurde ik een rapport naar het Ministerie van Koloniën in Londen. De antwoorden die ik ontving, waren erg bemoedigend en stimulerend. Muhammad al-Najdī liep op het pad dat ik voor hem had uitgestippeld.

Mijn taak was om bij hem het idee van onafhankelijkheid, vrijheid en scepticisme in te prenten. Ik zei dat zijn toekomst zeer schitterend zou zijn en prees hem veel.

Op een dag verzon ik de volgende droom: "Gisternacht zag ik onze Profeet in een droom. (Ik noemde ook zijn eigenschappen die ik van hodja's had gehoord.) Hij zat op een verhoogde zitplaats. Rondom hem waren er geleerden die ik helemaal niet kende. U kwam binnen. Uw gezicht straalde als licht. Toen u bij de Profeet kwam, stond de Profeet op en kuste u tussen uw beide

ogen. Hij zei: ‘Jij bent mijn naamgenoot, de erfgenaam van mijn kennis, en mijn gevolmachtigde in de zaken aangaande de religie en de wereld.’ Hierop zei jij: ‘O Gezant van Allah! Ik ben bang om mijn kennis aan de mensen bekend te maken!’ De Profeet antwoordde: ‘Jij bent de allerhoogste, wees niet bang!’”

Nadat Muhammad ibn ‘Abdulwahrāb deze droom had gehoord, sprong hij van vreugde. Hij vroeg een paar keer of ik de waarheid sprak of niet. Elke keer zei ik zwerend dat het waar was. Daarop was hij overtuigd dat ik de waarheid sprak. Ik vermoed dat hij na die dag had besloten om hetgeen ik hem had ingeprent bekend te maken en een nieuwe sekte op te richten.^[1]

-
- [1] Het boek **al-Fajr al-sādiq** van Jamāl Sidqī al-Zahāwī Efendi uit Bagdad, die overleed in 1354 n.h. [1936 n.Chr.], toen hij in de Dār al-funūn in Istanbul professor was in de islamitische geloofsleer, werd in 1323 n.h. [1905 n.Chr.] gedrukt in Egypte en werd opnieuw offset gedrukt door de uitgeverij Hakikat Kitābevi in Istanbul. In dit boek staat vermeld: “De verdorven ideeën van de wahhabitische groepering die door de Britten werd voortgebracht, werden door Muhammad ibn ‘Abdulwahrāb in 1150 n.h. [1737 n.Chr.] in Najd afgekonddigd. Hij werd geboren in 1111 n.h. [1699 n.Chr.] en overleed in 1207 n.h. [1792 n.Chr.]. Het werd verspreid met de hulp van Muhammad ibn Saoed, de emir van Diriyah, waarbij er veel moslimbloed werd vergoten. [Dat de wahhabieten de moslims ‘afgedwaalden’ en ‘schadelijk’ noemen en de martelingen die zij hen aandeden, staan uitgebreid geschreven in ons boek **Kiyāmet ve Āhret**.] De wahhabieten noemden de moslims die niet tot hen behoorden, ‘mushrikūn’ (afgondendienaren). Ze zeiden: ‘Ze moeten allemaal de bedevaart opnieuw uitvoeren. Net als al hun voorvaders sinds 600 jaar, zijn ook zij ongelovigen.’ Ze vermoordden degenen die het wahhabisme niet aanvaardden. Hun bezittingen plunderden ze als oorlogsbuit. Ze beledigden onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem) met lelijke woorden. Ze verbrandden de fiqh-, tafsīr- en hadīth-boeken, en interpreterden de edele Koran op een verkeerde wijze volgens hun eigen gedachten. Om de moslims te misleiden, zeiden ze dat ze behoorden tot de hanbalī rechtsschool. Echter, de meerderheid van de hanbalī geleerden heeft boeken geschreven waarin deze mensen worden weerlegd en waarin wordt vermeld dat ze verdorven zijn. Omdat ze zaken die harām zijn, halāl noemen en de profeten en vrienden van Allah (awliyā) kleineren, worden zij ongelovig (kāfir). De basis van het wahhabisme bestaat uit 10 punten: 1– Ze zeggen: ‘Allah is een materieel wezen. Hij heeft handen, een gezicht en is gebonden aan richtin-

DEEL 1

HOOFDSTUK 5

In deze dagen dat ik heel close was met Muhammad al-Najdī, kreeg ik uit Londen het bevel om naar de steden **Karbala** en **Najaf** te gaan, die de sjieten het meest liefhadden en die tegelijkertijd hun kennis- en spirituele centra waren. Ik was genoodzaakt om mijn contact met Muhammad al-Najdī te verbreken en om Basra te verlaten. Maar ik verliet Basra, me verheugend op het feit dat deze onwetende man, van wie het karakter was verdorven, in de toekomst een nieuwe sekte zou stichten, dat hij ertoe zou leiden dat de islam van binnenuit zou worden vernietigd, en

gen.’ [Deze geloofsovertuiging van de wahhabieten lijkt op de ‘Vader, Zoon, Heilige Geest’-overtuiging van de christenen.] 2– Ze interpreteren de edele Koran zoals ze het zelf begrijpen. 3– Ze ontkennen de zaken die de eervolle Metgezellen hebben medegedeeld. 4– Ze ontkennen dat wat de geleerden hebben vermeld. 5– Ze zeggen dat wie een van de vier rechtsscholen volgt, ongelovig wordt. 6– Ze zeggen dat degenen die geen wahhabiet zijn, ongelovig zijn. 7– Ze zeggen dat degene die smeekbeden verricht door de Profeet en de vrienden van Allah als bemiddelaar (wasīla) te gebruiken, ongelovig wordt. 8– Ze zeggen dat het harām is om de graven van de Profeet en de vrienden van Allah te bezoeken. 9– Ze zeggen dat degene die bij iemand anders zweert dan bij Allah, een afgodendienaar (mushrik) wordt. 10– Ze zeggen dat degene die een gelofte (nadhr) doet voor iemand anders dan voor Allah en die naast de graven van de vrienden van Allah dieren slacht, een afgodendienaar wordt. In dit boek van mij zal met bewijsstukken worden aangetoond dat deze tien geloofsovertuigingen verdorven zijn.” Als men oplet, dan ziet men dat deze tien beginselen van het wahhabisme die ‘religieuze kennis’ zijn die Hempher Muhammad al-Najdī had ingegeven.

De Britten hebben, om christelijke propaganda te voeren, de bekentenissen van Hempher gepubliceerd. Om de kinderen van de moslims te misleiden, hebben ze de islamitische kennis valselyk en verkeerd geschreven. We publiceren het voorliggende boek om onze jongeren te redden van deze Britse list en valstrik, waarbij we deze leugens en belastingen weerleggen.

dat ik de verdorven geloofsovertuigingen van deze sekte heb voorbereid.

‘Alī, de vierde kalief van de soennieten en de eerste kalief van de sjiieten, werd begraven in Najaf. De stad **Koefa**, die gelegen is op één farsakh, dus op een uur lopen van Najaf, was het centrum van ‘Alī’s kalifaat. Toen ‘Alī werd vermoord, begroeven zijn zonen Hasan en Husayn hem buiten Koefa, op de plaats die nu Najaf wordt genoemd. Later begon Najaf zich te ontwikkelen, terwijl Koefa begon te vervallen. De sjiitische geleerden verzamelden zich in Najaf en er werden huizen, markten en madrassa’s gebouwd.

De kalief in Istanbul toonde hen goedheid. Immers:

1. De sjiitische regering in Iran steunde de sjiieten in Najaf. Als de kalief zich zou mengen in hun zaken, dan zouden de betrekkingen tussen beide regeringen gespannen worden en zou er zelfs een oorlog kunnen ontstaan.

2. In de regio rond Najaf waren er vele gewapende stammen die de sjiieten steunden. Ondanks dat hun wapens en organisatie niet van groot belang waren, kon de kalief oorlog voeren tegen die stammen.

3. De sjiieten in Najaf waren de autoritaire instantie van de sjiieten in India, Afrika en van over de hele wereld. Wanneer de kalief hen zou aantasten, dan zouden alle sjiieten door het lint gaan.

Husayn ibn ‘Alī, de kleinzoon van de Profeet, dus de zoon van zijn dochter Fātima, werd als martelaar (shahīd) vermoord in Karbala. De Irakezen hadden Husayn uit Medina naar zich toe geroepen om hem tot hun kalief te kiezen. Toen hij en zijn familie in Karbala aankwamen, veranderden de Irakezen van gedachten. Op bevel van de Omajjadische kalief Yazīd ibn Mu’āwiya, die in Damascus woonde, gingen ze op weg om hem gevangen te nemen. Husayn vocht samen met zijn familie op een heldhaftige wijze tegen het Iraakse leger tot de dood. Hierbij kwam het Iraakse leger als overwinnaar uit de strijd. Vanaf die dag hebben de sjiieten Karbala als een spiritueel centrum aanvaard en komen ze van overal en verzamelen ze zich daar; in onze religie, het christendom, is er niets vergelijkbaars zoals dit.

Karbala is een stad van de sjiieten waar er sjiitische madrassa’s te vinden zijn. Karbala en Najaf ondersteunen elkaar. Toen

ik het bevel kreeg om naar deze twee steden te reizen, ging ik eerst van Basra naar Bagdad, en van daaruit naar de stad Hilla, die gelegen is aan de rand van de rivier de Eufraat.

De twee rivieren de Tigris en de Eufraat stromen vanuit Turkije, doorkruisen Irak en monden uit in de Perzische Golf. Irak heeft zijn landbouw en welvaart aan deze twee rivieren te danken.

Nadat ik was teruggekeerd naar Londen, stelde ik het Ministerie van Koloniën voor om een plan op te stellen om de richting van de twee rivierbeddingen te veranderen zodat we, wanneer het nodig is, onze voorstellen aan Irak kunnen opleggen. Want als in Irak de watertoevoer wordt verhinderd, worden ze genoodzaakt om onze eisen te accepteren.

Ik ging van Hilla naar Najaf, verkleed als een Azerbeidzjaanse handelaar. Daar sloot ik een vertrouwelijke vriendschap met sjiiitische geleerden en begon ik hen te misleiden. Ik nam deel aan hun leerkringen. Ik zag dat ze niet de natuurwetenschappelijke kennis bestudeerden zoals de soennieten deden, en dat zij niet over het mooie karakter beschikten dat de soennieten hadden. Bijvoorbeeld:

1. Ze waren uiterst vijandig tegenover de Ottomaanse regering. Zij waren immers sjiieten en de Turken waren soennieten. Ze noemden de soennieten 'ongelovigen'.

2. De sjiiitische geleerden hadden, net als onze priesters in ons stagnatietijdperk, zich volledig gestort op de religieuze wetenschappen, en hielden zich zeer weinig bezig met de wereldse wetenschappen.

3. Ze wisten niets af van de werkelijkheid en de verhevenheid van de islam, en van de vorderingen in de natuurwetenschappen en techniek.

Ik dacht bij mezelf: Wat zijn de sjiieten toch armzalige mensen. Terwijl de hele wereld wakker is, zijn zij aan het slapen. Er zal een dag komen dat er een vloed komt en hen zal meesleuren. Enkele keren had ik hen aangespoord om in opstand te komen tegen de kalief. Maar helaas luisterde niemand naar me. Sommigen lachten me zelfs uit. Alsof ik in hun beleving zei dat ze de wereld in puin moesten leggen! Zij zagen immers het kalifaat als een onmogelijk in te nemen fort. Volgens hen konden zij pas bevrijd worden van het kalifaat wanneer de verwachte Mahdī zou

komen.

Volgens de sjiieten is Mahdī hun 12^e imam die een afstamming is van de Profeet en die in 255 n.h. uit het zicht verdween. Hij zou nu in leven zijn en zou op een dag tevoorschijn komen en deze wereld, die vol wreedheid en onrechtvaardigheid zit, met rechtvaardigheid vullen.

Ik ben stomverbaasd! Hoe kan het dat de sjiieten geloven in deze bijgelovigheden? Dit leek op het bijgeloof waarin wij christenen geloven, dat zegt dat ‘Jezus zal komen en de wereld zal vullen met rechtvaardigheid’.

Op een dag zei ik tegen een van hen: “Is het voor jullie, net zoals de Profeet deed, niet eveneens verplicht (fard) om onrecht te voorkomen?” Als antwoord zei hij: “Allah hielp hem daarbij. Daarom slaagde hij erin om onrecht te voorkomen.” Ik zei: “In de Koran staat geschreven: **‘Als jullie de religie van Allah helpen, dan zal ook Hij jullie helpen.’**^[1] Als ook jullie je vastklampen aan jullie zwaard tegenover het onrecht van jullie sjahs, dan zal Allah ook jullie helpen.” Dit was zijn antwoord: “Jij bent een handelaar. Dit zijn echter wetenschappelijke onderwerpen die je niet kunt begrijpen.”

De graftombe van kalief ‘Alī, de amīr al-mu’minīn (leider der gelovigen), was zeer versierd en gedecoreerd. Het had een mooie binnenplaats, een met goud vergulde grote koepel en twee grote minaretten. Elke dag wordt deze graftombe bezocht door een groot aantal sjiieten. Ze verrichten er het gebed in gemeenschap. Elke bezoeker boog eerst naar de drempel, kustte die en begroette dan het graf. Eerst vroegen ze om toestemming, daarna gingen ze naar binnen. De graftombe had een grote binnenplaats en op deze binnenplaats waren er vele kamers voor de geleerden en de bezoekers.

In Karbala waren er twee graftombes die leken op die van ‘Alī. De eerste is die van Husayn, en de tweede die van zijn broer ‘Abbās, die samen met hem in Karbala als martelaar stierf. Hetzelfde van wat ze in Najaf deden, deden de sjiieten ook in Kar-

[1] **Soera Muhammad, vers 7.** De religie van Allah de Verhevene helpen, betekent de islam naleven en het trachten te verspreiden. In opstand komen tegen de regering, komt neer op het ten gronde brengen van de religie.

bala. Het klimaat van Karbala was mooier dan dat van Najaf; rondom Karbala waren er mooie tuinen en wateren.

Tijdens mijn reis in Irak kwam ik een tafereel tegen dat mijn hart verlichtte. Sommige gebeurtenissen waren voortekenen dat het einde van de Ottomaanse regering naderde. Immers, de gouverneur die was aangesteld door de regering in Istanbul, was een onwetende en onrechtvaardige man. Hij handelde zoals hij zelf wilde. Het volk was niet tevreden over hem. De soennieten waren ontevreden omdat de gouverneur hun vrijheden beperkte en aan hen geen waarde hechtte, en de sjiieten omdat ze werden bestuurd door een Turkse gouverneur terwijl er onder hen sayyids en sharîfs, dus afstammelingen van de Profeet waren, die het gouverneurschap meer waardig waren.

De toestand van de sjiieten was erg slecht. Ze leefden in vuil en ruïnes. De wegen waren onveilig. Struikrovers stonden steeds op de uitkijk voor karavanen. Wanneer er geen soldaten bij waren, vielen ze meteen aan. Om deze reden konden karavanen geen reizen ondernemen zolang de regering niet samen met hen een groep soldaten meestuurde.

Tussen de sjiiitische stammen waren er veel gevechten; elke dag vermoordden ze elkaar en plunderden ze elkaars bezittingen. Onwetendheid was in schrikbarende mate wijdverspreid. Deze toestand van de sjiieten deed me terugdenken aan de tijden dat de Kerk Europa teisterde. Buiten de geleerden in Najaf en Karbala en een minderheid die trouw verbonden was aan hen, was er niet eens één op de duizend sjiieten die kon lezen en schrijven.

Het economische leven was volledig ingestort en de mensen kreunden onder armoede en nood. Ook het staatsapparaat functioneerde niet meer en de sjiieten pleegden verraad tegen de regering.

De staat en het volk keken tegen elkaar met wantrouwen aan. Om deze reden was er geen wederzijdse hulp tussen hen. De sjiiitische geleerden hadden zich gestort op het kwaadspreken over de soennieten en onthielden zich volledig van de wereldse wetenschappen.

Ik bleef ongeveer vier maanden in Karbala en Najaf. In Najaf maakte ik een zeer zware ziekte door. Ik had zelfs de hoop op herstel opgegeven. Drie weken lang was ik ziek. Ik ging naar een

dokter. Hij gaf me wat medicijnen. Toen ik de medicijnen innam, begon mijn gezondheid zich te herstellen. Gedurende mijn ziekte verbleef ik in een kamer in de kelder. Vanwege mijn ziekte bereidde mijn huiseigenaar medicijnen en voedsel tegen een kleine vergoeding, en hoopte op een grote beloning (thawāb) voor zijn dienst aan mij. Immers, ik was zogenaamd de bezoeker van ‘Alī, de leider der gelovigen. In de eerste dagen van mijn ziekte zei de dokter dat ik alleen kippenbouillon mocht drinken. Later stond hij me toe om ook van het vlees ervan te eten. De derde week at ik rijstsoep. Nadat ik was genezen, ging ik naar Bagdad. Ik maakte een uitgebreid rapport klaar van 100 pagina’s lang over mijn waarnemingen in Najaf, Hilla, Bagdad en onderweg. Ik overhandigde het rapport aan de vertegenwoordiger van het Ministerie van Koloniën in Bagdad. Ik wachtte op een bevel van het Ministerie over of ik in Irak moest blijven of naar Londen moest terugkeren.

Ik wilde terugkeren naar Londen. Ik was immers een lange tijd ver weg van huis. Ik had mijn thuisland en familie erg gemist. Vooral mijn zoon Rasputin wilde ik zien, die na mijn vertrek ter wereld was gekomen. Daarom had ik, samen met mijn rapport, toestemming gevraagd aan het Ministerie om naar Londen terug te keren, ook al was het maar voor een korte tijd. Ik wilde mijn indrukken betreffende mijn driejarige reis in Irak mondeling toelichten en wilde wat uitrusten.

De vertegenwoordiger van het Ministerie in Irak verzocht mij hem niet vaak op te zoeken om geen wantrouwen te wekken en dat ik een kamer moest huren in een van de herbergen aan de oevers van de rivier de Tigris, en zei: “Wanneer er post komt uit Londen, zal ik je het antwoord van het Ministerie laten weten.” Toen ik in Bagdad verbleef, kon ik de spirituele afstand tussen Istanbul – het centrum van het kalifaat – en Bagdad goed waarnemen.

Toen ik van Basra naar Karbala en Najaf ging, was ik erg bedroefd dat Muhammad al-Najdī zou afwijken van het pad dat ik hem had voorgeschreven. Hij was immers heel veranderlijk en heel opvliegend. Ik vreesde dat al mijn verwachtingen die ik op hem had gevestigd, in rook zouden opgaan.

Toen ik bij hem wegging, dacht hij erover na om naar Istanbul te gaan. Ik sprak hem meermaals toe zodat hij zou afzien van dit idee van hem, en zei: “Ik maak me veel zorgen dat je daar een

uitspraak zou kunnen doen, waardoor ze je zouden beschuldigen van ongeloof, en je zouden doden.”

Mijn bedoeling was echter anders. Ik vreesde dat hij daar diepzinnige geleerden zou ontmoeten die zijn verkeerde opvattingen zouden corrigeren en ervoor zouden zorgen dat hij zou terugkeren naar het geloof van de ahl al-soenna, en dat al mijn verwachtingen en verlangens op niets zouden uitlopen. In Istanbul was er immers kennis en de mooie ethiek van de islam.

Toen ik begreep dat Muhammad al-Najdī niet in Basra wilde blijven, raadde ik hem aan om naar Isfahan en Shiraz te gaan. Deze twee steden waren namelijk zeer mooi en hun inwoners waren sjiitisch. Er was daarbij geen mogelijkheid dat de sjiieten Muhammad al-Najdī zouden beïnvloeden, aangezien bij de sjiieten kennis en ethiek gebrekkig was. Zo was ik er zeker van geworden dat hij van het pad dat ik had voorbereid, niet zou afdwalen.

Toen ik wegging bij hem, had ik hem gevraagd: “Geloof je in taqiyya (dubbelhartigheid; het verbergen van zijn visie en geloof)?” Als antwoord zei hij: “Ja, ik geloof erin. Want, een van de Metgezellen had **taqiyya** toegepast en shirk getoond toen de polytheïsten hem onderdrukten en zijn ouders doodden. Als reactie hierop had de Profeet hem helemaal niets gezegd.” Ik zei daarop: “Pas taqiyya toe onder de sjiieten en zeg niet dat je een soenniet bent, zodat jou geen ramp overkomt door hen. Profiteer van hun land en hun geleerden! Leer hun gewoonten en tradities en hun stromingen. Zij zijn immers onwetende en koppige mensen.”

Toen ik daar wegging, overhandigde ik hem een bepaald geldbedrag als zakāt. De zakāt (armenbelasting) is een islamitische belasting die wordt geïnd om uit te delen aan de behoeftigen. Bovendien schonk ik hem een dier om erop te rijden. En zo gingen we uit elkaar.

Nadat ik bij hem was weggegaan, verbrak mijn contact met hem wat mij zeer verontrustte. We gingen beide uit elkaar met de intentie om naar Basra terug te keren, en zeiden: “Laat degene die het eerst terugkomt en zijn vriend niet kan vinden, een brief schrijven en deze achterlaten bij ‘Abdurridā.’”

DE WREEDHEDEN VAN DE BRITTEN

1. Op het kalenderblad van 2 juli 1995 van de krant 'Türkiye' staat vermeld: "Er is een Brits netwerk opgespoord dat baby's ontvoert in arme landen en organen verhandelt. In een bericht uit Brazilië wordt gezegd: De internationale Organisatie voor Organantransplantaties in de stad Cambridge voert onderzoek uit naar de ontvoerde baby's. Er is vastgesteld dat sommige Britse ziekenhuizen interesse tonen in deze babyorganen en dat ze deze voor hoge bedragen kopen."
2. In de krant 'Türkiye' van dinsdag 4 juli 1995 staat vermeld: "Meer dan 60 moslimjongeren, die naar Engeland gingen om hun doctoraat in de chemie te behalen, werden ondergebracht in de stad Newcastle waar vooral eenzamen en armen leven. Toen Mustafa Arslanoğlu, een van de studenten, 's nachts naar huis terugkeerde, vielen twee Britten die uit een kerk in de buurt kwamen, hem met stenen en stokken aan en sloegen ze hem tot hij flauwviel. Ze gieten gas over hem heen om hem in brand te steken, maar gelukkig ontbrandde hun aansteker niet. Een meisje dat dit voorval zag vanaf het balkon van haar huis, meldde dit bij de politie. De islamvijandige jongeren vluchtten weg en verscholen zich in de kerk."
3. In dezelfde krant staat vermeld: "In Bosnië sterven er elke dag honderden moslims aan hun wonden en honger. Om het gejammer en geschreeuw van hun kinderen die huilen en flauwvallen van de honger niet te horen, begeven ouders zich op de straten. De voedingswaren die uit islamitische landen komen, worden in beslag genomen door de Serviërs. De soldaten van de Verenigde Naties, die onder leiding staan van de Britten, doen spionage voor de Serviërs. Deze soldaten en christelijke toeristen, deze vijanden van de islam uit Europa, proosten op deze gebeurtenissen, terwijl er bloed stroomt uit de lichamen van de moslims. De beestachtigheid in Bosnië werd door de Britten gepland. Het werd in 1988 gestart in Kosovo. Milošević werd als marionet gekozen. De Britten zeggen tegen de Serviërs: 'Vrees niet! Wij staan achter jullie.'"

DEEL 1

HOOFDSTUK 6

Ik verbleef een tijdje in Bagdad. Daarna kreeg ik het bevel om terug te keren naar Londen. Hierop keerde ik terug. In Londen sprak ik de secretaris en sommige leden van het Ministerie. Ik vertelde hen over mijn activiteiten en waarnemingen tijdens mijn lange reis. Ze waren erg verheugd over de informatie die ik hen gaf over Irak, en drukten hun tevredenheid uit. Ze hadden ook het rapport gezien dat ik eerder had gestuurd. Ook Safiyya had een rapport gestuurd dat overeenkwam met het mijne. Ik kwam tevens te weten dat op elk van mijn reizen mensen van het Ministerie mij hadden gevolgd. Ook zij hadden rapporten ingediend die overeenkwamen met de rapporten die ik had gestuurd en met hetgeen ik had verteld aan de secretaris.

De secretaris gaf me tijd opdat ik de minister zou ontmoeten. Toen ik de minister op zijn kantoor bezocht, ontving hij mij anders dan bij mijn terugkeer uit Istanbul. Ik begreep dat ik een bijzondere plaats had ingenomen in zijn hart.

De minister was er zeer tevreden over dat ik Muhammad al-Najdī had ingepalmd, en zei: “Hij was een wapen waar ons Ministerie naar op zoek was. Geef hem elke soort belofte. Zelfs al zijn al je inspanningen enkel om hem in te palmen, is het de moeite waard.”

Ik zei: “Ik was erg bezorgd om Muhammad al-Najdī. Het kan namelijk zijn dat hij heeft afgezien van zijn idee.” Hierop zei hij: “Maak je niet ongerust. Hij zal niet afgeweken zijn van de ideeën die hij had toen je hem verliet. De spionnen van ons Ministerie in Isfahan hebben met hem gesproken en hebben het Ministerie laten weten dat hij nog steeds op dezelfde weg is.” Ik dacht bij mezelf: hoe kan Muhammad al-Najdī zijn geheimen aan een ander vertellen? Ik durfde dit niet te vragen aan de minister. Maar toen ik later Muhammad al-Najdī ontmoette, begreep ik dat in Isfahan een man genaamd ‘Abdulkarīm met hem had gesproken en had gezegd: “Ik ben de broer van Shaykh Muhammad [hij bedoelt mij]. Hij heeft mij alles verteld wat hij over u wist.” Zo had

hij Muhammad al-Najdī misleid en was hij zijn geheimen te weten gekomen.

Muhammad al-Najdī zei tegen mij: “Safiyya was met mij naar Isfahan gekomen en we hadden nog twee maanden samen geleefd middels een mut’a-huwelijk. En ‘Abdulkarīm kwam met mij naar Shiraz en vond nog een vrouw, genaamd Āsiya, die mooier en aantrekkelijker was dan Safiyya. Ook met deze vrouw sloot ik een mut’a-huwelijk en bracht ik met haar de gelukkigste momenten van mijn leven door.”

Later kwam ik te weten dat ‘Abdulkarīm een christelijke spion van het Ministerie is, die in Jolfa woont in de omgeving van Shiraz. Āsiya is op haar beurt een jodin uit Shiraz en is een andere spion van het Ministerie. Wij vier leidden Muhammad al-Najdī op zo’n manier op dat hij hetgeen dat van hem wordt verwacht, in de toekomst op de best mogelijke wijze zou kunnen volbrengen.

Toen ik de gebeurtenissen aan de minister vertelde in de aanwezigheid van de secretaris en twee leden van het Ministerie die ik niet kende, zei de minister tegen mij: “Jij hebt de grootste medaille van het Ministerie verdiend. Jij bent immers de nummer één onder de belangrijkste spionnen van het Ministerie. De secretaris zal je sommige staatsgeheimen mededelen die je zullen helpen bij je missie.”

Daarna gaven ze me tien dagen verlof zodat ik mijn familie kon bezoeken. Hierop ging ik rechtstreeks naar mijn huis. Ik bracht de dierbaarste minuten door met mijn zoontje die veel op mij leek. Mijn zoontje sprak al een paar woorden en hij had zo’n mooie manier van lopen dat, wanneer hij liep, het leek alsof een stuk van mijn lichaam aan het lopen was. Dit verlof van tien dagen verliep zeer vreugdevol en plezierig. Ik kon wel vliegen uit vreugde. Ik genoot er erg van dat ik weer in mijn vaderland en bij mijn familie kon zijn. In dit tiendaags verlof bezocht ik ook mijn bejaarde tante (van vaderskant) die erg van mij hield. Dat ik mijn tante had bezocht, was zeer goed geweest. Want nadat ik was vertrokken voor mijn derde reis, overleed zij. Haar overlijden had me erg bedroefd.

Dit tiendaags verlof vloog zo snel voorbij als een uur. Terwijl zulke vrolijke dagen voorbijvliegen als een uur, lijken treurige dagen voor de mens net een eeuwigheid. Ik herinnerde me mijn

ziektedagen in Najaf. Die trieste dagen leken toen wel jaren voor mij.

Toen ik naar het Ministerie ging om de nieuwe bevelen te krijgen, zag ik de glimlachende en lange secretaris voor me. Hij gaf me zo'n warme, tedere handdruk dat hieruit zijn liefde voor mij duidelijk werd.

Hij zei tegen mij: "Op bevel van onze minister en de commissie die verantwoordelijk is voor de koloniën, zal ik jou twee zeer belangrijke staatsgeheimen vertellen. In de toekomst zul je veel profijt hebben van deze twee geheimen. Met uitzondering van enkele personen die volledig worden vertrouwd, kent niemand deze twee geheimen."

Hij nam me bij de hand en bracht me naar een kamer van het Ministerie. In deze kamer trof ik een zeer aantrekkelijk iets aan: aan een ronde tafel zaten tien mannen. De eerste van hen droeg de kleding van de Ottomaanse sultan. Hij kende het Turks en Engels. De tweede droeg de kleding van de shaykh al-islām in Istanbul; de derde, de kleding van de Iraanse sjah; en de vierde, de kleding van de vizier in het Iraanse paleis. De vijfde droeg de kleding van de grootste geleerde in Najaf die werd gevolgd door de sjiieten. Deze laatste drie personen kenden het Perzisch en Engels. Naast elk van deze mannen zat er een schrijver om hetgeen die persoon zei op te schrijven. Deze schrijvers vertelden aan deze vijf mannen tegelijkertijd ook de informatie die de spionnen in Istanbul, Iran en Najaf verzamelden over de vijf werkelijke personen, die zij daar representeerden.

De secretaris zei: "Deze vijf personen representeren de vijf personen daar. We hebben hen opgeleid als de werkelijke personen die zij representeren om te kunnen begrijpen wat zij denken. We delen aan hen de informatie mee die we hebben verworven over deze personen in Istanbul, Teheran en Najaf. En zij verplaatsen zich in de personen daar. Wij stellen hen vragen en zij geven ons de antwoorden. Volgens onze bevindingen komen de antwoorden van de personen hier voor 70% overeen met de antwoorden van de personen daar.

Als je wilt, kun je wat vragen stellen om hem uit te testen. Je had hoe dan ook eerder de geleerde uit Najaf ontmoet." Ik stemde toe. Ik had immers voorheen de grootste geleerde van de sjiieten in Najaf ontmoet en hem enkele zaken gevraagd. Ik bena-

derde de persoon die zijn representatie was en vroeg: “Is het toegestaan dat we de oorlog verklaren aan de regering omdat ze soennitisch en fanatiek is?” Na even nagedacht te hebben, zei hij: “Nee, het is niet toegestaan dat we de oorlog verklaren aan de regering omdat ze soennitisch is. Immers, alle moslims zijn broeders. We mogen hen enkel de oorlog verklaren als de regeerders de moslimgemeenschap onderdrukken en martelen. Wanneer we dit doen, handelen we in overeenstemming met de voorwaarden van het aansporen tot het goede (al-amr bi’l-ma’rūf) en het verbieden van het slechte (al-nahy ‘ani’l-munkar). Wanneer zij stoppen met de onderdrukking, zullen ook wij hen met rust laten.”

Ik vroeg: “Mag ik uw visie weten met betrekking tot het onrein zijn van de joden en christenen?” Hij antwoordde: “Ja, ze zijn onrein. Men moet uit hun buurt blijven.” Toen ik naar de reden vroeg, zei hij: “Dit is een tegenreactie geven op een belediging. Zij beschouwen ons immers als ongelovigen en ontkennen onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem). En wij geven hierop een tegenreactie.” Ik zei tegen hem: “Reinheid komt voort uit geloof (īmān), nietwaar? Als dit zo is, waarom zijn dan de **Sahn sharif** [de omgeving rond de graftombe van de edele ‘Alī], de wegen en de straten niet schoon? Zelfs de madrassa’s kunnen niet als schoon worden beschouwd.” Zijn antwoord was: “Ja, reinheid komt daadwerkelijk voort uit geloof. Maar wat moet men doen: als de sjiiten geen belang hechten aan reinheid, dan is dit wat er van komt.”

De antwoorden van deze man in het Ministerie kwamen exact overeen met de antwoorden van de sjiitische geleerde in Najaf. Het feit dat deze man zodanig overeenkwam met de geleerde in Najaf, deed mij versteld staan. Bovendien kende deze man het Perzisch.

De secretaris zei: “Als je ook met de werkelijke personen zou hebben gesproken die door de vier andere mannen worden gepresenteerd, dan zou je nu ook met hen kunnen spreken en zou je kunnen zien hoezeer ze overeenkomen met de werkelijke personen.” Ik zei: “Ik weet ook hoe de shaykh al-islām denkt. Mijn leraar in Istanbul, Ahmad Efendi, had mij namelijk de shaykh al-islām uitvoerig beschreven.” Daarop zei de secretaris: “Ga je gang, je kunt ook met zijn representatie spreken.”

Ik benaderde de representatie van de shaykh al-islām en vroeg hem: “Is het verplicht (fard) om de kalief te gehoorzamen?” Hij zei: “Ja, het is noodzakelijk (wājib). Net zoals het fard is om Allah en de Profeet te gehoorzamen, zo is ook dit wājib.” “Wat is het bewijs hiervoor?” vroeg ik. Als antwoord zei hij: “Heb je het volgende vers van Allah de Almachtige niet gehoord? **‘Gehoorzaam Allah, Zijn Profeet en de gezagdragers (ulū’l-amr) onder jullie!’** [soera al-Nisā, vers 59]” Hierop zei ik: “Dus Allah beveelt ons dat we de kalief Yazīd gehoorzamen, die zijn soldaten toestond om Medina te plunderen en die Husayn, de kleinzoon van onze Profeet, liet doden; en dat we Walīd, die alcohol dronk, gehoorzamen?” Dit was zijn antwoord: “Mijn zoon, Yazīd was de door Allah aangestelde leider der gelovigen (amīr al-mu’minīn). Hij had niet bevolen om Husayn te doden. Geloof niet in de leugens van de sjiieten! Lees de boeken zorgvuldig! Hij had een fout begaan. Hij toonde hier later ook berouw voor. Hij had gelijk wat betreft het toestaan van de plundering van de verlichte stad Medina. Immers, de inwoners van Medina waren losbandig en opstandig geworden en gehoorzaamden niet meer. Wat Walīd betreft, hij was inderdaad een zondaar. Maar hetgeen dat wājib is, is niet het volgen van dat wat de kalief doet, maar het gehoorzamen van zijn bevelen die in overeenstemming zijn met de islam.” Deze zaken had ik eerder ook aan mijn leraar Ahmad Efendi gevraagd en met slechts enkele kleine verschillen had ik dezelfde antwoorden gekregen.

Daarna vroeg ik aan de secretaris: “Wat is de wijsheid achter het opleiden van deze representaties?” Hij zei tegen mij: “Met deze methode achterhalen wij het denkvermogen van de sultan en de moslimgeleerden, ongeacht of die nu sjiitisch zijn of soennitisch. We proberen op deze wijze voorzorgsmaatregelen te vinden die ons erbij zullen helpen om in politieke en religieuze zaken tegen hen te strijden. Bijvoorbeeld, als je weet uit welke richting de vijandelijke soldaten zullen komen, dan kun je je daarop voorbereiden, je soldaten op de gepaste plaatsen positioneren en de vijand verpletterend verslaan. Maar als je niet weet uit welke richting ze zullen aanvallen, zul je je eigen soldaten overal willekeurig verdelen en zul je verslagen worden. Evenzo, als je de bewijzen kent die de moslims zullen aanvoeren over dat hun religie en rechtsschool rechtmatig zijn, dan zal het mogelijk zijn om tegenbewijzen voor te bereiden die hun bewijzen weerleggen en

kun je met die tegenbewijzen hun geloofsfundamenten doen wankelen.”

Vervolgens gaf hij mij een boek van duizend pagina's dat de besprekingen bevatte tussen de vijf genoemde representatieve personen op militair, financieel, onderwijs en religieus gebied, alsook de resultaten van de plannen. Hij zei: “Breng het maar terug nadat je het hebt gelezen.” Ik nam het boek en bracht het mee naar huis. Binnen mijn vakantie van drie weken heb ik het boek van begin tot eind op een aandachtige wijze bestudeerd.

Het boek was van zeer verbazingwekkende aard. Immers, de belangrijke antwoorden en finzinnige besprekingen die het bevatte, leken net echt. Naar mijn mening waren de antwoorden van de vijf representatieve mannen voor meer dan 70% overeenstemmend met de antwoorden van de werkelijke personen die zij representeerden. De secretaris had eerder ook al gezegd dat de antwoorden voor 70% overeenstemming vertoonden.

Nadat ik dit boek had gelezen, nam mijn vertrouwen in mijn staat nog iets meer toe en begreep ik met zekerheid dat er plannen werden gemaakt opdat het Ottomaanse Rijk in minder dan een eeuw ten val zou komen. De secretaris zei tegen mij: “Op dezelfde manier zijn er ook in de andere kamers zulke tafels voor de staten die we momenteel uitbuiten of waarvan we van plan zijn om ze uit te buiten.”

Ik vroeg aan de secretaris: “Waar vinden jullie mannen die zo zorgvuldig en bekwaam zijn?” Hij antwoordde: “Onze spionnen in alle landen van de wereld geven ons voortdurend informatie door. Deze representatieve mensen die je ziet, zijn deskundigen op hun gebied. Het spreekt voor zich dat als je wordt voorzien van alle bijzondere informatie die een bepaalde persoon weet, je zoals hij zult kunnen denken en oordelen. Je bent nu immers als zijn voorbeeldexemplaar.”

De secretaris ging door met vertellen en zei: “Dit was het eerste geheim waarvan ons Ministerie mij had bevolen om het aan jou te vertellen.

Het tweede geheim zal ik je na een maand vertellen, wanneer je het duizend pagina's tellende boek teruggeeft.”

Ik las het boek zorgvuldig, deel voor deel, van begin tot eind. Op deze wijze nam mijn kennis over de mohammedanen toe. Ik kwam grondig te weten hoe zij denken, wat hun zwakke en ster-

ke punten zijn en eveneens de methoden om hun sterke punten in zwakke punten om te zetten.

De zwakke punten van de moslims, die zijn vastgelegd in het boek, zijn als volgt:

1. Het soennitisch-sjiitisch conflict, de onenigheid tussen de sultan en het volk^[1], het Turks-Iraans conflict, het conflict onder stammen en de onenigheid tussen de geleerden en de staat^[2].

2. Op een zeer kleine uitzondering na zijn de moslims onwetend.^[3]

3. Een gebrek aan spiritualiteit, kennis en bewustzijn.^[4]

4. Dat ze het wereldse volledig terzijde laten en zich alleen

[1] Deze uitspraak is erg verkeerd. Dat het verplicht (fard) is om de sultan te gehoorzamen, had hij hierboven ook zelf geschreven.

[2] Ook dit is een belasting. De waarde die het Ottomaanse Rijk hechte aan de geleerden en de eerbied die het aan hen toonde, staan uitgebreid geschreven in het Testament van Osman Gazi. Alle sultans hebben de geleerden de hoogste posities toegewezen. Het is bekend dat toen degenen die afgunst koesterden jegens Mawlānā Khālid al-Baghādī, over hem klaagden bij Sultan Mahmūd II en zijn terdoodveroordeling eisten, de sultan zei: “Geleerden brengen de staat geen schade toe”, en hun eis weigerde. De Ottomaanse sultans schonken geleerden huizen, levensmiddelen en een hoge loon.

[3] De boeken van duizenden Ottomaanse geleerden over religie, ethiek, geloof en natuurwetenschappen zijn wereldwijd bekend. Ook de dorpelingen, van wie wordt verondersteld dat ze het meest onwetend zijn, kenden hun religie, hun daden van aanbidding en hun beroep goed. In alle dorpen waren er moskeeën, scholen en madrassa's. Hier werden het lezen en schrijven, en religieuze en wereldse wetenschappen onderwezen. Ook de vrouwelijke dorpelingen reciteerden de edele Koran. Het aantal geleerden en vrienden van Allah (awliyā) dat in de dorpen was opgeleid, was zeer hoog.

[4] De spiritualiteit van de Ottomaanse moslims was zeer sterk. Het volk haastte zich naar de jihād om de graad van martelaarschap te verkrijgen. Na elk gebed en bij de vrijdagspreken verrichtten de geleerden smeekbeden voor de kaliefen en de staat, en alle aanwezigen zeiden hierop: “Āmīn.” De christelijke dorpelingen konden niet lezen en schrijven, wisten niets af van de religie en de wereldse kennis en namen de leugens en sprookjes van de priesters als religie aan. Zij waren als een kudde dieren, zonder bewustzijn.

met het hiernamaals bezighouden.^[5]

5. Dat de heersers dictators en onderdrukkers zijn.^[6]

6. Dat de wegen onveilig, en de transport en het reizen niet continu zijn.^[7]

7. Het niet nemen van voorzorgsmaatregelen tegen ziekten zoals de pest en cholera, die elk jaar tienduizenden mensen het leven kosten, en het feit dat ze geen belang hechten aan de gezondheid.^[8]

8. De verwoeste staat van de steden en het ontbreken van waterleidingnetwerken.^[9]

9. Dat het bestuur onbekwaam is tegenover de ongehoorzaam en opstandelingen; mateloosheid; en het feit dat ze de wetten van de Koran, waar ze zo over opscheppen, niet of nauwelijks toepassen.^[10]

[5] De islam heeft niet, zoals in het christendom wel het geval is, religie en het wereldse van elkaar gescheiden. Zich bezighouden met wereldse zaken is evenzeer een daad van aanbidding ('ibāda). Onze Profeet zei: **“Werk voor deze wereld alsof je nooit zult sterven, en werk voor het hiernamaals alsof je morgen zult sterven!”** In het Evangelie daarentegen wordt het verboden om voor het wereldse te werken.

[6] De heersers oefenden druk uit opdat de islamitische voorschriften werden gepraktiseerd. Ze begingen geen onrecht zoals de koningen in Europa.

[7] De wegen waren zo veilig dat een moslim die vanuit Bosnië vertrok, zonder moeite en kosteloos tot Mekka kon gaan, en onderweg, in de dorpen at, dronk, overnachtte en geschenken ontving.

[8] Overal waren er ziekenhuizen. Zelfs Napoleon werd door de Ottomanen behandeld en verzorgd. Alle moslims volgen de eervolle hadīth: **“Wie geloof heeft, houdt zich rein.”**

[9] Deze belastingen zijn het niet eens waard om weerlegd te worden. Firuz Shah, de sultan van Delhi, overleed in 790 n.h. [1388 n.Chr.]. De tuinen en velden, die bewaterd werden door de brede waterweg van 240 km lang die Firuz Shah liet aanleggen, veranderden tijdens de Britse bezetting in een woestijn. Zelfs de overblijfselen van de Ottomaanse architectuur wekken nu nog bewondering op bij de toeristen.

[10] Ze denken dat het bij de Ottomanen net zo was als in Frankrijk, waar de generaals die de uitwerpselen van hun Franse koningen in de rivier de Seine kieperden, medailles kregen.

10. Economische ineenstorting, armoede en achtergeblevenheid.

11. Het ontbreken van een geordend leger, gebrek aan wapens, en dat de wapens die voorhanden zijn, verouderd en onbruikbaar zijn.^[11]

12. Dat de vrouwenrechten met voeten worden getreden.^[12]

13. Milieuvervuiling en het ontbreken van milieubewustzijn.^[13]

Nadat het boek de bovenstaande punten vermeldde als 'de zwakke punten van de moslims', werd geadviseerd dat het noodzakelijk is om de moslims onwetend te laten over de materiële en spirituele superioriteit van hun religie, de islam. Bovendien bevatte het boek ook de volgende informatie over de islam:

1. De islam beveelt eenheid en saamhorigheid en verbiedt verdeeldheid. In de Koran staat vermeld: **“Houdt u allen tezamen vast aan het touw van Allah!”** [soera Āl-i ‘Imrān, vers 103]

2. De islam beveelt het komen tot bewustzijn en het opdoen van informatie. In de Koran staat vermeld: **“Reis rond op de aarde!”** [soera Āl-i ‘Imrān, vers 137]

3. De islam beveelt het verwerven van kennis. In een hadīth wordt gezegd: **“Het verwerven van kennis is voor elke moslim, man en vrouw, verplicht (fard).”**

4. De islam beveelt om ook voor deze wereld te werken. In de Koran staat vermeld: **“Sommige van hen zeggen: O onze Heer! Verleen ons zowel in deze wereld als in het hiernamaals het goede!”** [soera al-Baqara, vers 201]

[11] Heeft hij niet gehoord over het geordende leger dat Orhan Gazi – die in 726 n.h. [1326 n.Chr.] de troon besteeg – had samengesteld, en over het uitmuntende leger van Sultan Yildirim Bayezid dat in 799 n.h. [1399 n.Chr.] het grote kruisvaardersleger bij Nicopolis versloeg?

[12] Terwijl de Britten niets afwisten van handel, kunst, wapens en vrouwenrechten, waren al deze zaken op uitermate niveau bij de Ottomanen te vinden. Kunnen ze ook ontkennen dat de Zweedse en Franse koningen de Ottomanen om hulp hadden gevraagd?

[13] De straten waren brandschoon. Er waren zelfs werknemers om het speeksel op de grond schoon te maken.

5. De islam beveelt te overleggen (mushāwara). In de Koran staat vermeld: **“Hun zaken vinden plaats middels overleg onder elkaar.”** [soera al-Shūrā, vers 38]

6. De islam beveelt het aanleggen van wegen. In de Koran staat vermeld: **“Loop op de aarde!”** [soera al-Mulk, vers 15]

7. De islam beveelt de moslims om hun gezondheid te beschermen. In een hadīth wordt gezegd: **“Kenni kent vier soorten: 1) de fiqh-kennis voor het behoud van de religie, 2) de medische kennis voor de bescherming van de gezondheid, 3) de kennis van morfologie (sarf) en syntaxis (nawh) voor het behoud van de taal, 4) de kennis van astronomie voor de bepaling van de tijden.”**

8. De islam beveelt het bebouwen en laten opbloeien. In de Koran staat vermeld: **“Allah heeft alles op aarde voor jullie geschapen.”** [soera al-Baqara, vers 29]

9. De islam beveelt orde. In de Koran staat vermeld: **“Alles is welgeordend.”** [soera al-Hijr, vers 19]

10. De islam beveelt om sterk te zijn in de economie. In een hadīth wordt gezegd: **“Werk voor je wereld alsof je nooit zult sterven, en werk voor je hiernamaals alsof je morgen zult sterven.”**

11. De islam beveelt om een leger op te zetten dat is uitgerust met zeer krachtige wapens. In de Koran staat vermeld: **“Bereid, zoveel als jullie kunnen, strijdkrachten voor tegen hen.”** [soera al-Anfāl, vers 60]

12. De islam beveelt om de rechten van vrouwen in acht te nemen en om hen te waarderen. In de Koran staat vermeld: **“Net zoals mannen op legitieme wijze rechten hebben over vrouwen, zo hebben ook vrouwen rechten over mannen.”** [soera al-Baqara, vers 228]

13. De islam beveelt reinheid. In een hadīth wordt gezegd: **“Reinheid komt voort uit geloof (īmān).”**

De sterke punten waarvan in het boek wordt bevolen om ze te ontfaarden en ongedaan te maken, zijn als volgt:

1. De islam heeft het fanatisme omtrent ras, taal, gewoonten, gebruiken en nationalisme opgeheven.

2. Rente, oppotting (ihtikār), overspel, alcohol en varkensvlees zijn verboden.

3. Moslims zijn zeer sterk verbonden aan hun geleerden.
4. De soennitische moslims beschouwen de kalief als de plaatsvervanger van de Profeet. Ze geloven dat het verplicht (fard) is om ook aan hem het respect te tonen, dat aan Allah en de Profeet moet worden getoond.
5. De jihād is verplicht (fard).
6. Volgens de sjiiitische moslims zijn alle niet-moslims en de soennitische moslims onrein.
7. Alle moslims geloven dat de islam de enige ware religie.
8. De meeste moslims geloven dat het verplicht (fard) is om de joden en christenen te verdrijven uit het Arabisch Schiereiland.
9. Ze voeren hun daden van aanbidding, zoals bijvoorbeeld het gebed, het vasten en de bedevaart, op een zeer mooie wijze uit.
10. De sjiiitische moslims geloven dat het verboden (harām) is om kerken te bouwen in islamitische landen.
11. De moslims zijn sterk verbonden aan het islamitische geloof.
12. De sjiiitische moslims beschouwen het als verplicht (fard) om een **khums**, dus een vijfde deel van de oorlogsbuit, aan de geleerden te geven.
13. De moslims voeden hun kinderen zo op dat het niet mogelijk is dat ze het pad van hun voorvaders verlaten.
14. De moslimvrouwen bedekken zich zo goed dat het niet mogelijk is dat verdorvenheid hen treft.
15. Er is het gemeenschappelijk gebed dat de moslims elke dag vijf keer bij elkaar brengt.
16. Omdat voor hen de graven van de Profeet, van ‘Alī en van de rechtschapenen heilig zijn, komen ze ook daar samen.
17. De nakomelingen van hun Profeet [die sayyids en sharīfs worden genoemd] doen herinneren aan de Profeet en zorgen ervoor dat hij in de ogen van de moslims altijd levend blijft.
18. Wanneer de moslims samenkomen, versterken de predikers hun geloof en sporen ze aan tot daden van aanbidding.
19. Aansporen tot het goede (al-amr bi'l-ma'rūf) en verbieden van het slechte (al-nahy 'ani'l-munkar) is verplicht (fard).

20. Trouwen opdat het aantal moslims toeneemt, en het huwen met meer dan één vrouw is een soenna.

21. Voor een moslim is het brengen van een persoon tot de islam beter, dan de hele wereld te bezitten.

22. De volgende hadīth is beroemd onder de moslims: **“Wie een gunstige pad baant, zal de beloning hiervan verkrijgen, als ook de beloningen die verdiend zijn door ieder persoon die dit pad bewandelt.”**

23. De moslims tonen een zeer grote eerbied voor de Koran en de hadīth's. Ze geloven dat het volgen hiervan de enige aanleiding is om het Paradijs te betreden.

Het boek beveelt aan om de sterke punten van de moslims te ontwrichten en hun zwakke punten te verspreiden, en somt de nodige manieren op om dit te kunnen doen.

Om de zwakke punten te verspreiden, beveelt het de volgende punten aan:

1. Onenigheden introduceren door vijandigheid te zaaien tussen verschillende gemeenschappen, door slechte vermoedens (sū' al-zann) in te prenten en boeken te verspreiden die aansporen tot onenigheid.

2. De opening van scholen en de publicatie, de verspreiding van boeken verhinderen; religieuze boeken waarvan de verbranding en vernietiging mogelijk is, verbranden en vernietigen. Verschillende belastingen over de geleerden verzinnen, en de moslims ervan doen afzien om hun kinderen naar religieuze scholen te sturen en er zo voor zorgen dat ze onwetend blijven. [Deze aanpak brengt grote schade toe aan de islam.]

3-4. In hun aanwezigheid het Paradijs prijzen en zeggen dat het niet noodzakelijk is voor hen om de kost te verdienen. De tasawwuf-cirkels uitbreiden. Aansporen tot het lezen van boeken zoals de **Ihyā 'ulūm al-dīn** van Ghazālī, de **Mathnawī** van Mawlānā en de werkstukken van Muhyiddīn ibn al-'Arabī, waarin **zuhd** (ascese) wordt aanbevolen; en er zo voor zorgen dat ze in een staat van onbewust-zijn blijven.^[1]

[1] De **zuhd** (ascese) die in tasawwuf-boeken wordt geprezen, betekent niet het nalaten van wereldse inspanning. Het betekent: 'niet gehecht zijn aan het wereldse (dunyā)'. Met andere woorden, in overeenstemming met de islam werken en verdienen, en het verdiende besteden,

5. We moeten de heersers ertoe aanzetten om onrecht te be-
gaan en dictatoriaal te zijn. We moeten tegen hen zeggen: “Jullie
zijn de schaduwen van Allah op aarde. Abū Bakr, ‘Umar,
‘Uthmān, ‘Alī en elk van de Omajjadische en Abbasidische ka-
liefen kwamen door bruto geweld en het zwaard aan de macht,
en hebben in hun eentje geregeerd. Bijvoorbeeld, Abū Bakr
kwam aan de macht door het zwaard van ‘Umar en door het la-
ten platbranden van huizen van degenen die niet gehoorzaam-
den, zoals dat van Fātima.^[1] ‘Umar werd op zijn beurt kalief op

is verdienstelijk (thawāb) net als het verrichten van een daad van aan-
bidding.

- [1] Er zijn aanwijzingen in de eervolle hadīth’s dat Abū Bakr, ‘Umar, ‘Uthmān en ‘Alī (moge Allah tevreden zijn met hen) kalief zouden worden. Echter, voor geen van hen werd hun tijd duidelijk vermeld. De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) had deze zaak overgelaten aan de keuze van zijn Metgezellen. Wat betreft het kiezen van de kalief, waren er onder de Metgezellen drie soorten ijthāds. Het kalifaatschap was geen erfgoed dat men moest overhandigen aan een familielid. Het was gepast om Abū Bakr te kie-
zen, die als eerste moslim werd en ook anderen het geloof deed aan-
nemen, die door onze Profeet tot imam werd benoemd en achter wie
de Profeet het gebed uitvoerde en met wie de Profeet samen de hijra
verrichtte. Sommigen kwamen naar het huis van de edele ‘Alī. Onder
hen was ook Abū Sufyān, die zei: “Steek je hand uit zodat ik aan jou
mijn trouw kan zweren! Als je wilt, zal ik alle plaatsen vullen met rui-
ters en voetsoldaten.” De edele ‘Alī accepteerde dit niet en zei: “Wil-
len jullie de moslims soms verdelen? Het feit dat ik het huis niet ver-
laat, is niet omdat ik kalief wil worden. Het overlijden van de Gezant
van Allah heeft mij diep getroffen; ik werd gek.” Hij kwam naar de
moskee en zwoer trouw aan Abū Bakr in het bijzijn van alle anderen.
En Abū Bakr zei: “Ik wilde geen kalief worden. Opdat er geen fitna
zou uitbreken heb ik het aanvaard, of ik het nu wilde of niet.” Hierop
zei ‘Alī: “Jij bent het meer waard om kalief te zijn.” De woorden van
de edele ‘Alī die dag, waarbij hij Abū Bakr prijst, staan geschreven in
hoofdstuk 23, in het 2^e deel van ons boek **Se’ādet-i Ebediyye**. De ede-
le ‘Umar vergezelde de edele ‘Alī tot aan zijn huis. De edele ‘Alī zei:
“Na de Gezant van Allah zijn de meest superieuren van deze ge-
meenschap (umma) Abū Bakr en ‘Umar.” Zij die zich lieten mislei-
den door de leugens en belastingen van de sjiieten, waren er de oor-
zaak van dat de moslims in de huidige toestand vervielen. De Britten
wakkeren deze fitna nog steeds aan.

aanraden van Abū Bakr. ‘Uthmān daarentegen werd staatshoofd op bevel van ‘Umar. Toen het de beurt was aan ‘Alī, werd hij staatshoofd doordat de bandieten hem verkozen hadden. Wat Mu’āwiya betreft, hij kwam aan de macht door de kracht van het zwaard.^[1] Later ging bij de Omajjaden de heerschappij over van vader op zoon. Ook bij de Abbasiden was dit het geval. Dit alles is het bewijs dat de heerschappij in de islam een gedwongen en dictatoriale heerschappij is.”

6. Het artikel waarin staat vermeld dat moordenaars ter dood veroordeeld moeten worden, verwijderen uit de wet. [De enige oplossing voor moord en struikroverij is de doodstraf. Zolang er geen doodstraf is, kunnen anarchie en struikroverij niet voorkomen worden.] De regering ervan weerhouden om struikrovers en dieven te bestraffen; de struikrovers aanmoedigen om hun daden uit te voeren door hen te bewapenen; en ervoor zorgen dat de wegen onveilig blijven.

7. Op deze wijze kunnen we ervoor zorgen dat zij in ziekte leven: We moeten zeggen: “Alles gebeurt met de voorbeschikking (qadar) van Allah. Behandeling, therapie heeft geen enkel invloed bij de genezing. Heeft Allah niet het volgende gezegd in de Koran: **‘Mijn Heer geeft me te eten en te drinken. En wanneer ik ziek ben, is het Hij die mij genezing schenkt. Het is Hij die mij zal doen sterven en daarna zal doen herrijzen’** [soera al-Shu’arā, vers 79-81]? Dit betekent dat niemand buiten de Wil van Allah genezing zal vinden of zal ontsnappen aan de dood.^[2]

[1] De edele Mu’āwiya werd de rechtmatige kalief doordat de edele Hasan aftrad als kalief (en daarbij trouw zwoer aan de edele Mu’āwiya). Gelieve het boek **Hak Söziün Vesikalari** te lezen!

[2] De Britten interpreteren de edele Koranverzen en de eervolle hadith’s verkeerd om de moslims te misleiden. Een behandeling of therapie ondergaan is een soenna. Allah de Verhevene heeft in de medicijnen genezing geschapen en onze Profeet heeft bevolen om medicijnen te gebruiken. Het is Allah de Verhevene die genezing schenkt en alles schept. Hij schept echter alles middels aanleidingen en middelen (asbāb; enk. sabab) en beveelt ons dat we ons vasthouden aan de middelen. We moeten werken, de middelen zoeken en vinden, en ze gebruiken. **“Hij schenkt mij genezing”** betekent: “Hij geeft mij de middelen die genezing doen verkrijgen.” Ons werd bevelen om ons in te spannen en de middelen te zoeken. Onze Profeet zei:

8. Om ervoor te zorgen dat er onrecht wordt begaan, kunnen we het volgende zeggen: De islam is een religie van aanbidding. Het heeft helemaal niets te maken met staatszaken. Daarom hadden Muhammad en zijn kaliefen noch ministers noch wetten.^[1]

9. Ook economische ineenstorting is een natuurlijk gevolg van de genoemde schadelijke daden. We kunnen de verwoesting vergroten door de gewassen te laten rotten, handelsschepen te laten zinken, markten in brand te steken, dijken en dammen te vernielen en zo landbouwvlakten en industriecentra onder water laten, en door vergif toe te voegen aan drinkwaternetwerken.^[2]

10. Men moet de staatsmannen gewend doen raken aan verleidingen [zoals vrouwen en sport], aan begeertes die zullen leiden tot verdeeldheid, aan alcohol, gokken, omkoperij en aan het gebruiken van de staatskas voor persoonlijke doeleinden. Verder moet men de medewerkers tot deze daden aansporen en degenen die ons dienen, belonen.

Vervolgens worden in het boek de volgende aanbevelingen gedaan: Het is noodzakelijk om alle mogelijke uitgaven te doen om de Britse spionnen die belast zijn met deze zaken, in het geheim en openlijk te beschermen en om degenen van hen die in de handen van de moslims zijn gevallen, te redden.

11. Men moet elke vorm van rente verspreiden. Immers, net zoals rente de nationale economie te gronde richt, maakt het ook de moslims eraan gewend om de voorschriften van de Koran te schenden. Want wanneer een mens een artikel van een wet schendt, wordt het gemakkelijk voor hem om ook haar andere

“Zowel voor mannen als voor vrouwen is het verplicht (fard) om zich in te spannen en kennis op te doen”, en een keer zei hij: “Allah de Verhevene houdt van degenen die werken en verdienen.”

[1] Aanbidding (‘ibāda) bestaat niet enkel uit het gebed, het vasten en de bedevaart. De wereldse zaken uitvoeren omdat Allah de Verhevene dit geboden heeft en deze uitvoeren in overeenstemming met de islam, is evenzeer een ‘ibāda. Werken om nuttige daden te verrichten levert veel beloning (thawāb) op.

[2] Kijk eens naar de barbaarsheid en wreedheden die de Britten, die zichzelf ‘beschaafd’ noemen en continu spreken over mensenrechten, van plan zijn tegenover de moslims!

artikelen te schenden. Men moet tegen hen zeggen dat alleen de woekerrente harām is, omdat er in de Koran staat vermeld: **“Consumeer niet de rente met meervoudige verdubbeling”** [soera Āl-i ‘Imrān, vers 130], en dat daarom niet elke vorm van rente harām is.^[1]

12. We moeten slechte dingen toeschrijven aan de geleerden en nare beschuldigingen verzinnen over hen, en er zo voor zorgen dat de moslims afkeer krijgen van hen. Een deel van onze spionnen gaan we vermommen in hun kleding. Daarna gaan we hen slechte, lelijke dingen laten doen. Op deze manier zullen zij vermengd zijn met de geleerden en zal elke geleerde gewantrouwd worden. Het is noodzakelijk dat we deze spionnen plaatsen in de Al-Azhar-universiteit, in Istanbul, Najaf en Karbala. We zullen scholen en colleges openen om bij de moslims een afkeer van de geleerden op te wekken. In deze scholen zullen we de Griekse en Armeense kinderen opleiden als vijanden van de moslims. En bij de moslimkinderen zullen we inprenten dat hun eigen voorvaders onwetend en ongeschoold waren. Om bij deze kinderen een afkeer van de kalief, de geleerden en de staatsmannen op te wekken, zullen we de kinderen hun fouten bijbrengen, dat ze zich bezighouden met hun eigen genoegens, dat de kalief tijd doorbrengt met bijvrouwen en de goederen van het volk gebruikt voor slechte doeleinden en dat zij allen in geen enkele zaak de Profeet volgen.

13. Om te verspreiden dat de islam de vrouw beledigt, zullen we het volgende Koranvers aanvoeren: **“De mannen heersen**

[1] Wanneer men iets te leen geeft, legt men geen moment van teruggave vast. Als men dit wel doet, valt het onder rente. Als men als voorwaarde stelt om na een vastgelegde tijd hetzelfde bedrag terug te betalen, dan valt dit volgens de hanafi rechtsschool eveneens onder rente. Ook als men de voorwaarde overeenkomt om meer terug te betalen, valt het onder rente. Bij deze vorm van rente is het een grote zonde om als voorwaarde te stellen dat zelfs één dirham meer moet worden terugbetaald. Bij verkoop op krediet (zonder onmiddellijke betaling) is het daarentegen noodzakelijk dat het moment van terugbetaling wordt vastgelegd. Als de terugbetalingstermijn afloopt en omdat men niet kan terugbetalen, het terug te betalen bedrag wordt verhoogd en het moment van terugbetaling wordt uitgesteld, dan wordt dit **mudā’af rente** genoemd. In het bovenstaande edele Koranvers wordt deze mudā’af rente in de handel vermeld.

over de vrouwen” [soera al-Nisā, vers 34] en de hadīth: **“De vrouw is in haar geheel een kwaad”**^[1].

- [1] In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Een vrouw die de islam volgt, is een van de gunsten van het Paradijs. Een vrouw die haar emoties volgt en de islam niet volgt, is een kwaad.”** Het is de plicht van de vader om te voorzien in het levensonderhoud van een ongehuwde, arme vrouw, ongeacht of zij vrijgezel is, dus niet eerder getrouwd geweest, of gescheiden of weduwe is. Als hij dit niet doet, wordt hij gevangengezet. Als zij geen vader heeft of als die arm is, dan moeten haar rijke mahram-familieleden in haar levensonderhoud voorzien. Als zij ook niet zulke familieleden heeft, dan legt de regering voor haar een inkomen vast. Een moslimvrouw hoeft helemaal niet te werken en geld te verdienen. In de islam rusten alle behoeften van de vrouw op de schouders van de man. Terwijl het – als tegenprestatie voor deze zware last van de man – eigenlijk noodzakelijk zou zijn geweest dat de man de gehele erfenis krijgt, heeft Allah de Verhevene de vrouwen ook hier begunstigd en heeft Hij geboden om de vrouw de helft van het erfdeel van haar broer te geven. Een man mag zijn vrouw niet dwingen om binnenshuis of buitenshuis te werken. Als de vrouw dit wenst en haar echtgenoot het toestaat, dan mag zij in bedekte toestand werken op plaatsen waar er geen mannen aanwezig zijn; wat ze verdient, is dan haar eigendom. Niemand mag hetgeen ze zelf heeft verdiend, haar erfdeel en haar bruidsschat, onder dwang van haar afnemen. Ze mag er ook niet toe gedwongen worden dit geld uit te geven aan haar eigen behoeften of die van haar kinderen, of aan een huishoudelijke behoefte. Het is verplicht (fard) dat de man dit alles aanschafft en naar huis brengt. In communistische landen worden ook vrouwen, net als de mannen, gedwongen om zoals dieren de meest zware arbeid te verrichten voor een hongerloon. In christelijke landen, waarvan ze zeggen dat het ‘de vrije wereld’ is, en in sommige Arabische landen die ‘islamitische landen’ worden genoemd, werken ook vrouwen net als mannen in fabrieken, op het land en in de handel, onder het mom van: “Het leven is een gedeeld leven.” Men leest vaak in de kranten dat de meesten van hen spijt hebben dat ze getrouwd zijn en dat de rechtbanken overspoeld worden door de echtscheidingszaken. De uitspraken die uit de gezegende mond van de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) kwamen, worden onderverdeeld in drie groepen: 1) De uitspraken waarvan zowel de woorden als de betekenissen van Allah de Verhevene afkomstig zijn. Deze uitspraken worden **(Koran)verzen** genoemd en hun geheel wordt **de edele Koran** genoemd. Zo is bijvoorbeeld de uitspraak: **“Het is Allah de Verhevene die elke goede, nuttige zaak die jullie overkomt, wenst en zendt. En elke slechte, schadelijke zaak**

14. Vervuiling is het resultaat van een gebrek aan water. We moeten proberen te voorkomen dat de watertoevoer wordt verhoogd.

In het boek dat het Ministerie van Koloniën in Londen had opgesteld, staan de zaken geschreven die gedaan moeten worden om de islam te vernietigen. Dit boek wordt in het geheim verspreid door middel van spionnen. Het bevat de volgende aanbevelingen om de sterke punten van de moslims te gronde te richten:

1. Jullie moeten onder de moslims racisme en fanatiek nationalisme aanwakken en hun aandacht vestigen op hun heldendaden vóór de islam. Jullie moeten in Egypte het faraonisch doen heropleven, in Iran het zoroastrisme, in Irak het Babylonische Rijk, en bij de Ottomanen de tijd [de gruweldaden] van Atilla en Dzjengis Khan. [Het boek bevatte een lange tabel hierover.]

2. De volgende vier zaken moeten in het geheim en openlijk verspreid worden: alcohol, gokken, overspel en varkensvlees [en de ruzies tussen sportclubs]. Om dit te verwezenlijken, moet men

wordt gewenst door uw ziel van begeerte (nafs). Deze worden allemaal geschapen en gezonden door Allah de Verhevene” het 78^e vers van soera **al-Nisā**. 2) Uitspraken waarvan de woorden afkomstig zijn van onze Profeet, en waarvan de betekenissen van Allah de Verhevene zijn. Deze uitspraken worden **hadīth al-qudsī** genoemd. De uitspraak: **“Ken jullie ziel van begeerte als vijand! Want hij is vijandig tegenover Mij”** is een **hadīth al-qudsī**. Met deze vijandigheid wordt bedoeld dat men de wensen van de ziel van begeerte niet moet volgen. 3) Uitspraken waarvan zowel de woorden als de betekenissen afkomstig zijn van onze Profeet. Deze worden **hadīth al-sharīf** genoemd. De uitspraak: **“Een vrouw die de islam volgt, is een van de gunsten van het Paradijs. Een vrouw die haar ziel van begeerte volgt, is een kwaad”** is een **hadīth al-sharīf**. De edele Muhyiddīn ibn al-‘Arabī legt deze eervolle **hadīth** uit in het 1^e volume van zijn boek **Musāmarāt**. De Britse spion verbergt het eerste deel van de **hadīth** en vermeldt enkel het einde ervan. Als de vrouwen over de hele wereld de waarde, het comfort, de vredigheid, de vrijheid en het feit dat ze het recht op echtscheiding bezitten, die de islam hen verleent, zouden weten, dan zouden ze meteen moslim worden en zich inspannen opdat de islam zich over alle landen verspreidt. Maar helaas begrijpen ze deze feiten niet. Moge Allah de Verhevene alle mensen verlenen om het verlichte pad van de islam op een correcte wijze te leren!

maximaal gebruikmaken van de christenen, joden, zoroastriërs en andere niet-moslims die in islamitische landen leven, en moet men degenen die zich inspannen voor deze zaak een hoge loon toekennen uit het budget van het Ministerie van Koloniën. Om deze reden zullen we ervoor zorgen dat het aantal politieke partijen en sportclubs toeneemt. We zullen de partijen en de sportclubs tot elkaars vijanden maken. Ze zullen zich met elkaar bezighouden en geen tijd kunnen vinden om religieuze boeken te lezen en hun religie te leren. We zullen de personen die we in de val hebben gelokt kranten en tijdschriften laten uitgeven en hun kranten en tijdschriften met overvloedig geld en profijt voeden. De door ons omgekochte personen zullen we laten prijzen met namen als ‘redder’ en ‘held’, en de bestuurders die verbonden zijn aan de islam en aan de islamitische voorschriften, zullen we laten zwartmaken. We zullen de gezinsstructuur die de bron is van religieuze opvoeding, verwoesten. Hiervoor zullen we de jongeren lokken naar onzedelijkheid, homoseksualiteit en perversie door onder het mom van ‘sport’ en ‘worstelen’, foto’s te publiceren van meisjes en jongens van wie de private delen onbedekt zijn. Wanneer we de islamitische moraal verderven, zal het gemakkelijk zijn om de islam te vernietigen. We zullen veel moskeeën bouwen, maar in deze moskeeën zullen we niet de hodja’s, maar de missionarissen en de madhhablozen laten spreken. Onder de naam ‘islamitische muziek’ zullen we muziekinstrumenten en liedjes in de moskeeën brengen. We zullen de moskeeën als valstrikken gebruiken. Onze spionnen zullen de staatsambtenaren en officieren die naar de moskeeën gaan en van wie de vrouwen zich bedekken, opsporen en deze zullen verwijderd worden van hun functie. Jongeren die de islamitische voorschriften naleven, zal de toegang tot de universiteiten worden ontzegd, en degenen die reeds aan de universiteiten zijn aangenomen, zullen verhinderd worden dat ze hun diploma behalen. De secretaris drong er sterk op aan dat we deze informatie geheimhielden en ook voor Muhammad al-Najdī verborgen hielden. Ikzelf heb deze memoires aan een rechtbank overhandigd en testamentair bepaald dat ze niet vóór 50 jaar geopend mogen worden. [Men moet goed weten dat met ‘moskee’ niet een gebouw wordt bedoeld dat een koepel en een minaret heeft. Het betekent een gebouw waarin elke dag vijf keer in gemeenschap het gebed wordt verricht. Het is toegestaan om vóór of na het ge-

bed te prediken voor deze gemeenschap. Met prediking (wa'z) wordt bedoeld dat een moslim die het geloof van de ahl al-soenna aanhangt, een uitspraak van een van de geleerden van de ahl al-soenna verklaart, die hij ofwel uit een boek van deze geleerde voorleest ofwel uit het hoofd opzegt. Toespraken van madhhab-lozen, Britse spionnen en missionarissen worden niet 'prediking' genoemd, maar eerder 'speeches' en 'voordrachten'. In de moskeeën speeches en voordrachten houden en hiernaar luisteren is niet toegestaan. Alle uitspraken van de geleerden van de ahl al-soenna zijn verklaringen van de edele Koran en de eervolle hadīth's.]

3. Jullie moeten de mensen aanpraten dat de jihād slechts een tijdelijke verplichting was en dat zijn tijd reeds voorbij is.

4. Jullie moeten uit de harten van de sjiieten het idee wegnemen dat de ongelovigen onrein zijn. Jullie moeten zeggen dat in de Koran staat vermeld: **“Net zoals het voedsel van degenen aan wie een geopenbaard boek werd gegeven voor jullie halāl is, zo is ook jullie voedsel voor hen halāl”** [soera al-Māida, vers 5], dat de Profeet een joodse vrouw genaamd Safiyya had, en een christelijke vrouw genaamd Māriya, en dat de vrouwen van de Profeet niet onrein kunnen zijn^[1].

5. Jullie moeten bij de moslims de geloofsovertuiging inprenten dat de Profeet met de islam 'een absolute religie' bedoelde, en dat deze religie ook het jodendom of het christendom zou kunnen zijn, en niet alleen de islam. Als bewijs moeten jullie het volgende voorleggen: De Koran noemt de aanhangers van elke religie 'moslim'. Zo staat er bijvoorbeeld in de Koran dat de profeet Yūsuf zei: **“Laat mij als moslim sterven”**^[2], dat de profeten

[1] De edele Safiyya, over wie de Britse spion zegt dat ze joods was, had de islam aangenomen. De Egyptische Māriya daarentegen, behoorde aanvankelijk niet tot de gezegende vrouwen van de Gezant van Allah; ze was een slavin. Ook zij werd moslim. Haar begrafenisgebed werd geleid door de kalief 'Umar (moge Allah tevreden zijn met hem). Volgens de geloofsrichting van de ahl al-soenna kan een christelijke vrouw een slavin zijn maar ook een echtgenote. Het zijn niet de ongelovigen zelf die onrein zijn – zoals de sjiieten geloven – maar hun ongelooft.

[2] Geloven in de kennis die een bepaalde profeet van Allah de Verhevene heeft gebracht, wordt **īmān** genoemd. De kennis waarin geloofd

Ibrāhīm en Ismā'īl zeiden: **“O onze Heer! Maak ons tot mensen die zich overgeven aan U (moslim) en breng uit ons nageslacht een gemeenschap voort die zich overgeeft aan U”** [soera al-Baqara, vers 128], en dat de profeet Ya'qūb tegen zijn zonen zei: **“Sterf enkel en alleen als moslim (d.w.z. als mensen die zich overgeven aan Allah)”** [soera al-Baqara, vers 132].

6. Jullie moeten vaak vermelden dat het bouwen van kerken niet harām is, dat de Profeet en zijn kaliefen bestaande kerken niet hebben afgebroken, maar er juist eerbied voor hebben getoond en dat er in de Koran staat vermeld: **“Als Allah een deel**

moet worden, wordt onderverdeeld in twee delen: 1) De kennis waarin alleen moet worden geloofd. 2) De kennis waarin moet worden geloofd en die ook moet worden gepraktiseerd. De kennis van het eerste deel vertegenwoordigt de grondslagen van het geloof en deze zijn er zes in aantal. De geloofsbeginselen die alle profeten hebben verkondigd, zijn hetzelfde. Alle joden, christenen, natuurwetenschappers, staatsmannen en commandanten over de hele wereld, die vandaag de dag door de vijanden van de islam vol bewondering ‘vooruitstrevenden’ worden genoemd en op wie zij proberen te lijken, geloven in het hiernamaals, dus in de herrijzenis na de dood, en in het Paradijs en de Hel. Zouden de religieus onwetenden die zichzelf ‘vooruitstrevend’ noemen en die ernaar streven om op deze mensen te lijken, dan niet moeten geloven zoals zij? De religies van de profeten, dus hun geboden en verboden, zijn niet hetzelfde. Het aannemen van het geloof en het volgen van de islam, wordt **islam** genoemd. Omdat hun religies verschillend zijn, is ook de islam in de tijd van elke profeet niet hetzelfde. Met de komst van elke gezant (rasūl) kwam er een nieuwe **islam**; bijgevolg verloren de islamieten uit de tijd van de vroegere profeten hun geldigheid. De islam die de laatste Profeet Muhammad (vrede zij met hem) bracht, zal tot de Laatste Dag voortduren. In het 19^e en 85^e vers van soera Āl-i ‘Imrān beveelt Allah de Verhevene de joden en de christenen om hun oorspronkelijke islam op te geven. Hij verklaart dat degenen die Muhammad (vrede zij met hem) niet volgen, het Paradijs niet zullen kunnen betreden en dat zij eeuwig zullen branden in de Hel. De profeten Ibrāhīm, Ismā'īl, Yūsuf en Ya'qūb wilden de islam die geldig was in hun tijd. Maar deze islamieten en het gaan naar kerken is nu niet meer geldig. Over dit onderwerp is er informatie te vinden aan het einde van ons Arabische boek **al-Anwār**, bij de sharh (verklaring) op **Mawāhib** van Zarqānī. Muhammad al-Zarqānī al-Mālikī, een professor aan de Al-Azhar-universiteit, overleed in 1122 n.h. [1710 n.Chr.].

van de mensen niet door anderen had verdreven, dan zouden kloosters, kerken, synagogen en moskeeën waarin de Naam van Allah veelvuldig wordt genoemd, zijn vernield en weggevaagd” [soera al-Hajj, vers 40], en dat de islam dus gebedshuizen eerbied toont, deze niet afbreekt en degenen die dit doen, verhindert.

7. Jullie moeten bij de moslims twijfels opwekken met betrekking tot de hadīth’s: **“Verdrijf de joden uit het Arabisch Schiereiland”** en **“Op het Arabisch Schiereiland kunnen er niet twee religies zijn”** en zeggen: “Als deze twee hadīth’s waar zouden zijn, dan zou de Profeet niet een jodin en een christen als echtgenotes hebben gehad en zou hij geen overeenkomst hebben gesloten met de christenen uit Najran.”^[1]

8. Jullie moeten proberen de moslims te weerhouden van hun daden van aanbidding, en bij hen twijfels opwekken met betrekking tot de voordelen van de daden van aanbidding door te zeggen: “Allah heeft de daden van aanbidding van de mensen niet nodig.”^[2] Jullie moeten hen weerhouden van daden van aanbidding die hen samenbrengen, zoals op bedevaart gaan en het gebed in gemeenschap verrichten. Op dezelfde wijze moeten jullie de bouw van moskeeën, graftombes en madrassa’s en de restauratie van de Ka’ba proberen te verhinderen.

9. Jullie moeten bij hen twijfels opwekken over dat een vijfde deel van de oorlogsbuit [khums] aan de geleerden wordt gegeven, en uitleggen dat dit niets te maken heeft met handelswinst. Vervolgens moeten jullie zeggen: “De khums wordt gegeven aan de Profeet of de kalief, en niet aan de geleerden. Immers, de geleerden kopen er huizen, paleizen, dieren en tuinen mee. Om die reden is het niet toegestaan om de khums aan hen te geven.”

10. Jullie moeten in het geloof van de moslims innovaties (bid’āt) introduceren en de islam ervan beschuldigen een religie te zijn van reactionairisme en terreur. Jullie moeten zeggen dat

[1] Zie de 1^e voetnoot op pagina 65!

[2] De daden van aanbidding (‘ibādāt) worden verricht omdat Allah de Verhevene ze heeft bevolen. Ja, Allah de Verhevene heeft de daden van aanbidding van Zijn dienaren niet nodig. Maar de dienaren zijn afhankelijk van de daden van aanbidding. Zelf gaan ze massaal naar de kerken, maar aan de andere kant willen ze verhinderen dat de moslims naar moskeeën gaan.

de islamitische landen zijn achtergebleven en dat ze klappen ondergaan; op deze manier zullen jullie hun verbondenheid met de islam verzwakt hebben. [Echter, in werkelijkheid hebben de moslims de grootste en meest beschaafde rijken ter wereld gesticht. Naarmate hun verbondenheid met de religie afnam, werden ze kleiner.]

11. Het volgende is zeer belangrijk! Jullie moeten de kinderen weghouden van hun vaders en ervoor zorgen dat ze niet de religieuze opvoeding van hun ouderen krijgen. Wij zullen hen opvoeden. Daarom zullen de kinderen, zodra ze beroofd zijn van de opvoeding van hun vader, gedoemd zijn om los te raken van het geloof, de religie en de geleerden.

12. Jullie moeten de vrouwen ophitsen en ertoe leiden dat ze hun bedekking afdoen. Als reden moeten jullie zeggen: “De bedekking is geen echt islamitisch gebod. Het is een traditie die werd ingevoerd in de tijd van de Abbasiden. De mensen zagen de echtgenotes van de Profeet en de vrouwen namen deel aan alle werkzaamheden.” Nadat jullie de vrouw haar bedekking hebben laten afdoen, moeten jullie de jongeren tegen haar ophitsen en moeten jullie moeite doen opdat er tussen hen onzedelijkheid ontstaat. Om het moslim-zijn ongedaan te maken, is deze aanpak zeer effectief. Eerst moeten jullie de niet-moslim vrouwen deze daad laten uitvoeren. Daarna zal de moslimvrouw vanzelf ont-aarden en zal ze hetzelfde doen als wat zij doen.^[1]

[1] Voordat het ‘hijāb-vers’, oftewel het Koranvers over de bedekking werd geopenbaard, bedekten de vrouwen zich niet en kwamen ze naar de Gezant van Allah, vroegen ze hem de zaken die ze niet wisten en leerden ze deze. Wanneer de Gezant van Allah iemands huis bezocht, kwamen ook de vrouwen, gingen ze zitten, luisterden ze en profiteerden ze ervan. Zoals vermeld staat in de tafsīr van **Baydāwī** en in het hoofdstuk ‘Tafsīr’ van **Bukhārī**, werden drie jaar na de hijra in soera **al-Ahzāb** en vijf jaar na de hijra in soera **al-Nūr** de verzen over de bedekking geopenbaard, waardoor het verboden werd voor vrouwen om bij vreemde mannen te zitten en met hen te praten. Hierna beval de Gezant van Allah dat de vrouwen hetgeen ze niet wisten moesten vragen aan zijn gezegende echtgenotes. De ongelovigen misleiden de moslims door te verzwijgen dat het vers van de bedekking later werd geopenbaard en dat de vrouwen zich dus pas later hebben bedekt.

Umm Salama (moge Allah tevreden zijn met haar), een van de

gezegende echtgenotes van de Gezant van Allah, zei als volgt: “Eens was ik samen met Maymūna (ook een van de gezegende echtgenotes van de Profeet) (moge Allah tevreden zijn met haar), bij de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem). Ibn Umm Maktūm (moge Allah tevreden zijn met hem) vroeg toestemming en kwam naar binnen. Toen de Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) hem zag, zei hij tegen ons: **‘Trek jullie terug achter het gordijn!’** Ik zei: ‘Is hij niet blind? Hij kan ons niet zien.’ Hierop antwoordde hij (vrede zij met hem): **‘Zijn jullie dan ook blind? Zien jullie hem niet?’** Met andere woorden, hij zei: “Ook al is hij blind, jullie zijn toch niet blind.” Deze eervolle hadīth werd overgeleverd door Imām Ahmad, Tirmidhī en Abū Dāwud (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn). Volgens deze eervolle hadīth is het niet toegestaan dat vrouwen naar vreemde mannen kijken, net zoals dat het harām is dat mannen naar vreemde vrouwen kijken. De imams van onze rechtsscholen (moge Allah de Verhevene hen genadig zijn) hebben, de andere eervolle hadīth’s over dit onderwerp in acht nemend, gezegd dat het harām is dat vrouwen naar de ‘awra (private delen) van vreemde mannen kijken. Dit naleven is gemakkelijk. Zulke geboden en verboden die gemakkelijk na te leven zijn, worden **rukhsa** genoemd. Het is makrūh (afkeurenswaardig) dat vrouwen naar het hoofd en het haar van vreemde mannen kijken. Dit vermijden is moeilijk. Geboden die moeilijk na te leven zijn, worden **‘azīma** genoemd. De ‘awra van mannen tegenover vrouwen werd gedefinieerd als het gedeelte tussen de navel en de knie. Men ziet dat de reine echtgenotes en de eervolle Metgezellen (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hen allen) volgens de ‘azīma handelden en de rukhsa vermeden. De **ketters** die de islam van binnenuit willen vernietigen, brengen het feit naar voren dat de vrouwen zich niet bedekten vóór de openbaring van de verzen van de bedekking, en zeggen: “In de tijd van de Profeet bedekten de vrouwen zich niet. Dat de vrouwen, zoals we het nu zien, zich als spoken bedekken, bestond in die tijd niet. Zijn vrouw ‘Āisha liep rond met onbedekt hoofd. De huidige vorm van bedekking werd later verzonnen door fanatiekelingen en fiqh-geleerden.” Dat deze uitspraken van hen een leugen en belasting zijn, toont de bovenstaande eervolle hadīth duidelijk aan. De vier rechtmatige rechtsscholen, die de geboden en verboden van Allah de Verhevene verkondigen, hebben de **‘awra** van mannen, dus de lichaamsdelen waarvan het harām is voor anderen om naar te kijken en waarvan het harām is om ze te tonen aan anderen, verschillend beschreven. Het is verplicht (fard) voor iedere moslim om de lichaamsdelen te bedekken die in zijn rechtsschool als ‘awra worden gedefinieerd. Het is harām om naar de ‘awra van een ander te kijken.

In de eervolle hadīth's die vermeld staan in het boek **Ashi'at al-lama'āt**, wordt gezegd: **“Laat mannen niet kijken naar de ‘awra van mannen, en vrouwen niet naar de ‘awra van vrouwen.”** Volgens de hanafi rechtsschool is de ‘awra van mannen tegenover andere mannen, en die van vrouwen tegenover andere vrouwen, het gedeelte tussen de navel en de knie. Tegenover vreemde mannen is de ‘awra van de vrouw het gehele lichaam, uitgezonderd de handen en het gezicht. Ook de haren van de vrouw behoren tot de ‘awra. Ook zonder lust naar de ‘awra van een ander kijken is harām.

“Als jullie een vrouw zien, wend jullie blik dan van haar af! Hoewel de eerste blik, die onwillekeurig gebeurt, geen zonde is, is het nogmaals kijken een zonde.”

“O ‘Alī! Ontbloot je bovenbenen niet! Kijk niet naar iemands bovenbenen, of die nu dood is of levend!”

“Moge Allah diegene vervloeken die zijn ‘awra ontbloot en die naar de ‘awra van anderen kijkt!”

“Wie zich doet lijken op een volk, wordt een van hen.” Deze eervolle hadīth laat zien dat wie zijn karakter, handelingen of manier van kleden doet lijken op die van de vijanden van de islam, een van hen wordt. Zij die de slechte gewoonten van de ongelovigen volgen, dat wat harām is ‘schone kunsten’ noemen en degenen die harām begaan ‘kunstenaar’ noemen, moeten lering trekken uit deze eervolle hadīth.

In het boek **Kimyā-i sa’ādāt** staat vermeld: “Net zoals het harām is dat vrouwen en meisjes, die religieus verantwoordelijk zijn, met een onbedekt hoofd en onbedekte haren, armen en benen in het openbaar komen, is het ook harām dat zij in dunne, versierde, strakke en geparfumeerde kleding naar buiten gaan. Haar moeder, vader, echtgenoot en broer die haar toestemming geven en het goedkeuren dat ze zo naar buiten gaat, zullen deelgenoot worden van haar zonde en van haar bestraffing in het hiernamaals.” Met andere woorden, ze zullen samen daarvoor bestraft worden in de Hel. Indien ze berouw tonen en zich van hun zonden afwenden, zullen ze vergeven worden. Allah de Verhevene houdt van degenen die berouw tonen en zich afwenden van hun zonden (dus tawba verrichten).

Iemand die zegt dat hij moslim is, moet weten of elke handeling die hij gaat uitvoeren wel of niet in overeenstemming is met de islam. Als hij het niet weet, moet hij het leren door het aan een geleerde van de ahl al-soenna te vragen of door het uit de boeken van deze geleerden te lezen. Als de handeling niet in overeenstemming is met de islam, kan hij zich niet redden van het begaan van een zonde of van het vervallen in ongeloof (kufr). Hij dient daarom elke dag oprecht berouw te tonen. De zonde en het ongeloof waarvoor berouw wordt getoond, worden zeker vergeven. Als hij geen berouw toont, zal hij zo-

13. Jullie moeten de imams in de moskeeën er valselijk van beschuldigen dat ze zondaars zijn, hun fouten openlijk bekendmaken, bij iedere gelegenheid wrok en vijandigheid zaaien tussen hen en de gebedsgemeenschap en zo het gebed in gemeenschap ongedaan maken.

14. Onder het voorwendsel dat het niet bestond in de tijd van de Profeet en dat het een innovatie (bid'a) is, moeten jullie zeg-

wel op deze wereld als in de Hel de bestraffing hiervoor ondergaan, dus boeten. Deze bestraffingen staan op verschillende plaatsen van ons boek geschreven.

De lichaamsdelen die mannen en vrouwen tijdens het gebed en overall elders ook moeten bedekken, worden de 'awra (private delen) genoemd. Het is harām om zijn 'awra te ontbloten en om naar anderen 'awra te kijken. Wie ontkent dat bepaalde lichaamsdelen als 'awra worden aangeduid in de islam, wordt ongelovig (kāfir). Wie zegt dat het halāl is om een lichaamsdeel te ontbloten dat op basis van overeenstemming (ijmā'), dus in alle vier de rechtsscholen, als 'awra wordt gedefinieerd, en wie zegt dat het halāl is om naar dit lichaamsdeel van anderen te kijken, wie hier geen belang aan hecht, dus de bestraffing hiervoor niet vreest, wordt ongelovig. Dit geldt bijvoorbeeld wanneer vrouwen hun 'awra ontbloten en in de aanwezigheid van mannen liedjes zingen of mawlid (lofdichten over de geboortedag, de Mi'rāj en het leven van onze Profeet) oplezen. In de hanbalī rechtsschool behoort het gedeelte tussen de knie en de lies bij mannen niet tot de 'awra. [In deze rechtsschool bestaat de 'awra van de man enkel uit de voorste en achterste edele delen.]

Iemand die zegt dat hij een moslim is, moet de zuilen van het geloof, de zuilen van de islam en de verplichtingen (farā'id) en verboden (mahārim) die de vier rechtsscholen op basis van overeenstemming hebben medegedeeld, leren en hier belang aan hechten. Geen kennis hierover hebben is geen geldig excuus. Met andere woorden, het is net alsof men het weet maar er niet in gelooft. Alle lichaamsdelen van de vrouw – uitgezonderd het gezicht en de handen – behoren tot de 'awra volgens alle vier de rechtsscholen. Hoewel iemand die zonder er belang aan te hechten een lichaamsdeel ontbloot waarover geen overeenstemming bestaat – dus dat niet behoort tot de 'awra volgens één van de drie andere rechtsscholen – niet ongelovig wordt, is het wel een grote zonde volgens zijn eigen rechtsschool. Dit is het geval wanneer mannen het gedeelte tussen de knie en de lies, dus de bovenbenen, ontbloten. Het is verplicht (fard) om de zaken die men niet weet te leren. Zodra men het heeft geleerd, moet men onmiddellijk berouw tonen en deze lichaamsdelen bedekken.

gen dat het noodzakelijk is om alle graftombes af te breken. Daarbij moeten jullie twijfels opwekken met betrekking tot de graven van de Profeet, de kaliefen en de rechtschapenen, en moeten jullie verhinderen dat deze worden bezocht. Jullie moeten zeggen: “De Profeet ligt naast zijn moeder begraven en Abū Bakr en ‘Umar op de begraafplaats van Baqī’. Het graf van ‘Uthmān is niet bekend. Het hoofd van Husayn werd begraven in **Hannāna**. Waar zijn lichaam werd begraven, is niet bekend. En de graven in **Kāzimiyya** zijn de graven van de twee kaliefen. Het zijn niet de graven van Kāzim en Jawād, die behoren tot de afstammelingen van de Profeet. Het graf in Toes is wederom niet van Ridā, die behoort tot de Ahl al-bayt, maar van Hārūn. De graven in Samarra behoren toe aan de Abbasiden, en zijn niet de graven van Hādī, ‘Askarī en Mahdī, die behoren tot de Ahl al-bayt. Net zoals het verplicht (fard) is om alle graftombes en koe-pels in de moslimlanden af te breken, is het ook noodzakelijk om de begraafplaats van Baqī’ met de grond gelijk te maken.”

15. Jullie moeten twijfels opwekken bij de mensen over dat de sayyids afstammelingen zijn van de Profeet. Personen die geen sayyids zijn, zullen zwarte en groene tulbanden worden opgezet, zodat ervoor wordt gezorgd dat de sayyids niet meer te onderscheiden zijn van de andere mensen. Op deze wijze zullen de mensen in verwarring raken over deze kwestie en zullen ze slechte vermoedens (sū’ al-zann) hebben over de sayyids. Jullie moeten de tulbanden van de geleerden en sayyids afnemen zodat het geslacht van de sayyids verdwijnt en de geleerden geen respect meer krijgen van de mensen.^[1]

16. Er moet gezegd worden dat de plaatsen waar de sjiiten rouwen en jammeren, moeten worden afgebroken, omdat dit een innovatie en een dwaling (dalāla) is en deze niet bestonden in de tijd van de Profeet en de kaliefen. Men moet de mensen ervan weerhouden om daarheen te gaan, het aantal predikers vermindere(n), en van de predikers en de eigenaars van rouwplaatsen belasting eisen.

17. Een ander punt dat staat geschreven in het Britse boek, is als volgt: Onder het voorwendsel van liefde voor vrijheid moeten jullie tegen alle moslims het volgende zeggen: “Iedereen mag

[1] Zie de voetnoot op pagina 136!

doen wat hij wil. Aansporen tot het goede (al-amr bi'l-ma'rūf) en het slechte verbieden (al-nahy 'ani'l-munkar) en het onderwijzen van de islamitische voorschriften is niet verplicht (fard).” [Echter, in werkelijkheid is het leren en onderwijzen van de islam verplicht. Dit is de eerste plicht van de moslims.] Bovendien moeten jullie ook het volgende bij hen inprenten: “De christenen en joden volgen elk hun eigen religie. Niemand kan het hart van een ander binnendringen. Aansporen tot het goede en het slechte verbieden is de taak van de kalief.”

18. Om te voorkomen dat het aantal moslims toeneemt, moet het aantal geboortes worden beperkt en moet polygamie verhinderd worden. Het huwelijk moet aan bepaalde voorwaarden verbonden worden. Er moet bijvoorbeeld worden gezegd: “Een Arabier mag niet met een Iraniër trouwen, een Iraniër niet met een Arabier en een Turk niet met een Arabier.”

19. De inspanningen om de islam te verspreiden en het aan niet-moslims te leren, moeten absoluut tegengegaan worden. Het idee dat de islam alleen de religie van de Arabieren is, moet worden verspreid. Als reden moet worden gezegd dat in de Koran staat vermeld: **“Dit is voor jou en jouw volk een dhikr”** [soera al-Zukhruf, vers 44].

20. De middelen van liefdadigheidsinstellingen moeten beperkt worden en ze moeten in een toestand worden gebracht waarin ze onderdeel worden van de staat. Er moet een zodanige situatie worden bereikt dat de persoon niet meer in staat zal zijn om moskeeën, madrassa's en andere daarop lijkende liefdadigheidsinstellingen te bouwen.

21. Jullie moeten bij de moslims twijfels opwekken met betrekking tot de Koran. Jullie moeten vervalste vertalingen van de Koran samenstellen waarin weglatingen en toevoegingen zitten, en zeggen: “De Koran is ontaard. Verschillende exemplaren van de Koran komen niet overeen met elkaar. Een vers dat in het ene exemplaar staat, staat niet in het andere.” Jullie moeten die Koranverzen verwijderen die de joden, christenen en alle niet-moslims kleineren, en deze die de jihād, het aansporen tot het goede en het verbieden van het slechte bevelen.^[1] Jullie moeten de Ko-

[1] De Britten waren niet succesvol in dit project van hen. Immers, Allah de Verhevene beschermt de edele Koran tegen verandering. Hij heeft

ran laten vertalen naar andere talen zoals het Turks, Perzisch en Hindi en moeten zo verhinderen dat het buiten de Arabische landen wordt gelezen in het Arabisch; jullie moeten wederom verhinderen dat ook de gebedsoproep, het gebed en de smeekbeden in het Arabisch worden gedaan in de niet-Arabische landen.

Op dezelfde wijze moeten bij de moslims twijfels worden opgewekt met betrekking tot de hadith's. De vertaling, kritiek en vervalsing die gepland zijn om toegepast te worden op de Koran, moeten ook op de hadith's worden toegepast.

Dit boek dat ik had gelezen, genaamd **Hoe we de islam kunnen vernietigen**, was werkelijk zeer uitstekend. Het was een unieke gids voor de werkzaamheden die ik later zou verrichten. Toen ik het boek teruggaf aan de secretaris en mijn tevredenheid uitdrukte, zei hij tegen mij: "Weet dat je niet alleen bent op dit werkgebied. We hebben zeer veel mensen die hetzelfde werk doen als jij. Tot nu toe heeft ons Ministerie meer dan 5.000 mensen aan het werk gezet voor het volbrengen van deze missie. Het Ministerie denkt eraan om dit aantal te verhogen naar 100.000. Wanneer we dit aantal hebben bereikt, zullen we over alle moslims heersen en zullen we alle islamitische landen ingenomen

echter niet beloofd dat Hij ook het Evangelie zou beschermen. Om die reden werden er verzonden evangeliën geschreven. Zelfs deze zijn mettertijd veranderd. De eerste veranderingen werden aangebracht door een jood genaamd Paulus. In elke eeuw werden er grote veranderingen aangebracht, met name door de 318 priesters die Constantijn de Grote – de eerste Romeinse keizer in Constantinopel (huidig Istanbul) – in 325 n.Chr. in Nicea had bijeengebracht. In 931 n.h. [1524 n.Chr.] stichtte de Duitse priester Maarten Luther het **protestantisme**. De christenen die de paus in Rome volgden, werden **katholieken** genoemd. Dat de katholieken en de protestanten elkaar vermoordden, de moorden in de Bartholomeusnacht, de Schotse afslachtingen, en de catastrofes in de inquisitierechtbanken staan ook geschreven in de christelijke geschiedenisboeken. In 446 n.h. [1054 n.Chr.] scheidde Michaël Caerularius, de patriarch van Constantinopel, zich af van de paus en stichtte de **Orthodoxe Kerk**. De in 578 n.Chr. gestorven Jacobus Baradaeus, stichtte de **Syrisch-Orthodoxe Kerk**; de in 405 n.Chr. gestorven Maron, de **Maronitische Kerk** in Syrië; en de Amerikaan Charles Russell in 1872 n.Chr. de sekte van de **Jehova's Getuigen**.

hebben.”

Later zei de secretaris het volgende: “Ik kan je de blijde boodschap mededelen dat er een tijdspanne van hoogstens een eeuw nodig is opdat ons Ministerie dit programma kan verwezenlijken. Zelfs als wij die dagen niet zullen meemaken, zullen onze kinderen ze zeker wel meemaken. Hoe mooi is in dit verband het volgende spreekwoord: ‘Ik heb gegeten wat een ander had gezaaid. Daarom zaai ik ook voor anderen.’ Wanneer de Britten dit eenmaal hebben gedaan, zullen ze de gehele christelijke wereld tevreden hebben gesteld en hen bevrijd hebben van een twaalf eeuwen durende ramp.”

De secretaris vertelde als volgt verder: “De kruistochten, die eeuwenlang duurden, hebben geen enkel voordeel kunnen opleveren. Op dezelfde wijze kan van de Mongolen [de legers van Dzjengis] ook niet gezegd worden dat zij iets hebben gedaan om de wortels van de islam uit te roeien. Hun acties waren namelijk abrupt en ongepland. Ze ondernamen militaire activiteiten die hun vijandigheid blootlegden. Om die reden waren ze zeer snel vermoeid geraakt. Maar nu werken de waardevolle bestuurders van onze regering eraan om de islam met een zeer subtiel plan en een langdurig geduld van binnenuit te vernietigen. We moeten ook militaire kracht gebruiken. Maar deze stap komt pas in het laatste stadium, dus nadat we de islam volledig hebben verslonden en doen ineensstorten en van alle kanten hebben kapot gemaakt, zodat het zich niet meer kan herstellen en geen oorlog kan voeren tegen ons.”

De secretaris beëindigde zijn woorden als volgt: “Onze voorgangers in Istanbul waren zo verstandig en intelligent dat ze hetzelfde plan als dat van ons in praktijk hebben gebracht. Wat hebben ze gedaan? Ze mengden zich onder de mohammedanen en openden madrassa’s voor hun kinderen. Ze bouwden kerken. Ze slaagden erin om onder hen op een zeer goede wijze alcohol, gokken, zondigheid, verdorvenheid [en de verdeling in voetbalclubs] te verspreiden. Ze hebben geprobeerd om bij de islamitische jeugd twijfels op te wekken wat betreft hun religie; om discussie en oppositie te veroorzaken tussen hen en hun eigen regering; om overal tweedracht te verspreiden; om de huizen van de bevelhebbers, directeurs en staatsmannen te vullen met christelijke vrouwen en zo hun karakter te verderven. Ook wij zullen door op deze manier te werk te gaan, hun macht breken, de band

die ze hebben met hun religie doen wankelen en hun karakter verderven. We zullen hun eenheid en saamhorigheid ongedaan maken. Daarna zullen we een onverwachte oorlog beginnen en de islam met wortel en tak uitroeien.”^[1]

-
- [1] De Britten hebben de 21 punten, die ze hebben voorbereid om de islam te vernietigen, toegepast om het Indiase en Ottomaanse Rijk, die twee grote islamitische rijken waren, ten val te brengen. Ze brachten in India verdorven islamitische groeperingen voort zoals de **wahhabieten**, **qādiyānī's**, **jamā'at al-tabligh** en **jamaat-e-islami**. Daardoor kon het Britse leger India gemakkelijk bezetten en maakte het grote islamitische rijk ongedaan. Ze lieten de islamgeleerden voor dood achter in de kerkers. Ook de sultan zetten ze gevangen en hakten zijn drie zonen in stukken. Eeuwenlang hebben ze de bewaarde, waardevolle voorwerpen en zeldzame en bijzondere schatten geplunderd en met schepen naar Londen vervoerd. Uit de wanden van het mausoleum genaamd **Taj Mahal**, dat de Indiase sultan Shah Jahan in 1041 n.h. [1631 n.Chr.] liet bouwen boven het graf van zijn vrouw Arjumand Begum in Agra, stalen ze kostbare stenen zoals diamanten, smaragden en robijnen; de plaatsen van deze stenen in de wanden zijn nu bepleisterd met modder. Deze modder maakt de Britse wreedheid bekend aan de hele wereld. Deze rijkdommen die de Britten hebben gestolen, gebruiken ze om de islam te vernietigen. Zoals een islamitische dichter het verwoordde: “Zoals de onderdrukker zijn onrecht heeft, heeft de onderdrukte zijn Heer!”, manifesteerde zich de goddelijke rechtvaardigheid en kregen zij hun verdiende straf tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen de rijke Britten, de kerkleden, de staatsmannen en ministers, die in paniek raakten vanwege de bezetting van Groot-Brittannië door de Duitsers, met tienduizenden, samen met hun vrouwen en kinderen, middels schepen naar Amerika vluchtten, werden deze schepen tot zinken gebracht door de magnetische mijnen die werden losgelaten door de ‘Graf Spee’ en twee andere soortgelijke oorlogsschepen van de Duitsers. Deze vijanden van de islam verdronken in de Atlantische Oceaan. Na de oorlog verlieten ze hun kolonies over de hele wereld, op besluit van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties in New York. Ze verloren het merendeel van de bronnen van levensonderhoud die het Ministerie van Koloniën eeuwenlang had uitgebuit. Ze zaten vast op het Britse eiland. Voedingsmiddelen en belangrijke levensbehoeften werden gerantsoeneerd en waren verkrijgbaar tegen inlevering van distributiebonnen. Ik herinner mij de woorden van de Turkse stafchef Salih Omurtak Pasha, die tijdens een banket in 1948 het volgende had gezegd: “Ondanks dat ik een officiële gast was in Londen,

stond ik altijd onverzadigd van tafel op. Op de terugweg had ik in Italië veel pasta gegeten en zo mezelf kunnen verzadigen.” Tijdens dat banket zat ik precies tegenover de Pasha. Deze woorden van hem klinken nog steeds na in mijn oren.

In zijn verklaring (tafsīr) van het 82^e edele vers van **soera al-Māida** zegt Thanāullāh al-Dahlawī (moge Allah hem genadig zijn): “Muhyissunna Husayn al-Baghawī heeft vermeld dat niet alle christenen afgodendienaren/polytheïsten (mushrikūn) zijn. Want, afgoderij/polytheïsme (shirk) betekent het toeschrijven van een goddelijk attribuut aan een zaak of persoon en deze eerbiedigen, met andere woorden, aanbidden. De polytheïsten zijn net als de joden zeer vijandig tegenover de moslims. Ze doden de moslims, verwoesten hun land en moskeeën, en verbranden de edele Koran.” Imām al-Rabbānī (moge Allah hem genadig zijn) zegt in de 3^e brief uit het 3^e volume: “Iemand die iets anders aanbidt dan Allah de Verhevene, wordt een ‘mushrik’ genoemd. Iemand die niet de religie van een profeet volgt, is een mushrik.” Vandaag de dag zijn alle christenen over de hele wereld ongelovig (kāfir) omdat ze niet in Muhammad (vrede zij met hem) geloven. De meesten van hen zijn polytheïsten omdat ze zeggen dat Jezus ‘God’ is of een van de Drie-eenheid. Degenen onder hen die zeggen dat hij een dienaar en een profeet van God is, zijn **ahl al-kitāb** (‘mensen van het boek’; aanhangers van een boekreligie). Allemaal zijn ze vijandig tegenover de islam en de moslims. Hun aanvallen worden gecoördineerd door de Britten.

We vernamen in 1992 dat christenen elf vragen hadden verzonden en deze verspreidden in alle islamitische landen. De islamgeleerden in Bangladesh schreven antwoorden op deze vragen en brachten de priesters daarmee ten schande. De uitgeverij **Hakikat Kitābevi** in Istanbul publiceert deze antwoorden onder de titel **al-Akādhib al-jadīda al-nasrāniyya**, samen met het boek **al-Sirāt al-mustaqīm**, en zendt deze over heel de wereld.

DEEL 1

HOOFDSTUK 7

Nadat ik het eerste geheim had geproefd, popelde ik om ook het tweede geheim te weten te komen. Uiteindelijk onthulde de secretaris op een dag ook het tweede geheim dat hij had beloofd. Bij het tweede geheim ging het om een vijftig pagina's tellende verzameling van plannen, die speciaal was opgesteld voor de Britten met een hoge rang, die op het Ministerie werkten voor deze missie, met als doel om binnen een tijdspanne van een eeuw de islam uit te wissen en te doen vergeten. Deze plannen waren samengebracht onder 14 punten. Uit voorzorg voor het gevaar dat ze in handen van de moslims zouden vallen, hielden we deze plannen strikt geheim. Het ging om de volgende plannen:

1. We moeten een zeer sterke bondgenootschap en een overeenkomst van steun sluiten met de Russische tsaar om Bucharā, Tadzjikistan, Armenië, Khorasan en de omliggende gebieden te bezetten. Evenzo moeten we met de Russen een overeenkomst sluiten om ook de Turkse gebieden die aan Rusland grenzen, te kunnen bezetten.

2. Om de islamitische wereld zowel van binnenuit als van buitenaf te vernietigen, moeten we met Frankrijk en Rusland een samenwerking aangaan.

3. We moeten tussen de Turkse en Iraanse regering een zeer hevige tweedracht en onenigheden zaaien, en aan beide kanten het idee van nationalisme en racisme versterken. Daarnaast moeten we tweedracht en vijandigheid zaaien tussen alle naburige moslimstammen en -volkeren en tussen moslimlanden. We moeten alle verdorven sekten, inclusief degenen die zijn verdwenen, doen heropleven, levend houden en tegen elkaar opzetten.

4. Sommige delen van de islamitische landen moeten we in handen van niet-moslims geven. Bijvoorbeeld: Medina moet aan de joden gegeven worden, Alexandrië aan de christenen, Amara aan de sabiërs, Kermanshah aan de nusayriyya die 'Alī verafgoden, Mosul aan de yazīdī's (jezidi's), de Perzische Golf aan de hindoes, Tripoli aan de druzen, Kars aan de Armeniërs en de ale-

vieten, en Masqat aan de khārijieten. Vervolgens is het vereist om hen te voorzien van geld, wapens en de nodige informatie, zodat ze elk een doorn worden in het lichaam van de islam. Totdat de islam volledig vernietigd en verdwenen is, moeten hun gebieden uitgebreid worden.

5. Het is noodzakelijk dat we, zoveel als mogelijk, plannen om de moslimregeringen van de Ottomanen en Iraniërs te verdelen in kleine lokale staten die helemaal niet met elkaar overweg kunnen, zoals het tegenwoordig in India het geval is. Er is immers zo'n theorie: "Verdeel en heers!" en "Verdeel en vernietig!"

6. Binnen de islam moeten we valse, nieuwe religies en sekten voortbrengen en een zeer subtiel plan maken opdat elk van deze religies die we zullen creëren in overeenstemming is met de wensen en begeertes van de mensen van een land. In het land van de sjiieten zullen we vier religies voortbrengen: 1) Een religie die de edele Husayn verafgoodt, 2) Een religie die Ja'far al-Sādiq verafgoodt, 3) Een religie die Mahdī verafgoodt, en 4) Een religie die 'Alī Ridā verafgoodt. De eerste is geschikt voor Karbala, de tweede voor Isfahan, de derde voor Samarra en de vierde voor Khorasan. Gelijktijdig moeten we de vier bestaande rechtsscholen van de soennieten omvormen tot vier van elkaar onafhankelijke religies. Nadat we dit hebben gedaan, zullen we in Najd een nieuwe islamitische sekte stichten en tussen hen bloedige conflicten veroorzaken. We zullen de boeken van de vier rechtsscholen vernietigen, zodat elk van deze groepen enkel zichzelf als moslim zal beschouwen en alle anderen als ongelovigen die gedood moeten worden.

7. Door middel van overspel, homoseksualiteit, alcohol en gokken zal er tweedracht en verdorvenheid gezaaid worden onder de moslims. Hiervoor zullen de niet-moslims gebruikt worden die leven in deze landen. Om via hen dit doel te kunnen verwezenlijken, moeten we een enorm leger opzetten.

8. Er moet groot belang worden gehecht aan het opleiden van verdorven leiders en wrede commandanten in de islamitische landen, hen aan het hoofd van de regering brengen en vervolgens het invoeren van wetten die het volgen van de islam verbieden. We moeten hen gebruiken en hen in een zodanige toestand brengen dat ze wat het Ministerie zegt dat ze moeten doen, zullen doen en wat het zegt dat ze niet moeten doen, niet zullen doen.

Door middel van hen moeten we de moslims en de islamitische landen onze eisen gedwongen laten uitvoeren middels vastgestelde wetten. We moeten een zodanige toestand tot stand brengen dat het volgen van de islam als een misdaad en het verrichten van aanbidding als reactionairisme wordt beschouwd. Wij moeten er zoveel mogelijk voor zorgen dat de regeringsleden in de moslimlanden uit de niet-moslims worden gekozen. Om dit te verwezenlijken moeten we sommige van onze spionnen eruit laten zien als een moslim en geleerde, en hen in hoge posities brengen zodat ze onze wensen in praktijk kunnen brengen.^[1]

9. Jullie moeten zoveel mogelijk verhinderen dat de Arabische taal wordt onderwezen. In plaats daarvan moeten jullie andere talen dan het Arabisch verspreiden zoals bijvoorbeeld het Perzisch, Koerdisch en Pasjtöe. Jullie moeten in de Arabische landen de vreemde talen doen heropleven en om het zuivere Arabisch – dat de taal is van de Koran en de Soenna – te vernietigen, moeten jullie de lokale dialecten verspreiden!

10. We moeten rondom de staatsmannen onze eigen mensen plaatsen en hen tot de staatssecretarissen van deze staatsmannen maken zodat middels hen de wensen van ons Ministerie in praktijk worden gebracht. De gemakkelijkste weg hiervoor is de slavenhandel: eerst zullen we de spionnen, die we als slaven en slavinnen zullen sturen, naar behoren opleiden. Daarna moeten we ze verkopen aan de verwanten van de moslimstaatsmannen, zoals bijvoorbeeld aan hun kinderen en echtgenotes, en aan mensen die door hen gewaardeerd worden. Deze slaven die we aan hen zullen verkopen, zullen dan stap voor stap de staatsmannen benaderen. Ze zullen hun moeders en opvoeders worden, en zoals een armband de pols omringt, zo zullen zij de moslimstaatsmannen omringen.

11. We moeten het bereik van de missionarissen uitbreiden en hen in alle klassen en beroepen plaatsen, vooral beroepen als arts, ingenieur, boekhouder en dergelijke. We moeten in de isla-

[1] De Britten zijn succesvol geweest in deze inspanningen van hen. Ze brachten vrijmetselaars zoals Mustafā Rashīd Pasha, Ālī Pasha, Fuād Pasha en Tal'at Pasha, en ontaarde mensen van joodse en Armeense afkomst, op topposities. Vrijmetselaars zoals Abdullah Cevdet, Musa Kazim, Ziya Gökalp en 'Abduh maakten ze tot autoriteiten in de religieuze zaken.

mitische landen onder de naam van kerken, scholen, ziekenhuizen, bibliotheken en liefdadigheidsorganisaties propaganda- en publicatiecentra openen en deze verspreiden tot in alle uithoeken van de islamitische landen. We moeten miljoenen christelijke boeken kosteloos uitdelen. Naast de islamitische geschiedenis, moeten we ook de christelijke geschiedenis en het staatsrecht publiceren en verspreiden. In de kerken en kloosters moeten we onze spionnen plaatsen vermomd als monniken en nonnen. Door hen als middel te gebruiken, moeten we ervoor zorgen dat ze wegwijzers worden van christelijke bewegingen, en evenzo dat ze alle bewegingen en ideeën van de moslims achterhalen en aan ons doorgeven. We moeten onder namen zoals professor, wetenschapper en onderzoeker een christelijk leger opzetten, die de islamitische geschiedenis zal vervalsen en verdraaien, en die na de toestanden en de religie van de moslims grondig te hebben geleerd, al hun boeken zal vernietigen en de islamitische wetenschappen ongedaan zal maken.

12. We moeten de gehele islamitische jeugd, zowel meisjes als jongens, in verwarring brengen en ervoor zorgen dat ze twijfels en bedenkingen krijgen over de islam. Door middel van scholen, boeken, tijdschriften, [sportclubs, films, televisie] en onze vakmensen die hiervoor zijn opgeleid, moeten we hun karakter volledig verderven. We moeten geheime organisaties oprichten om joodse, christelijke en alle niet-moslim jongeren zodanig als lok-aas op te leiden dat ze de moslimjongeren in de val lokken!

13. We moeten burgeroorlogen en opstanden aanmoedigen en ervoor zorgen dat zij steeds onder elkaar en met de niet-moslims in strijd zijn, zodat hun kracht wordt gebroken en hun vooruitgang onmogelijk wordt, hun intellectuele krachten en financiële bronnen uitgeput raken, de jonge en actieve mensen onder hen uit de weg worden geruimd en vrede en rust plaatsmaken voor revolutie.

14. Er moet voor worden gezorgd dat hun economie instort, hun inkomstenbronnen en landbouwgronden worden verstoord, hun stuwdammen worden afgebroken, hun rivieren opdrogen, mensen een afkeer krijgen van het verrichten van het gebed en van het werken, en er moet voor worden gezorgd dat luiheid wijdverspreid wordt. Voor de luiaards zullen er speelterreinen worden geopend. Drugs en alcohol zullen tot algemeen verspreide middelen worden gemaakt.

[De punten die we hierboven hebben opgesomd, zijn op een zeer mooie wijze met kaarten, afbeeldingen en figuren uitgelegd. Met behulp van deze 14 punten hebben ze het grote Ottomaanse Rijk ten val gebracht. Het bestuur van de door hen nieuw opgerichte staten, gaven ze in handen van de Schotse vrijmetselaars. En zij verklaren deze 14 punten van het **Ministerie van Koloniën** tot grondwet en gaan zo door met het aanvallen van de islam.]

Ik bedankte de secretaris omdat hij mij een kopie van dit fantastische document had overhandigd.

Nadat ik nog een maand in Londen was gebleven, kreeg ik van het Ministerie het bevel om naar Irak te gaan zodat ik Muhammad al-Najdī weer zou ontmoeten. Toen ik voor de reis vertrok, zei de secretaris tegen mij: “Wees niet nalatig wat betreft Muhammad al-Najdī! Zoals blijkt uit de rapporten die onze spionnen sturen, is Muhammad al-Najdī een zeer geschikte dwaas om onze plannen te verwezenlijken.

Spreek open met Muhammad al-Najdī! Onze spionnen hebben in Isfahan open met hem gesproken en hij heeft onze wensen op één voorwaarde geaccepteerd. Dit is zijn voorwaarde: Wanneer hij zijn ideeën en visies heeft bekendgemaakt, moet hij worden voorzien van voldoende bezittingen en wapens om zich te beschermen tegen de staatsmannen en geleerden die hem zeker zullen aanvallen; en er moet voor hem een vorstendom worden gesticht in zijn thuisland, ook al is het klein. Het Ministerie heeft deze voorwaarden geaccepteerd.”

Ik kon wel bijna vliegen van vreugde door dit bericht. Ik vroeg de secretaris wat ik dan moest doen wat betreft deze zaak. Zijn antwoord luidde als volgt: “Het Ministerie heeft een subtiel plan voorbereid dat Muhammad al-Najdī in praktijk moet brengen. Namelijk:

1. Hij zal alle moslims beschuldigen van ongeloof (takfīr) en verkondigen dat het toegestaan is om hen te doden, hun bezittingen uit hun handen te nemen, hun eer aan te vallen, hun mannen tot slaven te maken en hun vrouwen tot slavinnen en ze te verkopen op de slavenmarkten.

2. Indien mogelijk zal hij verklaren dat de Ka’ba moet worden afgebroken omdat het een afgod is.^[1] Om de bedevaart af te

[1] Onder ‘afgoden’ (sanam) worden zaken, standbeelden verstaan die

schaffen, zal hij stammen de bedevaartgangers laten aanvallen en hen aanmoedigen om hun bezittingen in beslag te nemen en hen te doden.

3. Hij zal proberen de moslims ervan te weerhouden de kalief te gehoorzamen. Hij zal hen aansporen om zich te verzetten tegen de kalief en zal voor deze zaak legers klaarstomen. Bij elke gelegenheid zal hij uitroepen dat het noodzakelijk is om oorlog te voeren tegen de vooraanstaanden van de Hidjaz en om hun invloed te verminderen.

4. Hij zal zeggen dat de graftombes, koepels en heilige plaatsen in Mekka, Medina en in de andere islamitische gebieden afgoden en afgoderij (shirk) zijn, en zal afkondigen dat ze moeten worden afgebroken. Voor zover mogelijk zal hij ervoor zorgen dat de Profeet Muhammad, zijn kaliefen en alle grote geleerden van de rechtsscholen worden beledigd.

5. Hij zal voor zover mogelijk in de islamitische landen zorgen voor revoluties, onderdrukking en anarchie.

6. Hij zal proberen een vervalst exemplaar van de Koran te publiceren, met toevoegingen en weglatingen, zoals werd gedaan bij de hadīth's.^[1]

Nadat de secretaris het bovenstaande plan, bestaande uit zes punten, had medegedeeld, zei hij: "Laat dit grote programma je niet afschrikken. Want onze taak is het zaaien van het zaad van de vernietiging van de islam. Er zullen generaties volgen die deze taak zullen voltooien. De Britse regering heeft er een gewoonte van gemaakt om geduldig te zijn en stap voor stap vooruit te gaan. Was de Profeet Muhammad die de grote en duizelingwek-

worden aanbeden, waarvoor men neerknielt en waaraan als enige alles wordt gevraagd. Moslims knielen niet neer voor de Ka'ba, maar voor Allah de Verhevene in de richting van de Ka'ba. Ze reciteren in elk gebed na de neerknieling (sajda) verricht te hebben in de richting van de Ka'ba, soera **al-Fātiha**. In deze soera staat vermeld: "**O, U, de enige Heer der werelden! Wij aanbidden alleen U en vragen alles alleen aan U.**"

[1] Het is een grote belasting om te stellen dat er toevoegingen en weglatingen zijn in de eervolle hadīth's in de beroemde en authentieke boeken. Een persoon die bestudeert en weet hoe duizenden hadīth-geleerden de eervolle hadīth's hebben verzameld, kan zulke verwerpelijke leugens niet vertellen en gelooft nooit in zulke leugens.

kende islamitische revolutie begon, ook niet slechts een mens? Wel, op dezelfde wijze beloofde ook onze Muhammad al-Najdī om deze revoluties van ons te verwezenlijken net als zijn Profeet.”

Enkele dagen later kreeg ik toestemming van de minister en de secretaris en nam ik afscheid van mijn familie en vrienden. Ik vertrok richting Basra. Toen ik het huis verliet, zei mijn zoontje: “Papa, kom snel terug!” Ik kreeg tranen in mijn ogen. Ik kon mijn verdriet niet verbergen voor mijn vrouw. Na een vermoeiende reis kwam ik eindelijk ’s nachts in Basra aan. Ik ging naar het huis van ‘Abdurriḍā en maakte hem wakker. Toen hij me zag, werd hij erg blij en ontving hij mij op een gastvrije manier. Die nacht bleef ik daar. ’s Morgens zei hij tegen mij: “Muhammad al-Najdī kwam bij mij langs. Hij liet deze brief voor jou achter en ging weg.” Ik opende de brief. Hij schreef dat hij naar Najd, zijn streek van herkomst, was gegaan en had zijn adres genoteerd. Ik vertrok meteen daarnaartoe. Na een uiterst zware reis kwam ik daar aan. Ik vond Muhammad al-Najdī in zijn huis. Hij was echter erg vermagerd. Ik zei niets tegen hem. Later hoorde ik dat hij was getrouwd.

We spraken onderling af om aan iedereen te vertellen dat ik zijn slaaf was, dat hij mij ergens naartoe had gestuurd en dat ik nu was teruggekeerd. Zo stelde hij me ook voor.

Ik bleef twee jaar lang bij Muhammad al-Najdī. We stelden een programma op om zijn uitnodiging (tot zijn nieuwe sekte) af te kondigen. Uiteindelijk had ik in 1143 n.h. [1730 n.Chr.] zijn vastberadenheid versterkt. Nadat hij helpers voor zichzelf had verzameld, verkondigde hij met sommige impliciete, verborgen zinnen zijn uitnodiging aan degenen die zeer dicht bij hem stonden. Daarna breidde hij zijn uitnodiging met de dag uit. Om hem tegen zijn vijanden te beschermen, plaatste ik wachters om hem heen. Ik gaf hen zoveel bezittingen en geld als zij maar wilden. Wanneer de vijanden van Muhammad al-Najdī wilden aanvallen, deed ik de ijver van de wachters toenemen en steunde ik hen mentaal. Naarmate zijn uitnodiging zich verspreidde, nam het aantal van zijn tegenstanders toe. Wanneer hij met veel aanvallen te maken kreeg, wilde hij afzien van zijn uitnodiging. Maar ik liet hem niet alleen en versterkte zijn vastberadenheid. Ik zei tegen hem: “O Muhammad! De Profeet heeft veel meer leed ondergaan dan jij. Zoals je weet, is dit een pad van eer. Net als elke

revolutionair zul je enige moeilijkheid moeten doorstaan!”

We konden altijd, op elk moment getroffen worden door de aanvallen van de vijanden. Tegen zijn tegenstanders zette ik gekochte spionnen in. Wanneer zijn vijanden hem kwaad wilden doen, brachten ze mij op de hoogte en maakte ik hun schades ineffectief. Een keer kreeg ik het bericht dat de vijanden hem wilden doden. Onmiddellijk nam ik de nodige maatregelen om hun voorbereidingen te verhinderen. Toen de mensen hoorden dat Muhammads vijanden hem zoiets wilden aandoen, begonnen ze een afkeer te krijgen van hen. Op die manier vielen ze zelf in de put die ze hadden gegraven.

Muhammad al-Najdī beloofde me dat hij elk van de zes punten van het plan zou uitvoeren en zei: “Voor nu kan ik enkel een deel hiervan in praktijk brengen.” Daar had hij gelijk in. Op dat moment was het onmogelijk dat hij ze allemaal verwezenlijkte.

De Ka’ba laten afbreken vond hij zeer moeilijk. Daarbij zag hij ook af van het afkondigen dat de Ka’ba een afgod was. Ook het publiceren van een vervalst Koranexemplaar weigerde hij. In deze zaak vreesde hij het meest de sharīfs in Mekka en de regering in Istanbul. Hij zei tegen mij: “Als we deze twee punten bekendmaken, zullen we worden blootgesteld aan de aanval van een sterk leger.” Ik accepteerde zijn verontschuldiging. Hij had immers gelijk. De omstandigheden waren niet gunstig.

Enkele jaren later slaagde het Ministerie van Koloniën erin om Muhammad ibn Saoed, de emir van Diriyah, aan onze kant te krijgen. Het Ministerie zond me een boodschapper om dit aan mij mede te delen en opdat ik tussen beide Muhammads liefde en wederzijdse steun tot stand zou brengen. Om de harten en het vertrouwen van de moslims via de religieuze weg te winnen, profiteerden we van onze Muhammad uit Najd, en om deze via de politieke weg te winnen, profiteerden we van Muhammad ibn Saoed. De geschiedenis heeft bewezen dat staten die zich op de religie baseren langer bestaan, invloedrijker en imposanter zijn.

Zo werden we steeds sterker en maakten we de stad **Diriyah** tot ons centrum. En als religie stichtten we de nieuwe religie genaamd het **wahhabisme**. Het Ministerie versterkte en ondersteunde in het geheim de nieuwe wahhabitische regering. De nieuwe regering kocht, onder de naam van slaven, elf Britse officieren die het Arabisch en de woestijnoorlogen zeer goed had-

den geleerd. De plannen bereidden we samen met deze officieren voor. Beide Muhammads bewandelden het pad waarop wij wezen. Wanneer het Ministerie geen speciaal bevel had, namen wij zelf de beslissing over bepaalde kwesties.

Wij trouwden allemaal met stammeisjes. De verbondenheid van de moslimvrouw aan haar man beviel ons erg. Op dit moment verloopt de situatie goed.

Opmerking: Wie dit boek aandachtig leest, zal begrijpen dat de grootste vijand van de islam de Britten zijn en zal leren dat het wahhabisme, dat tegenwoordig de moslims over de hele wereld aanvalt, door de Britten is gesticht en door hen wordt gevoed. Ook die Britten die kennis, verstand en een geweten hebben, zullen deze verachtelijke vijandigheid van de Britten verafschuwen.

We vernemen dat madhhablozen in elk land het wahhabisme proberen te verspreiden. Onder hen zijn er zelfs die zeggen dat de bekentenissen van Hempher een verzinsel zijn en door anderen werden geschreven. Ze kunnen echter geen bewijs leveren voor deze beweringen van hen. De grote islamgeleerde Habīb ‘Alawī ibn Ahmad al-Haddād, die door de boeken van de wahhabieten te lezen hun ware gezicht leerde kennen, weerlegt in zijn boek **Misbāh al-anām** met bewijsstukken de verachtelijke geschriften die Muhammad ibn ‘Abdulwahrāb, die zich aan de Britten had verkocht, samen met Hempher had voorbereid. Dit boek dat in 1216 n.h. [1801 n.Chr.] werd geschreven, werd in 1416 n.h. [1995 n.Chr.] door de uitgeverij Hakīkat Kitābevi offset gedrukt en wordt naar alle islamitische landen verzonden. Hoe hard de Britten zich ook inspannen, ze zullen de ahl al-soenna, die de ware moslims zijn, niet kunnen vernietigen – integendeel, zij zullen zelf vergaan. Immers, Allah de Verhevene geeft in het 81^e vers van soera al-Isrā de blijde boodschap dat er ook mensen zullen verschijnen die zich op het verdorven pad zullen bevinden, maar dat zij tegenover degenen op het rechte pad verslagen zullen worden en ten onder zullen gaan.

DEEL 2

DE VIJANDIGHEID VAN DE BRITTEN TEGENOVER DE ISLAM

Zij die de bekentenissen van de Britse spion lezen die in het eerste deel zijn vermeld, zullen inzicht krijgen in wat de Britten denken over de moslims in heel de wereld. Hieronder zullen we in het kort vermelden hoe de bevelen die het Britse Ministerie van Koloniën aan zijn spionnen geeft, op de moslims over de hele wereld worden toegepast, en wat de activiteiten zijn van de missionarissen.

De Britten zijn verwaand en arrogant. In de mate dat zij zichzelf en hun vaderland als eerbiedwaardig beschouwen, beschouwen zij de andere mensen en landen als verachtelijk.

Volgens de Britten worden de mensen in drie groepen onderverdeeld: De eerste groep zijn de Britten; zij zeggen dat het meest perfecte schepsel dat Allah als mens heeft geschapen, zijzelf zijn. De tweede groep zijn de witte Europeanen en Amerikanen. De Britten accepteren dat ook zij eerbiedwaardig kunnen zijn. De derde groep daarentegen zijn de mensen die buiten de eerste en tweede groep vallen. Dit zijn schepsels tussen mens en dier in. Zij zijn noch eerbiedwaardig, noch hebben zij recht op vrijheid, onafhankelijkheid en een land. Zij zijn geschapen om bestuurd te worden door voornamelijk de Britten.

In de kolonies leven de Britten niet samen met de lokale bevolking, op wie zij neerkijken zoals hierboven beschreven. Overal in hun kolonies zijn er clubs, casino's, restaurants en badhuizen, en zelfs winkels die alleen bedoeld zijn voor de Britten. De lokale bevolking mag deze plaatsen niet betreden.

De Franse schrijver Maurice Pernot, die bekend is om zijn reizen naar India in het begin van de 20^e eeuw, zegt het volgende in zijn werk **Sur la route de l'Inde**:

“Ik had aan een Indiase geleerde, die bekendheid had verworven in Europa en aan wie zelfs door sommige universiteiten de titel professor was verleend, beloofd om elkaar te ontmoeten in een Britse club in India. De Indiër was gekomen, maar de Brit-

ten, die zelfs zijn bekendheid volledig negeerden, lieten hem niet binnen. Toen ik dit te weten kwam, kon ik pas op mijn aandringen met de Indiër in de club afspreken.”

De Britten behandelden degenen die niet tot hen behoorden, op een manier die zelfs dieren niet waardig zijn.

In de stad Amritsar te India, die de grootste kolonie was van de Britten en die zij jarenlang op een barbaarse en sadistische wijze onderdrukten, hadden op een dag [in 1919 n.Chr.] hindoes, die waren bijeengekomen voor een plechtige ceremonie, niet het nodige respect getoond aan een Britse vrouwelijke missionaris die aan het rondrijden was op haar fiets. De missionaris diende een klacht in bij de Britse generaal Dyer, die onmiddellijk zijn soldaten het bevel gaf om te schieten op het volk dat in de tempel bezig was met hun ceremonie, waarbij er binnen tien minuten zeventienhonderd mensen om het leven kwamen. Meer dan duizend andere mensen raakten gewond en vielen op de grond. Dit volstond echter niet voor de generaal; hij liet het volk drie dagen lang als dieren op hun handen en voeten lopen. De zaak werd aangeklaagd en gerapporteerd aan Londen. Hierop beval de regering een onderzoek te starten.

Toen de inspecteur die voor het onderzoek naar India kwam, aan de generaal vroeg waarom hij op het weerloze volk liet schieten, antwoordde de generaal: “De commandant van dit gebied ben ik. Als er hier een militaire operatie moet plaatsvinden, dan ben ik het die dat bepaalt. Ik had het nodig geacht en heb het daarom bevolen.” De inspecteur vroeg toen: “Wat is de reden dat u het volk over de grond hebt laten kruipen?” De generaal zei: “Een deel van de Indiërs kruipt vóór hun goden. Ik wilde hen hiermee duidelijk maken dat een Britse vrouw minstens zo heilig is als een god van de hindoes, en dat ze haar niet mogen beledigen maar vóór haar moeten kruipen uit respect.” Toen de inspecteur zei dat het volk genoodzaakt was om naar buiten te gaan om inkopen te doen, gaf de generaal het volgende antwoord: “Als zij mensen waren, zouden ze niet op straat rondkruipen. Hun huzen grenzen immers aan elkaar en hun daken zijn plat. Ze zouden dan op de daken als mensen lopen.” Wanneer deze woorden van de generaal in de Britse pers worden gepubliceerd, wordt de generaal tot held uitgeroepen. [Reginald Edward Harry Dyer werd geboren in 1281 n.h. [1864 n.Chr.] en stierf in 1346 n.h. [1927 n.Chr.] in Engeland. Hij ging de wereldgeschiedenis in als

‘de beroemde Britse generaal die op 13 april 1919 in de stad Amritsar de protesten tegen de Britse onderdrukking de kop indrukte door de stad in een bloedbad te veranderen’. Nadat er overal in India grote demonstraties tegen de Britten werden gehouden, werd de generaal ontheven uit zijn ambt en werd hij met pensioen gestuurd. Echter, het Britse Hogerhuis ontving de daden van Dyer met lof en legde voor hem een tegemoetkoming vast. Hoe de Britse lords en graven tegen andere volkeren aankijken, is ook hier duidelijk te zien.]

De manier waarop de Britten hun kolonies besturen waarvan de bevolking wit en van oorsprong Europees is, en de manier waarop zij hun kolonies besturen waarvan de bevolking niet wit en inheems is, zijn verschillend van elkaar. De eersten zijn bevoorrecht en zelfs gedeeltelijk autonoom, terwijl de tweeden kreunen onder onderdrukking. De eerste soort kolonies, die zij ‘dominion’ noemen, zijn autonoom in hun binnenlandse zaken, maar voor hun buitenlandse zaken zijn ze gebonden aan Groot-Brittannië. Voorbeelden van zulke kolonies zijn Canada, Australië, Nieuw-Zeeland e.a.

Het beheer van de koloniale zaken werd toegewezen aan twee ministeries: Dit zijn het ‘Colonial Office’ (Ministerie van Koloniën) en het ‘India Office’. Aan het hoofd van het Ministerie van Koloniën staat de persoon met de titel **Secretary of State for the Colonies** (de Britse minister van Koloniën). Deze minister heeft twee staatssecretarissen en vier afgevaardigden. Een van de staatssecretarissen is van het Britse Lagerhuis (House of Commons), terwijl de andere staatssecretaris en zijn afgevaardigden vast in dienst zijn. Met de komst van een nieuwe regering worden zij niet vervangen. Een van deze vier afgevaardigden houdt zich bezig met Canada, Australië en sommige eilanden; de tweede met Zuidelijk Afrika; de derde met Oostelijk en Westelijk Afrika; en de vierde met India.

Het Britse Rijk, dat gegrondvest was op vijandigheid tegenover de islam, onderdrukking, tirannie, bedrog en verraad, gaf zichzelf de titel ‘het rijk waar de zon nooit ondergaat’. Landen zoals Canada, Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland, Fiji, de Pacifische eilanden, Papoea-Nieuw-Guinea, Tonga, Australië, Beloetsjistan, Myanmar, Aden, Somalië, Borneo, Brunei, Sarawak, India, Pakistan, Bangladesh, Maleisië, Indonesië, Hongkong, een deel van China, Cyprus, Malta, sinds 1300 n.h. [1882 n.Chr.] Egypte,

Soedan, Niger, Nigeria, Kenia, Oeganda, Zimbabwe, Zambia, Malawi, de Bahama's, Grenada, Guyana, Botswana, Gambia, Ghana, Sierra Leone, Tanzania en Singapore werden onder Britse hegemonie gebracht. Aan de ene kant verloren deze wereldstaten hun religies, talen, tradities en gewoonten, en aan de andere kant werden hun ondergrondse en bovengrondse rijkdommen door de Britten uitgebuit.

Aan het einde van hun invasies in de 19e eeuw bedroeg hun aandeel in de totale oppervlakte van de aarde ongeveer één vierde en hun aandeel in de totale wereldbevolking meer dan één vierde.

De belangrijkste Britse kolonie was India. Dat wat voor de Britten de wereldheerschappij mogelijk maakte, was de bevolkingsgrootte van meer dan 300 miljoen [vandaag meer dan 1,3 miljard] en de onuitputtelijke natuurlijke rijkdommen van dit land. Alleen al tijdens de Eerste Wereldoorlog rekruteerde Groot-Brittannië 1,5 miljoen soldaten uit India en nam het 1 miljard roepies in beslag uit deze kolonie. Het grootste deel hiervan zetten ze in om het Ottomaanse Rijk te vernietigen. In tijden van vrede is het wederom India die de enorme industrie van Groot-Brittannië in leven houdt en die de Britse economie en financiën versterkt. Dat India in vergelijking met de andere kolonies van groot belang is, heeft twee redenen: Ten eerste, dat de islam, die zij zien als het grootste obstakel om de wereld uit te buiten, zich verspreidt in India en dat de moslims hier overheersend zijn; en ten tweede, de natuurlijke rijkdommen van India.

Om India in handen te kunnen houden, vielen de Britten alle islamitische landen aan die op de route naar India lagen, zetten ze broeders tegen elkaar op door er tweedracht en verderfenis te zaaien, en, door deze landen in hun greep te hebben, vervoerden ze al hun natuurlijke rijkdommen en nationale schatten naar hun eigen land.

Het behoorde tot de grondbeginselen van de verraderlijke Britse politiek om de bewegingen in het Ottomaanse Rijk nauwlettend te volgen, om met verschillende politieke spelletjes de Ottomanen in een oorlog te drijven tegen de Russen en hen zo in een toestand te brengen dat ze India geen steun kunnen verlenen, en om vervolgens India te vernietigen, ongedaan te maken en het te bezetten.

De eerste Europeanen die India betraden, waren de Portugezen. De Portugezen die in 904 n.h. [1498 n.Chr.] aankwamen in de stad Calcutta aan de Hooghly rivier in India, hielden zich bezig met handel en namen de Indiase handel in handen. Later namen de Nederlanders de Indiase handel over van de Portugezen. Nog later namen de Fransen het over van de Nederlanders, maar ze kregen te maken met de Britten.

Zoals vermeld staat in het boek **al-Thawra al-hindiyya (De Indiase revolutie)** van ‘Allāma Muhammad Fadl-i Haqq Khayrābādī, een van de grote islamgeleerden van India, en in de hāshiya (toelichting) hiervan genaamd **al-Yawāqīt al-mihriyya**, hadden de Britten voor het eerst in 1008 n.h. [1600 n.Chr.] toestemming gekregen van Akbar Shah om handelshuizen te openen in de stad Calcutta.

Akbar Shah was een man met een verdorven geloof. Hij hield alle religies op hetzelfde niveau. Hij ging zelfs zo ver dat hij geleerden van verschillende religies bijeenbracht en probeerde een gemeenschappelijke religie tot stand te brengen, die een mengsel is van deze verschillende religies en de algemene bevolking aanspreekt. Hij kondigde deze religie, die hij de naam **dīn-i ilāhī** (goddelijke religie) gaf, in 990 n.h. [1582 n.Chr.] officieel af. Vanaf die tijd tot aan zijn dood nam het respect voor de islamgeleerden in heel India, vooral in het paleis, af en degenen die geneigd waren tot de religie van Akbar Shah, werden op handen gedragen. Precies in zo’n tijd betraden de Britten India. Ten tijde van Shah ‘Ālam I Muhammad Bahādur Shah ibn ‘Ālamgīr^[1] kochten zij stukken land in Calcutta. Ze plaatsten soldaten voor de bewaking hiervan. Omdat de Britten in 1126 n.h. [1714 n.Chr.] Shah Farrukh Siyar medisch hadden behandeld, werd hen toestemming gegeven om in heel India stukken land te kopen. Ze lieten de namen van de Indiase moslimheersers van het geld verwijderen. In 1253 n.h. [1837 n.Chr.] werd Bahādur Shah II ibn Muhammad de heerser. Omdat hij de onderdrukkingen van de Britten niet langer kon verdragen, begon hij in 1274 n.h. [1857 n.Chr.] een grote opstand tegen de Britten aangemoedigd door de soldaten en het volk. Hoewel hij er zo in slaagde om zijn naam op geld te laten drukken en zijn naam in preken te laten noemen, was de reactie en de onderdrukking van de Britten hierop zeer

[1] Shah ‘Ālam I ibn ‘Ālamgīr overleed in 1124 n.h. [1712 n.Chr.].

heftig. Toen de Britse soldaten de stad Delhi betraden, vielen ze huizen en winkels binnen en plunderden ze goederen en geld. Ze doodden alle moslims met het zwaard, zowel jong als oud, vrouwen en mannen, en zelfs kinderen. Er was niet eens meer drinkwater te vinden.

[**OPMERKING:** Sinds Ādam (vrede zij met hem) tot op de dag van vandaag, hebben altijd en overal de slechte mensen de goede mensen aangevallen. Allah de Verhevene brengt alles voort middels middelen en aanleidingen (asbāb; enk. sabab). De straf van de slechte mensen geeft Hij dan ook middels andere slechte mensen. Degenen die anderen kwellen, straft Hij ook in deze wereld. Naast de slechte mensen, worden ook de goede mensen getroffen door de bestraffing. Deze moslims, alsook de moslims die sterven tijdens een oorlog of bij een ongeval, worden allemaal beschouwd als martelaar (shahīd). Aan de goede, onschuldige moslims die op de wereld leed ondergaan, zullen in het hiernamaals talrijke gunsten geschonken worden. In de islamitische boeken staat vermeld dat men geloof (īmān) moet hebben om gunsten te kunnen verkrijgen in het hiernamaals. Overal ter wereld zijn er veel van deze boeken te verkrijgen. Wie deze boeken leest maar er niet in gelooft, wordt een kāfir (ongelovige) genoemd. Maar wie niet over de islam heeft gehoord, is geen kāfir. Degene die erover hoort en de kalimat al-tawhīd (het woord/de belijdenis van eenheid), dus **“Lā ilāha illallāh Muhammadun Rasūlullāh”**, uitspreekt en hierin gelooft, wordt een moslim. De betekenis hiervan is: **“Er is geen andere god dan Allah en Muhammad is de Gezant van Allah.”** Wie moslim is geworden, onderwerpt zich aan de laatste Profeet van Allah. Op veel plaatsen hebben ongelovigen en onrechtvaardigen onschuldige moslims, vrouwen en kinderen vermoord. Moslims die zo om het leven worden gebracht, worden als martelaar beschouwd. De pijn van de martelingen die hen tijdens het doden wordt aangedaan, voelen zij niet. Wanneer zij aan het sterven zijn, worden zij erg verheugd met het aanschouwen van de gunsten die hen in het Paradijs gegeven zullen worden. Martelaren voelen helemaal geen pijn tijdens het sterven. Ze worden blij en zijn vol vreugde. Zij verkrijgen de gunsten van het Paradijs. In een eervolle hadīth wordt gezegd: **“Het graf van de moslims is een van de tuinen van het Paradijs.”**]

Bakht Khan, een van de commandanten van Bahādur Shah

II, had de sultan weliswaar ervan overtuigd om zich samen met het leger terug te trekken, maar een andere commandant genaamd Mirzā Ilāhī Bakhsh, die de sympathie wilde winnen van de Britten, misleidde Bahādur Shah door hem te zeggen dat als hij zich zou afscheiden van het hoofdleger en zich zou overgeven, hij de Britten zou kunnen overtuigen van zijn onschuld en de Britten hem zouden vergeven. Zo scheidde Bahādur Shah zich af van het hoofdgedeelte van het terugtrekkende leger en zocht hij zijn toevlucht in de graftombe van Humāyun Shah, dat gelegen is op 10 km van het Mu'allā-fort in Delhi.

De beroemde priester Hodson, die bekend stond om zijn karakterloosheid en onbekwaamheid en die in die tijd werkzaam was als inlichtingenofficier in het Britse leger, kwam dit te weten van een verrader genaamd Rajab 'Alī en rapporteerde de situatie aan generaal Wilson, de legercommandant. Hij vroeg zijn hulp om de sultan te arresteren. Maar toen Wilson mededeelde dat hij geen huursoldaten had die hij ter beschikking kon stellen, stelde Hodson voor om deze zaak zelf te klaren met een paar mannen, en, opdat de sultan zich zou overgeven, zei hij dat de sultan de garantie moest worden gegeven dat hem en zijn familie geen kwaad zou worden aangedaan. Hoewel Wilson dit voorstel eerst niet accepteerde, stemde hij er later mee in. Hodson, die hierop met 90 man naar de graftombe van Humāyun Shah ging, garandeerde de sultan dat zijn zonen en vrouw niets zou worden aangedaan. Bahādur Shah, die zich liet misleiden door deze priester, gaf zich over. Later probeerde Hodson de drie zonen van de sultan gevangen te nemen, maar omdat de bewakers van zijn zonen talrijk waren, kon hij hen niet gevangennemen. Hij kreeg van generaal Wilson de garantie dat ook hen niets zou worden aangedaan. Toen stuurde de verrader Hodson via verschillende wegen een bericht naar de drie zonen van de sultan, en verzekerde hen dat hen geen schade zou worden toegebracht. Ook zij lieten zich misleiden door de leugens van de priester en gaven zich over. Toen Hodson de drie zonen van de sultan te pakken kreeg na hen te hebben misleid met Britse politiek en listigheid, liet hij hen meteen ketenen.

Toen hij de drie zonen van de Shah met vastgebonden handen naar Delhi bracht, liet Hodson hen alle drie onderweg uitkleden en doodde hen als martelaar door kogels op hun borst af te vuren. Hij dronk van hun bloed en liet de lijken van deze jonge

martelaren aan de poort van het fort ophangen om het volk af te schrikken. De volgende dag stuurde hij hun hoofden naar Henry Bernard, de Britse gouverneur-generaal. Daarna liet hij van het vlees van de martelaren een soep maken en stuurde het naar de Shah en zijn vrouw. Omdat zij zeer hongerig waren, namen ze het meteen in hun mond. Maar ondanks ze niet wisten wat voor vlees het was, konden ze het niet kauwen of doorslikken. Ze spuugden en legden de soepborden op de grond. De verrader Hodson vroeg hen: “Waarom hebben jullie het niet gegeten? Het is een heerlijke soep. Ik heb het laten maken van het vlees van jullie zonen.”

Bahādur Shah II, die in het jaar 1275 n.h. [1858 n.Chr.] onder dwang werd onttroond, werd voor het gerecht gebracht voor de misdaden van het veroorzaken van een opstand en de moord op Europeanen. Op 29 maart werd hij veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf en verbannen naar Indochina [Rangoon]. In november 1279 n.h. [1862 n.Chr.] overleed Bahādur Shah, de laatste sultan van het islamitische Timoeridenrijk (“Mogolrijk”), in een kerker ver van zijn vaderland. En ‘Allāma Fadl-i Haqq werd in 1278 n.h. [1861 n.Chr.] in een kerker op een eiland van de Andamanen als martelaar gedood door de Britten.

In 1294 n.h. [1877 n.Chr.], tijdens de Russisch-Ottomaanse Oorlog, riepen de Britten India uit tot een staat die verbonden was aan het Britse Koninkrijk. Het feit dat Midhat Pasha, die geregistreerd was bij de befaamde Schotse vrijmetselaarsloge, het Ottomaanse Rijk in een oorlog dreef, was de grootste schade die hij de islam had toegebracht. En dat hij sultan ‘Abdul’azīz Khān liet vermoorden, was in het voordeel van de Britten.

De Britten plaatsten de door hen opgeleide mannen op belangrijke posities in het Ottomaanse Rijk. Deze staatsmannen waren bij naam Ottomaans, maar qua denken en spreken volledig Brits. Mustafā Rashīd Pasha, een van de beroemdsten onder hen, feliciteerde tijdens zijn laatste grootvizierschap, op de zesde dag van zijn ambt, de Britten met de grote Delhi-massamoord, die zij op 28 oktober 1857 pleegden op de Indiase moslims. Ook daarvoor hadden ze de Ottomanen om toestemming gevraagd om de hulp die uit Groot-Brittannië kwam, via Egypte te laten passeren. Deze hulp was bedoeld om de moslims die in opstand kwamen tegen de Britse onderdrukking in India, de kop in te drukken. Ook deze toestemming werd wederom middels de vrij-

metselaars verleend.

Net zoals de Britten in India geen nieuwe scholen openden, sloten ze ook alle bestaande madrassa's en lagere scholen, die de basis en het grootste onderscheidende kenmerk vormen van de islam. Ze vermoordden alle geleerden en theologen die leiding konden nemen over het volk. Zelfs de studenten brachten ze om het leven. We vinden het gepast om hier de volgende herinneringen mede te delen die een van onze naaste vrienden ons had verteld die in 1391 n.h. [1971 n.Chr.] India en Pakistan had bezocht:

“Nadat ik in India in de stad Sirhind de gezegende graven van Imām al-Rabbānī en de andere vrienden van Allah (awliyā) (moge Allah hun geheimen zegenen) had bezocht, ging ik naar de stad Panipat, en van daaruit naar Delhi. Na het vrijdagsgebed te hebben uitgevoerd in de grootste moskee van Panipat, nodigde de imam mij uit en nam me mee naar zijn huis. Onderweg zag ik een vrij grote deur die met een dikke ketting aan de ringen vergrendeld was. Toen ik het opschrift las, begreep ik dat het een lagere school was en vroeg de imam waarom de deur op slot was. De imam antwoordde hierop: ‘De deur is sinds 1367 n.h. [1947 n.Chr.] gesloten. De Britten hadden de hindoes opgehitst en lieten alle moslims in Panipat, jongeren en ouderen, mannen en vrouwen, uitmoorden. Deze school is sindsdien gesloten. Deze ketting en dit slot doen ons herinneren aan de Britse onderdrukking. Wij zijn later hierheen verhuisd als emigranten en hebben ons hier gevestigd.’”

De Britten maakten hier, net zoals ze deden in alle islamitische landen waarin zij domineerden, de islamgeleerden, de islamitische boeken en de islamitische scholen ongedaan. Ze zorgden ervoor dat er een jeugd werd opgeleid die volledig onwetend was van de religie. De beroemde Britse Lord Macaulay, die in 1834 naar Calcutta kwam, beval dat de druk en de verspreiding van alle soorten Perzische en Arabische boeken verboden werd en zelfs dat als de druk al was begonnen, het stopgezet werd. Hij kreeg hiervoor veel steun van de Britten. Deze onderdrukkingen werden zorgvuldig toegepast op plaatsen waar de moslims overheersend waren, met name in Bengalen.

Terwijl de Britten in India de islamitische madrassa's sloten, openden zij 165 colleges, waarvan 8 bestemd waren voor meisjes. De studenten die zij in deze colleges opleidden, werden geher-

senspoeld en werden vijandig gemaakt tegenover hun vaders religie en hun voorouders. Twee derde van het Britse leger dat in India onrecht en wreedheden beging, bestond uit de inheemse bevolking die op deze wijze was gehersenspoeld, die tot vijand van hun eigen volk was gemaakt, die was verchristelijkt of omgekocht.

De wetten van 1249 n.h. [1833 n.Chr.] zorgden ervoor dat de missionaire activiteiten zich uitbreidden en dat de protestantse organisatie in India sterker werd. Voordat de missionaire activiteiten zich verspreidden en India geheel onder Brits gezag kwam te staan, gedroegen de Britten zich respectvol tegenover het geloof van de moslims, lieten ze op hun feesten kanonnen afvuren, hielpen ze bij de restauratie van hun moskeeën en gebedsruimten, en oefenden ze zelfs functies uit in islamitische stichtingen die behoorden bij moskeeën, tekke's, graftombes en madrassa's. Met de bevelen die in 1833 en 1838 uit Groot-Brittannië kwamen, werden deze activiteiten van de Britten verboden. De politiek die de Britten bij hun aanvallen op de islam hanteerden, was als volgt: de moslims over de hele wereld misleiden door zich eerst vriendschappelijk voor te doen en hen te helpen, en zo in alle landen de indruk wekken dat ze de moslims liefhebben en de islam van dienst zijn; en nadat ze hierin slagen, de fundamenteën, de boeken, de scholen en de geleerden van de islam langzaam maar zeker en op een sluwe wijze vernietigen. Dat dit zo is, tonen hun activiteiten duidelijk aan. Met deze hypocriete politiek van hen bestrijden zij de moslims met de grootste vijandigheid en roeien zij met wortel en tak de islam uit. Later namen hun inspanningen toe om het Engels als officiële taal te accepteren en om inheemse jongeren op te voeden die verchristelijkt waren. Met deze bedoelingen werden er scholen geopend die volledig onder de controle van de missionarissen stonden. De Britse premier Lord Palmerston en vele andere Britse lords zeiden zelfs dat Allah India aan de Britten had gegeven opdat het Indiase volk zou profiteren van de gunsten van het christendom.

Lord Macaulay had veel inspanningen verricht om in India een samenleving tot stand te brengen die Indiaas is qua huidskleur en ras, maar Brits qua genoegens, mentaliteit, geloof, moraal en intelligentie, en had hierbij veel steun gekregen. Zo werd er in de scholen die door missionarissen werden geopend, belang gehecht aan het onderwijzen van de Engelse taal en literatuur en

het christendom. Aan de natuurwetenschappelijke kennis (wetenschap, natuurkunde, scheikunde, e.a.) werd er geen enkel belang gehecht. Op deze wijze werden er verchristelijkte personen opgeleid die niets anders kenden dan de Engelse taal en literatuur. Deze werden als ambtenaren in dienst genomen.

Omdat een moslim die uit het geloof treedt een afvallige (murtadd) wordt en bij de hindoes degenen die hun religie verlaten, als onreligieus worden beschouwd, werden de verchristelijkte inheemse jongeren het recht op de erfenis van hun familie ontzegd. Om dit tegen te gaan, vaardigden de missionarissen een wet uit in 1832 in Bengalen, en in 1850 in heel India, en zorgden er zo voor dat de verchristelijkte inheemse afvalligen en ongodsdiensgenen een aandeel kregen van de erfenis. Om deze reden noemden de Indiërs de Britse scholen in India **“Duivelse Daf-tar”**. [In India en bij de Ottomanen worden officiële instanties en instellingen ‘daftar’ genoemd.] De Franse schrijver Maurice Perrot, die in 1344 n.h. [1925 n.Chr.] India bezocht, zegt het volgende in zijn gepubliceerde boek: “De getto’s in de omgeving van Parijs en Londen kunnen absoluut geen beeld geven van de ellendige toestand in Calcutta, de grootste stad van India. In de barakken leven mensen en dieren door elkaar, kinderen huilen en zieken kreunen. Jullie kunnen hier zien dat naast deze mensen er andere mensen, die slap zijn geworden van alcohol- en drugsgebruik, als doden op de grond liggen. Bij het zien van zoveel hongerige, ellendige, zwakke en uitgeputte lichamen, kan een mens het niet helpen om zich af te vragen wat voor werk deze mensen überhaupt zouden kunnen doen.

Hoeveel van hun loon betalen de fabrieken aan deze vele mensen die zich naar de fabrieken haasten? Behoeftigheid, moeilijkheden, besmettelijke ziekten, alcohol en drugs vernietigen de zwakke, weerloze bevolking. Nergens ter wereld is de desinteresse en onverschilligheid voor het mensenleven zo uitgesproken als hier het geval is. Geen enkele inspanning, geen enkel werk wordt als zwaar en schadelijk voor de gezondheid beschouwd. Wie kan het wat schelen als een arbeider sterft? Hij zal morgen meteen vervangen worden door een ander. Het enigste waar de Britten hier aan denken is hun productie verhogen en veel geld verdienen.”

Williams Jennings Bryan, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van de VS, brengt met bewijzen naar voren dat de Brit-

se regering wreder en verachtelijker is dan Rusland, en schrijft aan het eind van zijn boek **British Rule in India** het volgende: “De Britten, die beweren dat zij van de Indiase bevolking degenen die in leven zijn welvaart en geluk hebben geschonken, hebben in werkelijkheid miljoenen Indiërs om het leven gebracht. Dit volk, dat overal verkondigt dat ze rechtbanken en militaire politiemachten opzetten, heeft India door een officiële plundering tot op het bot leeggeroofd. Hoewel het woord ‘beroven’ enigszins hard is, is het niet mogelijk om de vervloekte gruweldaad van de Britse regering anders te verklaren.

Het geweten van het Britse volk, dat claimt christen te zijn, wil de hulpkreten van de Indiase moslims die kreunen onder de keten van gevangenschap, niet horen.”

In het boek **Het leven van de Indiër** van Mister Hodberk Keombt staat het volgende vermeld: “Hun meesters [de Britten] doen de Indiërs onrecht aan, maar zij blijven werken en hen dienen totdat zij alles verliezen en sterven.” Deze uitspraken zijn enkele van de geschriften van eerlijke, gewetensvolle christenen, die berichten over de Britse wreedheid.

De situatie van de Indiase moslimarbeiders die men in de andere Britse kolonies liet werken, was nog veel erger. In 1834 begonnen de Britse industriële Indiase arbeiders te laten werken in plaats van inheemse Afrikanen. Duizenden moslims werden vanuit India naar de Zuid-Afrikaanse kolonies getransporteerd. De situatie van deze arbeiders, die **koelie** werden genoemd, was nog slechter dan die van de slaven. Deze arbeiders waren onderworpen aan een systeem dat **Indentured Labour** (contractarbeid) werd genoemd. Dit betekende dat de koelie zich contractueel ertoe verbond om voor een periode van vijf jaar te werken. Gedurende deze tijd mocht de koelie zijn werk niet verlaten, niet trouwen en moest hij dag en nacht werken onder dwang van zweepslagen. Bovendien is hij ertoe verplicht om jaarlijks drie Britse gouden munten aan belasting te betalen. Deze feiten worden middels de geschriften van **Labour in India** en **Post-Lecturer in the University of New-York** aan de hele wereld bekendgemaakt.

De beroemde Gandhi rondde zijn opleiding af in Engeland en keerde daarna terug naar India. Hij was de zoon van de minister-president (diwan) van de stad Porbandar, die een verchristelijkte Indiër was. In 1311 n.h. [1893 n.Chr.] zond een in India gevestigd

Brits bedrijf hem naar Zuid-Afrika. Toen hij zag onder welke zware omstandigheden de Indiërs daar werkten en hoe slecht zij werden behandeld, begon hij zijn strijd tegen de Britten. Hoewel hij de zoon was van een man die door de Britten was opgeleid en zelfs verchristelijkt, kon hij het onrecht en de wreedheid van de Britten niet verdragen. Zijn eerste bekendheid verwierf hij hier.

Het fundament en de essentie van de politiek die de Britten in de gehele islamitische wereld volgen, bestaat uit deze drie elementen: “Verdeel, heers en vernietig hun religie.”

Ze aarzelden niet om alles te doen wat deze politiek ook ver-eiste.

Het eerste wat ze in India deden, was het vinden van mensen die hen zouden dienen. Door deze mensen te gebruiken, staken ze geleidelijk het vuur van tweedracht aan. Hiervoor gebruikten ze de hindoes die leefden onder de heerschappij van de moslims. Ze suggereerden de hindoes die leefden onder de rechtvaardigheid van de moslims, dat de werkelijke eigenaars van India de hindoes waren, dat de moslims de goden van de hindoes offerden en dat men dit moest verhinderen. Ze hadden de hindoes naar hun eigen kant getrokken en namen van hen huursoldaten in dienst. Op deze wijze werd tijdens het proces van het samenstellen van een leger, dat bevolen was door koningin Elizabeth, de onwetendheid van de hindoes samengebracht met de Britse vijandigheid tegenover de islam en geldzucht. Er werd voor gezorgd dat de moslimgouverneurs en de hindoe maharaja's ruzie kregen met elkaar en er oorlog tussen hen uitbrak. Daarnaast werden onder de moslims degenen met een zwak geloof omgekocht.

De beroemde Brit Sir John Strachey, die meerdere keren de koninklijke regent was en een lid van de Indiase Organisatie, zegt het volgende over de moslim-hindoe vijandschap: “Alles wat gedaan zal worden om te overheersen en verdeeldheid te zaaien, is in overeenstemming met de politiek van onze regering. De grootste hulp voor onze politiek in India is dat er zich hier twee vijandige groepen naast elkaar bevinden.” De Britten, die deze vijandschap verergerden, hebben van 1164 n.h. [1750 n.Chr.] tot 1287 n.h. [1870 n.Chr.] de hindoes voortdurend gesteund en hebben samen met hen grote massamoorden op de moslims gepleegd.

De moslim-hindoe conflicten die in het jaar 1858 begonnen, bleven zich voortzetten en werden steeds groter. De Britten zorgden ervoor dat de hindoes de moslims aanvielen en keken daarna met vreugde toe. In 1990 zorgden ze er ook voor dat de Serviërs in Bosnië de moslims aanvielen. Terwijl het bloed van moslimkinderen en -meisjes in de straten vloeyde, keken de Britten met plezier en schatergelach toe. In India is er geen jaar voorbijgegaan zonder dat er bloedige gebeurtenissen en roerigheden ontstonden als gevolg van het offeren van koeien, waarbij honderden, zelfs duizenden moslims om het leven kwamen. Om deze oproer aan te wakkeren, verspreidden de Britten enerzijds onder de moslims dat het offeren van een koe beter was dan het offeren van zeven schapen, en anderzijds verspreidden ze onder de hindoes dat het zeer verdienstelijk was om de koeien, die hun goden waren, te redden van de dood. Deze roerigheden bleven voortduren, ook na hun terugtrekking uit India. Laten we als een voorbeeld hiervan het volgende voorval vermelden dat we lezen in het tijdschrift **Ittilā'āt** dat werd gepubliceerd in Iran ten tijde van premier Mossadeq:

“Tijdens een dag van het Offerfeest kopen twee moslims met een tulband, baard en lang gewaad, een koe om te slachten als offer. Wanneer ze door de wijk van de hindoes liepen, kwam er een hindoe op hen af en vroeg wat ze met de koe gingen doen. Ze zeiden dat ze het gingen slachten. Hierop schreeuwde de hindoe: ‘O mensen! Haast jullie! Ze gaan onze god offeren!’ De moslims riepen op hun beurt: ‘O moslims! Kom snel! Ze willen ons offerdier van ons afpakken!’ Als gevolg daarvan kwamen de hindoes en de moslims bijeen. Ze vielen elkaar aan met stokken en messen. Honderden moslims werden vermoord. Echter, er werd gezien dat de twee personen die met de koe door de wijk van de hindoes liepen, de Britse ambassade ingingen.” Deze gebeurtenis toont aan dat degenen die deze onrust veroorzaakten, de Britten waren. De schrijver die deze regels schreef, zegt daarna: “Wij weten goed hoe jullie een Offerfeest hebben verpest voor de moslims.” Met zulke talloze oproeren en onderdrukkingen hebben ze getracht de moslims uit te roeien.

Toen de Britten zagen dat de hindoes zich geleidelijk aan tegen hen verzetten, begonnen zij vanaf 1287 n.h. [1870 n.Chr.] de moslims tegen de hindoes te steunen.

Er kwamen vijanden van de ahl al-soenna naar voren die de

naam ‘moslim’ droegen, maar die zeiden dat de jihād met het zwaard niet verplicht (fard) was, die zaken die de islam harām had verklaard, halāl noemden en die probeerden de religie en het geloof te veranderen. Hiertoe behoren Sir Sayyid Ahmad, Ghulām Ahmad Qādiyānī, ‘Abdullāh Ghaznavī, Ismā‘īl-i Dahlawī, Nazeer Husain Dahlawī, Siddīq Hasan Khān Bhopalī, Rashīd Ahmad Gangohī, Waheed-uz-Zaman Kirānawī, Ashraf ‘Alī Thānvī en Muhammad Ishāq, de kleinzoon van Shah ‘Abdul’azīz. Door hen te steunen, hebben ze ervoor gezorgd dat er nieuwe verdorven groeperingen verschenen. Ze zetten zich in om de moslims deze groeperingen te laten volgen.

De bekendste van deze groeperingen is de **ahmadiyya** (de qādiyāniyya-beweging), die werd gesticht in 1296 n.h. [1879 n.Chr.]. De stichter ervan is Ghulām Ahmad; hij zei dat de jihād met wapens (kanonnen en zwaarden) niet verplicht (fard) is, en dat de jihād die verplicht is, de jihād is met woorden (door raadgeving). Ook de Britse spion Hempher zei hetzelfde tegen Muhammad ibn ‘Abdulwahhāb al-Najdī.

Ghulām Ahmad was een ketter die behoorde tot de afgedwaalde ismā‘īliyya-groepering. Hij stierf in 1326 n.h. [1908 n.Chr.]. De Britten kochten hem om met een grote som geld. Eerst zei hij dat hij een mujaddid (vernieuwer) was en later dat hij de Mahdī was. Tenslotte beweerde hij een profeet te zijn en kondigde hij af dat hij een nieuwe religie had gebracht. Degenen die hij misleidde, noemde hij zijn ‘gemeenschap (umma)’. Hij zei dat vele verzen in de edele Koran naar hem verwezen en dat hij meer wonderen had dan de wonderen van alle profeten tezamen. Hij noemde degenen die niet in hem geloofden, ‘ongelovigen’. Zijn ideeën en opvattingen verspreidden zich onder de onwetende mensen in Punjab en Bombay (Mumbai). Ook vandaag is te zien dat de qādiyāniyya-beweging zich in Europa en Amerika verspreidt onder de naam **ahmadiyya**.

De soennitische moslims hebben altijd gezegd dat de jihād met wapens tegen de ongelovigen verplicht (fard) is en dat het dienen van de Britten ongelooft (kufr) is. De moslims die deze zaken in hun preken ter sprake brachten en die hierover goede raad (nasīha) gaven, werden onderworpen aan zware straffen en de meesten van hen werden gedood. Boeken van de ahl al-soenna werden verzameld en vernietigd.

De islamgeleerden die ze niet konden omkopen en voor hun

eigen diensten konden inzetten, verwijderden ze van de moslims. Uit vrees dat ze volkshelden zouden worden bij een mogelijke terdoodveroordeling, werden ze levenslang opgesloten in de beroemde kerkers op de Andaman-eilanden. Door de grote volksofstand als voorwendsel te gebruiken, brachten zij de islamgeleerden die zij vanuit heel India hadden opgepakt, wederom naar deze kerkers. [Ook wanneer zij Istanbul bezetten na de Eerste Wereldoorlog, stuurden zij Ottomaanse pasha's en geleerden in ballingschap naar het eiland Malta.]

Opdat de moslims hun vijandigheid tegenover de islam niet zouden doorhebben, verwierven zij fatwa's die India niet als een niet-islamitisch land (dār al-harb) maar als een islamitisch land (dār al-islām) definieerden. Deze fatwa's verspreidden zij overal.

De door hen opgeleide huichelaars die zich voordeden als geleerden, verspreidden het idee dat de Ottomaanse sultans geen kaliefen waren, dat het kalifaatschap het recht is van de Qurayshieten, dat de Ottomaanse sultans dit hebben afgepakt en dat zij daarom niet gehoorzaamd moesten worden.

[De eervolle hadīth: **“De kalief zal uit de stam van de Quraysh [van hun nakomelingen] zijn”** betekent dat als tussen de personen, die het waardig zijn om kalief te worden en die aan de voorwaarden van het kalifaatschap voldoen, er een persoon is uit de Quraysh [zoals bijvoorbeeld een sayyid], deze persoon de voorkeur moet worden gegeven. Als er niet zo'n persoon is, dan wordt er iemand anders gekozen. Als iemand niet wordt verkozen tot kalief of als hij de verkozen kalief niet aanvaardt, en met kracht en geweld de regering overneemt, dan wordt hij gehoorzaamd. Op de wereld is er maar één kalief en alle moslims moeten hem gehoorzamen.]

Ze schaften het bestaande religieuze onderwijs af en openden in plaats daarvan – om de islam van binnenuit te kunnen vernietigen – een madrassa in Aligarh waar islamitische kennis werd onderwezen, en de Aligarh Muslim University. Van hieruit leidden zij religieus onwetenden en islamvijandige theologen op. De schade die zij de islam hebben toegebracht, was zeer groot. Van de personen die hier hadden gestudeerd, stuurden ze degenen die ze hadden uitgekozen naar Groot-Brittannië; ze brachten hen in een toestand waarin ze in staat waren de islam van binnenuit te vernietigen, en plaatsten hen vervolgens aan het hoofd van

de moslims. Hiertoe behoort Ayub Khan, die de plaats innam van M. Jinnah en president van Pakistan werd.

Hoewel het lijkt alsof de Britten als overwinnaars uit de Tweede Wereldoorlog zijn gekomen, behoorden zij in werkelijkheid tot de verliezers. Immers, Groot-Brittannië, dat zij 'het land waar de zon nooit ondergaat' noemden, werd 'het land waar de zon nooit echt opkomt'. Het had de meeste van zijn kolonies verloren en was als het ware een geplukte kip.

De man die zij tot staatshoofd van Pakistan maakten, was 'Ali Jinnah, een sjiiet en aanhanger van de Britten. Ayub Khan, die hem opvolgde na zijn dood in 1367 n.h. [1948 n.Chr.], was een vrijmetselaar. Middels een staatsgreep nam hij het bestuur van de staat in handen. Generaal Yahya Khan, de opvolger van deze ongelovige, was een extremistische kizilbasj. Begin 1392 n.h. [1972 n.Chr.] verloor hij de Indiaas-Pakistaanse Oorlog en nadat hij Oost-Pakistan kwijtraakte, werd hij gevangengezet. Na Yahya Khan nam Zulfikar Ali Bhutto de regering over. Ook hij studeerde af in Engeland en was opgeleid als een Britse spion. Omdat hij in 1974 het bevel gaf om zijn politieke tegenstanders te vermoorden, werd hij ter dood veroordeeld.

Muhammad Zia-ul-Haq, die middels een staatsgreep de plaats innam van Zulfikar Ali Bhutto, begreep wat de vijanden van de islam over de moslims dachten en dat ze probeerden de moslims uit te roeien en de islam te vernietigen, en ging daarom niet op hun wensen in. Hij zette zich in voor de vooruitgang van zijn land op het gebied van natuurwetenschappen, techniek en verschillende beroepstakken. Omdat hij goed begreep dat de enige bron van welvaart en gelukzaligheid van het individu, het gezin, de samenleving en het volk de islam is, wilde hij dat de wetten in overeenstemming met de islam zouden zijn. Deze wens legde hij voor aan het Pakistaanse volk. Bij het referendum dat in dit verband werd gehouden, had het Pakistaanse volk met z'n allen positief gestemd.

De door de Britten opgeleide handlangers vermoordden Zia-ul-Haq samen met zijn hele entourage door middel van een moordaanslag. Benazir Bhutto, de dochter van Zulfikar Ali Bhutto, die later premier werd, liet alle verraders vrij die in de gevangenis waren gezet vanwege hun misdrijven tegen de staat, het volk en de islam, en gaf hen belangrijke functies bij de staat.

In Pakistan begonnen er conflicten en onrust, en zo werden de wensen van de Britten waargemaakt.

De Britten brachten aan het einde van de Eerste en Tweede Wereldoorlog in vele landen personen in hoge posities, die hun verraderlijke plannen uitvoerden en de Britse belangen beschermden. Deze landen hadden hun eigen volksliederen, vlaggen en staatshoofden, maar zij hebben nooit godsdienstvrijheid kunnen verkrijgen.

Waar ook de Turkse en islamitische wereld in de laatste drie eeuwen ten prooi vielen aan verraad, zaten de Britten er beslist achter.

Ze brachten het Ottomaanse Rijk ten val en stichtten op het Ottomaanse grondgebied 23 grote en kleine staten. De reden hiervoor was om te voorkomen dat de moslims een sterke en grote staat zouden stichten.

Tussen de staten die 'islamitische landen' werden genoemd, wakkerden zij voortdurend vijandschap en oorlogen aan. Bijvoorbeeld, in Syrië waar de grote meerderheid uit soennieten bestond, brachten ze de nusayriyya aan de macht die slechts 9% van de bevolking uitmaakten. In 1982 viel men met militaire troepen de steden Hama en Homs aan, de twee steden werden met de grond gelijk gemaakt en ongewapende, weerloze soennitische moslims werden gebombardeerd.

Ware geleerden van de ahl al-soenna werden gedood en islamitische boeken, zelfs exemplaren van de edele Koran, werden vernietigd. In plaats van deze islamgeleerden, brachten zij religieus onwetende, madhhabloze personen die door henzelf waren opgeleid.

Tot deze personen behoorde **Jamāluddīn al-Afghānī**, die in 1254 n.h. [1838 n.Chr.] in Afghanistan werd geboren. Hij bestudeerde boeken over filosofie en spioneerde voor de Russen tegen Afghanistan. Later kwam hij naar Egypte en werd hij een vrijmetselaar en de voorzitter van de vrijmetselaarsloge. De Egyptische Adib Ishaq schrijft in zijn boek **al-Durar** dat Jamāluddīn al-Afghānī de voorzitter was van de vrijmetselaarsloge in Caïro. Op pagina 127 van het boek **Les francs-maçons**, dat in 1960 in Frankrijk werd gedrukt, staat het volgende vermeld: "Aan het hoofd van de vrijmetselaarsloges die in Egypte werden opgericht, werd Jamāluddīn al-Afghānī gebracht en na

hem Muhammad ‘Abduh. Zij hebben er veel toe bijgedragen dat de vrijmetselarij zich verspreidde onder de moslims.”

Ālī Pasha, die vijf keer grootvizier was tijdens de regeerperiodes van sultan ‘Abdulmajīd en sultan ‘Abdul’azīz, was een vrijmetselaar aangesloten bij de Britse loge. Hij bracht Jamāluddīn al-Afghānī naar Istanbul en wees hem een functie toe. De vrijmetselaar Hasan Tahsin Pasha, die in die tijd rector was van de Universiteit van Istanbul en over wie later een fatwa was uitgevaardigd dat hij een kāfir was, liet Afghānī vele conferenties houden. Hasan Tahsin was op zijn beurt opgeleid door de grootvizier Mustafā Rashīd Pasha, die wederom bij de Britse vrijmetselaarsloge stond ingeschreven. Hij trachtte zijn afwijkende ideeën overal te verspreiden. De toenmalige shaykh al-islām Hasan Fahmi Efendi ontmaskerde Jamāluddīn al-Afghānī en bracht hem ten schande. Hij toonde zijn onwetendheid en ketterij aan. Ālī Pasha was genoodzaakt om hem weg te sturen uit Istanbul. In Egypte probeerde hij ideeën van revolutie en islamitische hervormingen in te prenten. Hij deed alsof hij, samen met degenen die de zaak **A’rābī Pasha** voorbereidden, tegen de Britten was. Hij werd bevriend met Muhammad ‘Abduh, de moefti van Egypte, en boezemde hem zijn hervormingsgezinde opvattingen in. In Parijs en Londen bracht Afghānī een tijdschrift uit met de steun van de vrijmetselaars. In 1304 n.h. [1886 n.Chr.] ging hij naar Iran. Ook daar zat hij niet stil. Hierdoor werd hij vastgebonden aan kettingen en afgezet bij de grens van het Ottomaanse Rijk. Hij ging naar Bagdad en later naar Londen, waar hij teksten schreef tegen Iran. Daarvandaan ging hij weer naar Istanbul. Hier werkte hij samen met de bahá’ís uit Iran en misbruikte hij de islam voor politieke doeleinden.

De beroemdste onder degenen die zich lieten misleiden door de propaganda van Jamāluddīn al-Afghānī die ten doel had om onder het mom van geleerde de islam van binnenuit te vernietigen, was **Muhammad ‘Abduh**. ‘Abduh werd geboren in 1265 n.h. [1849 n.Chr.] in Egypte en stierf daar in 1323 n.h. [1905 n.Chr.]. Een tijdje verbleef hij in Beiroet. Van daaruit ging hij naar Parijs. Daar sloot hij zich aan bij de activiteiten van Jamāluddīn al-Afghānī, die door de vrijmetselaars waren uitgestippeld. Ze brachten een tijdschrift uit met de titel **al-‘Urwa al-wuthqā**. Later ging hij naar Beiroet en Egypte en probeerde hij de besluiten van de vrijmetselaarsloge in Parijs in praktijk te brengen. Met de

hulp van de Britten werd hij de moefti van Caïro. Hij begon de ahl al-soenna aan te vallen. Als moefti begon hij als eerst met het veranderen van het onderwijsprogramma van de Al-Azhar-universiteit en te verhinderen dat jongeren waardevolle kennis werd onderwezen. De lessen op universitair niveau werden afgeschaft. De boeken van de lagere klassen van de middelbare school werden onderwezen in de hogere klassen. Terwijl hij aan de ene kant wetenschappelijke vakken afschafte, sprak hij aan de andere kant kwaad over de islamgeleerden en beweerde hij dat deze geleerden het verwerven van de natuurwetenschappelijke kennis belemmerden en dat hij deze kennis in de islam zou invoeren. In zijn boek **al-Islām wa'l-Nasrāniyya** (Islam en christendom) zei hij: "Alle religies zijn gelijk. Enkel hun uiterlijke verschijning is verschillend", en wenste hij dat de joden, christenen en moslims elkaar zouden ondersteunen. In een brief die hij in Londen aan een priester schreef, zei hij: "Ik wacht erop dat twee van zulke grote religies als de islam en het christendom samenwerken en elkaar omarmen. Dan zullen de Thora, het Evangelie en de Koran overal gelezen worden als elkaar ondersteunende boeken en zullen ze door alle volkeren gerespecteerd worden." Hiermee drukte hij uit dat hij wacht op de tijd dat de moslims de Thora en het Evangelie zullen lezen.

In zijn tafsīr (verklaring) van de edele Koran, die hij samen met Shaltūt, de rector van de Al-Azhar-universiteit, opstelde, gaf hij een fatwa waarin hij zei dat bankrente in overeenstemming zou zijn met de islam. Omdat hij later onder zware druk van de moslims kwam te staan, deed hij alsof hij afstand had genomen van deze fatwa.

Hannā Abī Rāshid, de voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Beiroet, zegt op pagina 197 van zijn boek **Dāirat al-ma'ārif al-masūniyya**, dat hij publiceerde in 1381 n.h. [1961 n.Chr.]: "Jamāluddīn al-Afghānī was de voorzitter van de vrijmetselaarsloge in Egypte. Deze loge had ongeveer 300 leden, bestaande uit geleerden en staatsmannen. Na hem werd Imām Ustādh Muhammad 'Abduh de voorzitter. 'Abduh was een grote vrijmetseelaar. Niemand kan ontkennen dat hij de geest van de vrijmetserij in de Arabische landen heeft verspreid."

Een van de beroemdste ongelovigen die door de Britten in heel India werd gepresenteerd en geprezen als islamgeleerde, is Sir Sayyid Ahmad Khan. Hij werd in 1234 n.h. [1818 n.Chr.] in

Delhi geboren. Zijn vader kwam naar India tijdens het bewind van Akbar Shah. Hij begon in 1837 als klerk te werken bij zijn oom van vaderskant die rechter was in een Britse rechtbank in Delhi. In 1841 werd hij benoemd tot rechter en in 1855 tot opperrechter.

Een andere theoloog die de Britten hebben opgeleid in India, is Hamidullāh. Hij werd in 1326 n.h. [1908 n.Chr.] geboren in de stad Haiderabad, waar de aanhangers van de ismāʿīliyya-groepering in de meerderheid zijn. Hij werd opgevoed in de ismāʿīlitische geloofsrichting als een bittere vijand van de ahl al-soenna. Hij was lid van de wetenschappelijke onderzoeksorganisatie CNRS in Parijs. Hij stierf in 1424 n.h. [2003 n.Chr.]. Hij probeerde Muhammad (vrede zij met hem) voor te stellen als een profeet van alleen de moslims.

Het meest effectieve wapen dat de Britten in de strijd voor de vernietiging van de islam gebruikten om de moslims te misleiden die hun land, hun volk en hun religie wilden dienen, was het vestigen van ongodsdiensigheid binnen de propaganda van ‘de islam aan de tijd aanpassen, moderniseren en de oorspronkelijke staat van de islam aan het licht brengen’. De grote islamgeleerde en shaykh al-islām Mustafā Sabri Efendi was een van degenen die dit zeer goed hadden ingezien. Om die reden zei hij: “Madhhabloosheid is een brug die wordt geslagen naar ongodsdiensigheid” en maakte op een zeer goede wijze duidelijk wat de bedoelingen en plannen waren van de vijanden van de islam.

De Britten en de vijanden van de islam hadden veel moeite gedaan om de tekke’s en tasawwuf-paden te ondermijnen. Ze trachtten de ikhlās (oprechtheid), die het derde deel is van de islam, ongedaan te maken. De grootheden van tasawwuf hielden zich nooit bezig met politiek en verwachtten van niemand enig profijt. De meeste grootheden van tasawwuf waren diepzinnige geleerden en mujtahids. Immers, tasawwuf betekent het bewandelen, het volgen van het pad van Muhammad (vrede zij met hem). Met andere woorden, zich vastklampen aan de islam in elk van zijn woorden en daden, kortom in alles. Maar sinds lange tijd misbruiken onwetenden, zondaars en zelfs vele spionnen de namen van de grootheden van tasawwuf om hun verachtelijke doelen te bereiken, richten ze verschillende religieuze centra op en veroorzaken zo dat de islamitische voorschriften (ahkām al-islāmiyya), de religie, worden verdorven en te gronde worden ge-

richt. Dhikr betekent ‘het gedenken van Allah’; dit wordt gedaan met het hart. Wanneer men Allah gedenkt, wordt het hart gezuiverd. Met andere woorden, de liefde voor het wereldse (dunyā), voor de schepsels verdwijnt dan uit het hart en de liefde voor Allah vestigt zich in het hart. Dat vele mensen, vrouwen en mannen, bijeenkomen en springen en dansen, is geen dhikr. Het pad van de grote islamgeleerden, de eervolle Metgezellen, is vergeten. Ahmad ibn Taymiyya, die madhhabloos en een vijand van tasawwuf was, werd gepresenteerd als islamgeleerde. In overeenstemming met zijn opvattingen werd het **wahhabisme** gesticht. Met de steun van de Britten werden wahhabitische boeken over alle landen verspreid middels de wereldwijde wahhabitische centra die zij **Rābitat al-‘ālam al-islāmī** (de Muslim World League) noemden. Aan de grote gebouwen die ze in elk land lieten bouwen, hingen ze borden op waar ‘Ibn Taymiyya school’ op stond. De mengeling van de afwijkende ideeën in de boeken van Ibn Taymiyya en de leugens en belastingen van de Britse spion Hempher, werd **wahhabisme** genoemd. De geleerden van de **ahl al-soenna**, die ware moslims zijn, hebben veel boeken geschreven waarin vermeld staat dat de boeken van Ibn Taymiyya verdorven zijn. Een van deze boeken is het boek **al-Maqālāt al-sunniyya fi kashf dalālāt Ahmad ibn Taymiyya** van de Ethiopische geleerde Shaykh Abū ‘Abdurrahmān ‘Abdullāh ibn Muhammad al-Harārī. Hij werd geboren in de Ethiopische stad Harar in 1339 n.h. [1920 n.Chr.]. Zijn boek werd in 1414 n.h. [1994 n.Chr.] in Beiroet gedrukt. In dit boek worden de namen van de geleerden die Ibn Taymiyya weerlegd hebben en de titels van hun waardevolle boeken uitvoerig vermeld. De verdorven paden die door de Britten zijn voortgebracht, onder de namen wahhabisme, madhhabloosheid, islamitisch reformisme, salafiyya, ahmadiyya, jamaat-e-islami (het pad van Mawdūdī) en jamā’at al-tablīgh hebben allemaal één ding gemeen: vijandigheid jegens tasawwuf.

Vijanden van de islam, vooral de Britten, hebben door allerlei middelen te gebruiken ervoor gezorgd dat de moslims achterbleven in de wetenschappen. De moslims werden verhinderd in hun handel en beroepsuitoefening. Bovendien werden slechte gewoonten zoals alcoholgebruik, onzedelijkheid, amusement, gokken en balspelen verspreid om de mooie moraal in de islamitische landen te vernietigen, de islamitische beschaving af te schaffen, en te verhinderen dat de jongeren de islamitische kennis le-

ren. Om het karakter te verderven werden Griekse, Armeense en andere niet-moslimvrouwen als spion ingezet. In een roes van pracht en praal lokten zij jonge vrouwen in de val middels listigheden zoals modehuizen, danscursussen en opleidingen tot model en artiest, en sleurden hen zo op slechte paden. In dit verband rust er een zeer grote taak op de schouders van moslimouders. Ze moeten uiterst waakzaam zijn om hun kinderen niet in de val te laten lopen van deze ongelovigen.

Het Ottomaanse Rijk zond in de laatste tijden vóór zijn val, studenten en staatsmannen naar Europa voor hun studie en opleiding. Sommige van deze studenten en staatsmannen werden echter misleid en werden tot vrijmetselaars gemaakt. Aan degenen die eigenlijk de natuurwetenschappen en techniek zouden leren, werden technieken aangeleerd om de islam en het Ottomaanse Rijk te vernietigen. Degene onder hen die de grootste schade toebracht aan het rijk en de moslims, was Mustafā Rashīd Pasha. Tijdens zijn verblijf in Londen werd hij opgeleid tot een bittere, sluwe vijand van de islam. Hij werkte hand in hand met de Schotse vrijmetselaars. Hoewel sultan Mahmūd Khān de verraderlijke daden van de vrijmetselaar Rashīd Pasha doorhad en zijn terdoodveroordeling beval, overleed hij voordat dit kon worden uitgevoerd. Na het overlijden van de sultan keerden Rashīd Pasha en zijn metgezellen terug naar Istanbul en brachten ze de grootste schade toe aan de islam en de moslims.

‘Abdulmajīd Khān, die in 1255 n.h. [1839 n.Chr.] sultan werd, was toen nog maar 18 jaar oud. Hij was jong en onervaren. En van de geleerden om hem heen, was er niemand die hem waarschuwde. Deze situatie was een verschrikkelijk keerpunt in de Ottomaanse geschiedenis en luidde in dit enorme islamitische rijk een **tijdperk van ondergang** in. De zuiverhartige sultan liet zich misleiden door de zoete woorden van de Britten, die bittere en sluwe vijanden zijn van de islam, en wees belangrijke taken toe aan onwetenden die door de Schotse vrijmetselaars waren opgeleid. Hij kon niet meteen inzien dat zij een politiek bedreven om het rijk en de islam van binnenuit te vernietigen. Er was ook niemand die hem hiervan op de hoogte bracht. Lord Redcliffe, een sluw, scherpzinnig lid van de **Schotse vrijmetselarij** die in Groot-Brittannië was opgericht met het doel om de islam te vernietigen, werd naar Istanbul gestuurd als Britse ambassadeur. Lord Redcliffe deed grote moeite bij de sultan om hem over te

halen Mustafā Rashīd Pasha te benoemen tot grootvizier van het Ottomaanse Rijk. Hij misleidde de kalief door te zeggen: “Als u deze verlichte, beschaafde en succesvolle vizier tot grootvizier benoemt, zullen alle onenigheden tussen het Britse Rijk en het Ottomaanse Rijk opgeheven worden. Het Ottomaanse Rijk zal daardoor vooruitgang boeken op economisch, sociaal en militair gebied.”

Zodra de vrijmetselaar Rashīd Pasha in 1262 n.h. [1846 n.Chr.] grootvizier werd, opende hij in de grote provincies vrijmetselaarsloges, steunend op de **Tanzimat Fermani** (vorstelijk bevelschrift van reorganisatie) die hij in 1253 n.h. toen hij minister van Buitenlandse Zaken was in samenwerking met Lord Redcliffe had opgesteld, en in 1255 n.h. had afgekondigd. Deze broeihaarden van spionage en verraad begonnen met hun activiteiten. Jongeren werden opgevoed als religieus onwetenden. Middels de vanuit Londen gedicteerde plannen voerden zij aan de ene kant veranderingen door op bestuurlijk, agrarisch en militair gebied, en bedrogen zij met al deze vernieuwingen het volk. Aan de andere kant begonnen zij de islamitische ethiek, de liefde voor de voorvaders en de nationale eenheid te vernietigen. Tegelijkertijd plaatsten zij de door hen opgeleide personen op verschillende terreinen van de staat. In die jaren werden in Europa gigantische vorderingen gemaakt op het gebied van natuur- en scheikunde. Er werden nieuwe ontdekkingen gedaan en veel vooruitgang geboekt. Er werden grote fabrieken en technische universiteiten opgericht en het modernste oorlogsmaterieel werd vervaardigd. Maar niets van dit alles werd gedaan bij de Ottomanen. Sterker nog, de natuurwetenschappelijke vakken, zoals wiskunde, geometrie en astronomie, die sinds het tijdperk van sultan Fatih aan de madrassa's werden onderwezen, werden volledig uit het leerprogramma gehaald. Onder het voorwendsel dat natuurwetenschappelijke kennis niet nodig zou zijn voor de islamgeleerden, verhinderden ze dat er deskundige en goed geschoolde geleerden werden opgeleid. En de later verschenen vijanden van de islam zeiden op hun beurt dat de islamgeleerden geen kennis hebben over de natuurwetenschappen en dat ze onwetend en reactionair zijn, en probeerden op deze wijze de moslimkinderen te verwijderen van de islam. De zaken die schadelijk waren voor de islam en de moslims en die verhinderden dat de islam werd geleerd, presenteerden zij als ‘hedendaags’ en ‘voor-

uitstrevendheid'. Iedere wet die zij uitvaardigden was in het na-deel van de moslims en de staat. De moslim Turken, die de wer-kelijke eigenaars van het land waren, werden verlaagd tot twee-derangsburgers.

De moslims die niet in militaire dienst gingen, kregen hoge geldboetes die velen niet konden betalen, terwijl van de niet-moslims slechts een klein bedrag werd geïnd. Terwijl de kinderen van dit land in de oorlogen die de Britten hadden uitgedacht, als martelaar stierven, kwamen de industrie en de handel van het land in handen van de niet-moslims en de vrijmetselaars als ge-volg van de listen van Rashīd Pasha en de door hem opgeleide vrijmetselaars.

Een andere zet van de Britten was om ook de Franse heerser Napoleon Bonaparte III, die niet wilde dat de Russen zouden oprukken naar de Middellandse Zee, mee te sleuren in de Rus-sisch-Turkse Krimoorlog, door aan te dragen dat de Russische tsaar Nicolaas I in Jeruzalem de orthodoxen zou ophitsen tegen de katholieken. Deze bondgenootschap die zij enkel voor hun ei-gen voordeel sloten, werd aan de wereld gepresenteerd als een grote diplomatieke overwinning van de vrijmetselaar Rashīd Pasha. De sultan, die deze vernietigingspraktijken die de vijan-den met schoonschijnende propaganda en valse vriendschappen probeerden te camoufleren, vóór alle anderen had ingezien, huil-de vaak bitter in zijn paleis. Hij zocht naar maatregelen om zich te verzetten tegen de vijanden die het land en het volk teisterden, en smeekte tot Allah de Verhevene. Hoewel hij om deze reden de vrijmetselaar Rashīd Pasha meerdere keren had ontheven uit zijn ambt als grootvizier, slaagde deze sluwe man erin – die zich-zelf namen gaf als 'grote' en 'grootse' – om zijn tegenstanders uit te schakelen en zijn ambt weer op te nemen. Helaas kreeg de sul-tan vanwege zijn verdriet tuberculose en overleed hij op jonge leeftijd. In de daaropvolgende jaren waren degenen die staats-functies probeerden te bemachtigen en degenen die tot professor aan de universiteit of tot hoofd van de rechtbank werden ge-maakt, steeds de discipelen van de vrijmetselaar Rashīd Pasha. Dit leidde ertoe dat het tijdperk van **kaht-ı ricâl** (het tijdperk van een gebrek aan bekwame staatsmannen) begon en dat het Otto-manse Rijk '**de zieke man**' werd genoemd.

Ömer Aksu, hoogleraar economie, zegt het volgende in een verklaring die op 22 januari 1989 in de krant 'Türkiye' werd ge-

publiceerd: “Bij ons wordt de Tanzimat Fermani van 1839 aangewezen als het begin van de verwesterlijking. Wij konden niet inzien dat hetgeen we van het Westen moesten overnemen de technologie was, en dat de cultuur nationaal moest blijven. Wij verstonden onder verwesterlijking het overnemen van het christendom. De handelsovereenkomst die Mustafā Rashīd Pasha met de Britten had gesloten, heeft onze industrialisering de zwaarste klap gegeven.”

In het Ottomaanse Rijk bleef de overheersing van de Schotse vrijmetselaars voortduren en werden sultans als martelaar gedood. Alles wat goed en van nut was voor het land en de bevolking werd tegengewerkt. Opstanden en revoluties volgden elkaar op. Het was sultan ‘Abdulhamīd Khān II die het hardst streed tegen deze landverraders. Dit is ook de reden waarom hij door de vrijmetselaars de ‘Rode Sultan’ werd genoemd. Sultan ‘Abdulhamīd Khān II bracht het rijk economisch vooruit, opende een zeer groot aantal scholen en universiteiten en bouwde het rijk op. Hij liet een moderne medische faculteit oprichten waarvan er in Europa geen gelijke was, uitgezonderd die in Wenen. In 1293 n.h. [1876 n.Chr.] werd de faculteit voor politieke wetenschappen opgezet en in 1297 n.h. richtte hij de faculteit rechten en de Rekenkamer op. In 1301 n.h. werd de hogeschool voor ingenieurswetenschappen en een meisjesinternaat opgericht. Om te verhinderen dat de studenten die naar Europa gingen voor een opleiding, door de vrijmetselaars werden misleid, liet hij Europese professoren en natuurwetenschappers naar Istanbul overbrengen, gaf hen zeer hoge lonen en liet hen aan deze universiteiten lesgeven. Hij zorgde ervoor dat ook de vrouwelijke studenten natuurwetenschappelijke lessen konden volgen bij deze leraren. Er werden wetenschappers opgeleid die verbonden waren aan hun land, hun volk en hun religie. Hij liet water van het Terkos-meer naar Istanbul transporteren, liet in Bursa een school voor zijde-industrie openen en in Halkalı (Istanbul) een school voor landbouw en diergeneeskunde. Daarnaast liet hij de Hamidiye-papierfabriek, de gasfabriek in Kadıköy en een dok aan de haven van Beiroet bouwen. Hij liet de Ottomaanse verzekeringsmaatschappij oprichten en de Ereğli-Zonguldak-kolenmijn in gebruik nemen. Hij liet een psychiatrisch ziekenhuis, het Hamidiye-kinderziekenhuis in Şişli en het Darülaceze-tehuis bouwen. Hij versterkte opnieuw het leger en richtte ’s werelds

grootste landmacht van die tijd op. Hij liet de oude schepen naar de Gouden Hoorn bij de Bosporus brengen en versterkte de vloot met kruisers en pantserschepen van de hoogste kwaliteit die in Europa nieuw werden vervaardigd. Hij liet spoorwegen aanleggen tussen Istanbul-Eskişehir-Ankara, Eskişehir-Adana-Bagdad en Adana-Damascus-Medina. In het Ottomaanse Rijk werd 's werelds grootste en langste spoorwegnetwerk aangelegd. Deze werken van sultan 'Abdulhamīd Khān II staan vandaag nog steeds overeind. Zij die vandaag in Turkije met de trein reizen, zullen met trots vaststellen dat de treinstations van het ene uiteinde van het land tot het andere uiteinde, stations zijn die sultan 'Abdulhamīd Khān II liet bouwen.

Onder bescherming en met aanmoediging van de Britten wilden de joden een joodse staat stichten op Palestijns grondgebied. Echter, sultan 'Abdulhamīd Khān II die dit gevaar en de activiteiten en verlangens van de zionisten maar al te goed kende, gaf het bevel om geen enkel stuk Palestijns grond aan de joden te verkopen. Theodor Herzl, de voorzitter van de Zionistische Wereldorganisatie, en Rabbi Moshe Levi brachten een bezoek aan sultan 'Abdulhamīd en verzochten hem om Palestijns grond te verkopen voor de joden. Het antwoord van de sultan hierop was als volgt: "Al zouden alle landen van de wereld tot aan mijn voeten komen en al hun schatten voor mij uitstorten, dan nog zou ik jullie geen stuk land geven. Dit land, dat mijn voorouders met hun bloed hebben ingenomen en tot op de dag van vandaag wordt beschermd, kan niet voor geld worden verkocht."

De joden spanden samen met de unionisten (leden van 'het Comité voor Eenheid en Vooruitgang' [İttihat ve Terakki Cemiyeti]). Alle vijanden verenigden zich tegen de sultan. Door hem in 1327 n.h. [1909 n.Chr.] te ontronen, maakten ze alle moslims tot wezen [weerlozen]. Zij die aan het hoofd stonden van de unionisten brachten de vijanden van de islam en de vrijmetse-laars op de hoogste staatsposities. Zelfs Hayrullāh en Mūsā Kāzım die ze tot shaykh al-islām benoemden, waren vrijmetse-laars. Ze veranderden het land in een bloedbad. In de oorlogen aan het front van de Balkan, Çanakkale, Rusland en Palestina, die veroorzaakt werden door deze handlangers van de Britten, werd 's werelds grootste leger, dat was opgeleid en gevormd door sultan 'Abdulhamīd, volledig weggevaagd middels de verraderlijke en verachtelijke plannen van de Britten. Honderdduizen-

den soldaten die verbonden waren aan het vaderland, werden gedood als martelaar. De vrijmetselaars die door listen van de Britten aan het hoofd van de staat kwamen, lieten het volk in de steek en vluchtten weg op een moment dat het land het meest behoefte had aan eenheid en verdediging. Zo bewezen ze dat ze verraders waren.

De niet-moslim burgers die in de missionarisscholen, die in het Ottomaanse Rijk werden geopend, en in de kerken werden misleid, werden opgehitst tegen de Ottomanen. Spionnen en journalisten met zwarte gewaden, die uit Europa kwamen en op scholen als leraar en in kerken als priester vermomd actief waren, brachten overal waar ze kwamen geld, wapens en oproer. Er braken grote opstanden uit. Er vonden gruweldaden plaats door de Armeniërs, Bulgaren en Grieken die als een schandvlek van de mensheid, als een barbaarsheid de geschiedenis zijn ingegaan. Het waren evenzeer de Britten die de Grieken naar Izmir hadden vervoerd. Allah de Verhevene had mededogen met het Turkse volk en aan het einde van een grote onafhankelijkheidsoorlog, kon het huidige Turkije gered worden.

Na de val van het Ottomaanse Rijk raakte de wereld in een complete chaos. Het Ottomaanse Rijk was immers een bufferstaat. Het was een beschermer van de moslims en een hinder opdat de ongelovigen elkaar niet zouden bestrijden. Na sultan ‘Abdulhamīd Khān II was er in geen enkel land nog sprake van rust en vrede. In de Europese staten kwam er geen einde aan bloedbaden en massamoorden tijdens de Eerste Wereldoorlog, daarna de Tweede Wereldoorlog en later tijdens de communistische bezetting en onderdrukking.

Zij die samenspannen met de Britten en het Ottomaanse Rijk een mes in de rug staken, vonden nooit meer vrede. Later hadden zij spijt van wat zij hadden gedaan. Ze begonnen zelfs in de vrijdagspreken weer de naam van de Ottomaanse kalief te noemen. Toen door de Britten in Palestina de staat Israël werd gesticht, zag men de waarde van de Ottomanen in. Welke wrede heden de Palestijnen ondergaan onder de onderdrukking van Israël, staan geschreven in de kranten en worden over de hele wereld op de televisie getoond. In 1990 zei de toenmalige Egyptische minister van Buitenlandse Zaken, Ahmed Asmat Abdel Meguid: “Egypte beleefde zijn meest behaaglijke en vreedzame dagen in de tijd van de Ottomanen.”

Overal waar het belang van christelijke Europese landen en Amerika een rol speelt, zijn er christelijke missionarissen te vinden. Missionarissen zijn mensen die hun eigen belangen najagen en de algemene rust verstoren, zich verschuilend achter woorden zoals ‘het verspreiden van het christendom’; ‘dienst aan Jezus’ – die zij God noemen [moge Allah ons hiervoor behoeden]; ‘het vestigen van rust en vrede’ en ‘het verzekeren van liefde’. Hun belangrijkere taak is de landen die zij betreden, binden aan de christelijke staten. De missionarissen leren de talen, gebruiken en tradities van de landen waar zij naartoe zullen gaan, zeer goed. Ze komen de politieke, militaire, geografische, economische en religieuze structuur van elk land waar zij naartoe gaan tot in de kleinste details te weten en geven deze door aan de christelijke landen. Overal vinden ze personen die ze tot vriend kunnen maken en kopen hen om. Deze mensen hebben namen die gebruikt worden door de lokale bevolking, maar in werkelijkheid zijn het ofwel verchristelijkte onwetenden ofwel omgekochte verraders.

Een kandidaat-missionaris wordt ofwel opgeleid in het land waar hij zijn missie zal uitoefenen ofwel door een missionaris die zelf in dat land is opgeleid.

Na de **Gülhane** [Tanzimat] **Fermani** die door de vrijmetselaar Rashîd Pasha was opgesteld, namen de missionaire activiteiten in het Ottomaanse Rijk toe. In de mooiste streken van Anatolië werden colleges geopend. 21 jaar na de Ferman, in 1276 n.h. [1859 n.Chr.], werd in Harput het **Firat College** geopend. Bij de bouw van dit gebouw werd er niet op kosten bespaard. In de tussentijd hadden de missionarissen in de vlakte van Harput 62 centra opgericht en 21 kerken gebouwd. In 62 van de 66 Armeense dorpen werden missionarisorganisaties opgericht en voor elke drie dorpen werd een kerk gebouwd. Men had ervoor gezorgd dat alle Armeniërs, van jong tot oud, vijandig stonden tegenover de moslims en het Ottomaanse Rijk. Ook de vrouwelijke missionarissen hadden grote moeite gedaan om de Armeense vrouwen en meisje op dit gebied op te leiden. De beroemde vrouwelijke missionaris Maria A. West zegt in haar boek **The Romance of Missions**, dat zij later publiceerde, het volgende: “Wij drongen door tot de ziel van de Armeniërs en brachten een revolutie teweeg in hun leven.” Deze activiteiten werden overal uitgevoerd

waar de Armeniërs leefden. Het **Antep College** in Gaziantep, het **Anadolu College** in Merzifon en het **Robert College** in Istanbul zijn enkele van de belangrijkste hiervan. Op het College in Merzifon, bijvoorbeeld, was er geen enkele Turkse student. Van de 135 studenten waren er 108 Armeens en 27 Grieks. Dit waren allemaal kostschoolleerlingen die vanuit heel Anatolië hierheen werden gebracht. Het schoolhoofd was een monnik, net zoals in de andere colleges. In de tussentijd begon het kookpunt in Anatolië op te lopen. Armeense ondergrondse verzetsstrijders slachten meedogenloos moslims af, staken moslimdorpen in brand en kenden de Ottomanen, die de bewakers en eigenaars van het land waren, geen levensrecht toe. Door observatie van deze Armeniërs werd ontdekt dat bij de grote massamoorden die zij pleegden in 1311 n.h. [1893 n.Chr.], de in het geheim opererende verzetsstrijders zich in deze colleges hadden genesteld, dat ze de voorbereidingen van al hun activiteiten hier troffen, en dat hun leiders de collegeleraars genaamd 'Kajajan' en 'Tomajan' waren. Hierop zetten de missionarissen de hele wereld in rep en roer. Ze hielden in Amerika en Groot-Brittannië grootschalige demonstraties om deze twee verraderlijke Armeniërs te redden. Omwille van deze reden ontstonden er spanningen tussen Groot-Brittannië en het Ottomaanse Rijk. Het interessante hierbij, is dat bij deze demonstraties die in 1893 door Britse missionarissen werden georganiseerd, ook het hoofd van het Anadolu College in Merzifon zich in Londen onder de deelnemers bevond. De massamoorden die in Anatolië op de moslims werden gepleegd, werden in christelijke boeken op tegenovergestelde wijze beschreven. Een van deze leugens is te vinden in het Arabische woordenboek **al-Munjid** dat in Beiroet werd samengesteld, onder het kopje "Mar'ash".

In het boek **Esâret hâtıraları** van Eyüp Sabri Efendi, de toenmalige financiële ambtenaar van Gaziantep, dat in 1978 in Istanbul werd gepubliceerd, staat vermeld: "Volgens de Britten is het martelen en beledigen van de moslims een nationale plicht. In 1919 werd van meer dan 20.000 moslimgevangenen de ogen uitgestoken en de armen en voeten afgesneden in het Abbasiyya-ziekenhuis in Egypte. Ze kleedden de gevangenen van top tot teen uit en brachten hen voor de Britse majoor. Hodja 'Abdullâh Efendi, die zich onder de gevangenen bevond, vroeg om toestemming om op z'n minst hun schaamstreek met een doekje te

bedekken, en smeekte heel erg. Ze lieten het echter niet toe en maakten hen belachelijk. Ook Ömer Baytar Efendi, burgemeester van Yafa; Esad Şakir Efendi, afgevaardigde van Akka en inspecteur van het 4^e leger; vele geleerden en sharîfs; en Seyfeddin Efendi, lid van de Raad van Bestuur van Nablus, waren onder ons. De gruweldaden en de wreedheden van de inquisitie van de voorbije eeuwen, stellen haast niets voor in vergelijking met de martelingen die ons door de Britten werden aangedaan. De Britten hebben zo'n laagheid en verachtelijkheid vertoond, waartoe geen ander volk op de wereld in staat zou zijn."

In 1893 deelden de missionarissen aan de Armeense bevolking 3 miljoen Bijbels uit en 4 miljoen andere boeken over het christendom. Dit betekent dat er aan elke Armeniër, inclusief pasgeborenen, 7 boeken waren gegeven. Alleen al de Amerikaanse missionarissen gaven jaarlijks 285.000 dollar uit.

Het zou naïef zijn om te denken dat de missionarissen deze grote sommen geld uitgeven uit religieuze ijver. Immers, religie is voor de missionarissen slechts een handelsmiddel. De missionarissen die dit geld in Anatolië besteedden om de islam te vernietigen en het Ottomaanse Rijk van de kaart te vegen, verzamelden een veelvoud hiervan door te propageren dat de Turken de Armeniërs afslachtten en dat men hen moest helpen.

Door de misleiding en aanmoediging van de missionarissen in de colleges en kerken, en de grootschalige steun van het Britse leger, zijn in die jaren ook de Griekse burgers in Athene en Yenisehir in opstand gekomen en hebben ze honderdduizenden moslims op een gruwelijke wijze vermoord, zonder rekening te houden met vrouwen en kinderen. Deze opstand werd neergeslagen door de troepen onder het bevel van Edhem Pasha in het jaar 1313 n.h. [1895 n.Chr.]. Deze overwinning werd niet alleen tegen de Grieken behaald, maar ook tegen de Britten die hen hadden opgehitst.

De drie basiselementen van het Britse regeringssysteem zijn 'de koning (monarchie), het parlement en de Kerk (Westminster Abbey)'. Tot het jaar 918 n.h. [1512 n.Chr.] bevonden het parlement en het koninklijk paleis zich in Westminster. Na de grote brand in 1512 verhuisde de koning naar Buckingham Palace en bleven het parlement en de kerk onder hetzelfde dak. In Groot-Brittannië zijn kerk en staat met elkaar verweven. De koning en

koningin worden gekroond in de kerk, waarbij de kroning wordt uitgevoerd door de aartsbisschop.

Volgens het rapport getiteld 'Maatschappelijke tendensen' dat werd uitgegeven door het Centraal Bureau voor Statistiek in Groot-Brittannië, komen van de 100 Britse baby's er 48 ter wereld als gevolg van een buitenechtelijke relatie.

In een bericht dat staat vermeld in een krant in Istanbul van 7 mei 1990, waarbij men zich baseerde op een statistiek die werd gepubliceerd door de Britse politiedienst Scotland Yard, wordt gezegd dat er in Londen geen veiligheid meer is voor het eigen leven, en dat Londen vooral voor vrouwen een zeer gevaarlijke en riskante stad is geworden. Volgens een rapport van de Britse politie is er in de laatste twaalf maanden een toename geweest van alle misdrijven, met name verkrachtingen en berovingen.

Overal ter wereld en in alle religies wordt onder 'gezin' het wettig samenleven van een man en een vrouw verstaan. Homoseksualiteit tussen mannen wordt door de Britse wetten in bescherming genomen.

In een krant in Istanbul van 12 november 1987 staat in het artikel met de titel 'Schandaal in het Britse leger' geschreven dat de soldaten, die kort daarvoor werden benoemd tot lijfwachten van koningin Elizabeth II, seksueel werden aangerand en op een sadistische wijze werden gemarteld.

In een onderzoeksartikel dat werd gepubliceerd in de krant 'Türkiye' van 28 december 1990 staat vermeld dat het aantal homoseksuelen zelfs in de Britse kerken 15% bedraagt en dat dit cijfer nog hoger is in het Hogerhuis en Lagerhuis. Onzedelijkheden zijn tot in het Britse kabinet doorgedrongen en incidenten zoals de Profumo-affaire deden zich voor. Het eerste land waar de homoseksuelen zich organiseerden in Europa, is Groot-Brittannië. Zelfs op de plaatsen waar zulke onzedelijke handelingen worden begaan, merkt men de vijandigheid van de Britten tegenover de islam op. Net zoals de plaatsen waar alle mogelijke onzedelijkheden zoals overspel en homoseksualiteit worden begaan in de achterbuurten van Londen, met de kleur groen worden geverfd, die in de islam als een gezegende kleur wordt beschouwd, worden er aan de deuren van deze broeihaarden van immoraliteit borden gehangen met de tekst 'Mekka'.

De Britse krant 'The Guardian' schreef op 24 juni 2003 dat

jaarlijks 200.000 meisjes bij het bereiken van de puberteit, het risico lopen om door hun vader verkracht te worden en dat zij daarom naar de rechtbank stappen om bescherming aan te vragen. De televisiezender BBC meldde in een nieuwsbericht dat het aantal dat geen klacht indient bij de rechtbank, wordt geschat op 5 miljoen.

Groot-Brittannië heeft ook wat betreft de verdeling van land het meeste onrechtvaardige systeem ter wereld. De gevechten die de Britse dorpelingen voerden tegen de Lords voor landhervormingen, staan geschreven in geschiedenisboeken. Het is een feit dat zelfs vandaag 80% van het land van Groot-Brittannië in handen is van een bevoorrechte minderheid.

In de krant ‘Türkiye’ van zondag 31 mei 1992 staat het volgende vermeld: “De werkloosheid en armoede die ontstaan door de economische crisis in Groot-Brittannië, verhogen het aantal zelfmoorden. In een studie van twee artsen van het ziekenhuis van Oxford, die werd gepubliceerd in het Britse medische tijdschrift ‘British Medical’, werd vastgesteld dat elk jaar 100.000 Britten een poging tot zelfmoord doen en dat 4.500 van hen daadwerkelijk om het leven komen. 62% van hen zijn jonge vrouwen.” Er is geen andere staat die zo verraderlijk, onderdrukkend en wreed is als die van de Britten, die elk jaar met hun straaljagers, bommen en raketten honderdduizenden moslims doden en honderdduizend van hun eigen burgers ertoe brengen om zelfmoord te plegen.

Ierland, aan de andere kant, was een grote last geworden voor Groot-Brittannië. Als Allah het wil, zullen wij allen tezamen de dagen zien dat zij vallen in de verraderlijke kuilen die zij voor anderen hebben gegraven.

Om zegeningen te verkrijgen van zijn gezegende naam, beëindigen we het tweede deel van ons boek met de volgende woorden van de edele Sayyid ‘Abdulahakīm al-Arwāsī (moge Allah hem genadig zijn), die een allesomvattende beschrijving over de Britten heeft gegeven:

“De grootste vijand van de islam zijn de Britten. Als we de islam vergelijken met een boom, dan zouden andere ongelovigen, wanneer ze daartoe de mogelijkheid hebben, deze boom vanaf de grond omhakken, en de moslims zouden dan vijandig worden tegenover hen. Maar die boom kan op een dag ontspruiten. De

Britten daarentegen gaan anders te werk. Eerst verzorgen en voeden ze de boom, waardoor de moslims hen liefhebben. Maar 's nachts, zonder dat iemand het merkt, spuiten ze vergif in de wortels van de boom. De boom droogt zodanig uit dat het niet meer kan bloeien. Vervolgens doen ze alsof ze diepbedroefd zijn over de situatie en misleiden zo de moslims. Dat de Britten de islam zo vergiftigen betekent dat ze met behulp van lokale huichelaars en eerloze personen – die ze hebben omgekocht in ruil voor dierlijke begeerten zoals geld, posities en vrouwen – de islamgeleerden en de islamitische boeken en kennis uit de weg ruimen.”

DEEL 3

DE VERHANDELING ‘KHULĀSAT AL-KALĀM’

Yūsuf al-Nabhānī^[1] (moge Allah hem genadig zijn) zegt het volgende in deze verhandeling (risāla):

Moge lofprijzing (hamd) aan Allah de Verhevene zijn! Hij begunstigt degene die Hij wil met rechtleiding (hidāya), en laat degene die Hij wil in dwaling. [De smeekbeden van degenen die zich willen bevrijden van dwaling en die de eeuwige gelukzaligheid willen bereiken, aanvaardt Hij uit Zijn rechtvaardigheid.] Moge zegeningen en begroetingen aan onze Profeet Muhammad (vrede zij met hem) zijn, de meest superieure van alle profeten en uitverkorenen! Wij verrichten gunstige smeekbeden voor zijn Familieleden en al zijn Metgezellen, die op aarde stralen als de sterren aan de hemel.

Het aantal pagina's van deze verhandeling is weinig, maar de kennis die het bevat is talrijk. Als personen met kennis en verstand het op een eerlijke wijze en gewetensvol lezen, dan zullen zij het geschrevene aanvaarden. En degenen die de rechtleiding van Allah de Verhevene, oftewel het rechte pad bereiken, zullen het meteen geloven. Deze verhandeling maakt een onderscheid tussen de **sirāt al-mustaqīm** (het rechte pad), die Allah de Verhevene aan de moslims heeft geschonken, en het **dwaalpad** waarop

[1] Yūsuf al-Nabhānī overleed in 1350 n.h. [1932 n.Chr.] te Beiroet.

Hij Zijn vijanden laat. Ik gaf deze verhandeling de titel **Khulāsat al-kalām fi tarjīh dīn al-islām**, met andere woorden ‘de samenvatting van de woorden die ertoe bijdragen de islam te aanvaarden’.

O mens, die zichzelf wil redden van de eeuwige bestraffing en die eindeloze gunsten wil verkrijgen! Als je elk moment op elke plaats zou nadenken om deze zeer belangrijke, zeer grote waarheid te begrijpen en het middel te vinden dat je zal redden van de eindeloze bestraffing, en als je je met de grootste ijver zou inspannen, iedereen om hulp zou vragen en zoveel moeite zou doen als dat het menselijk vermogen aankan, dan nog zouden deze inspanningen van jou zeer miniem zijn ten opzichte van het belang van dit middel. Sterker nog, dit is te vergelijken met het geven van een zandkorrel om alle schatten van de wereld te bemachtigen. Het belang van deze waarheid kan met deze korte verhandeling niet worden overgebracht. Onze tekst is als het geven van een aanwijzing aan een verstandig persoon. Wie verstand heeft, zal met een enkele aanwijzing de bedoeling begrijpen. Om hierover te kunnen nadenken, zal ik een paar woorden opschrijven die als aanwijzing kunnen dienen:

De mens houdt van de gewoonten waaraan hij gewend is geraakt. Hij wil hier geen afstand van nemen. Wanneer hij is geboren, raakt hij gewend aan het drinken van borstvoeding en wil hij het niet loslaten. Naarmate hij ouder wordt, raakt hij gewend aan zijn huis, zijn buurt en zijn stad. Hier afstand van nemen, zou erg moeilijk zijn voor hem. Later raakt hij gewend aan zijn winkel, zijn beroep, de wetenschapstak waarmee hij zich bezighoudt, zijn familie, taal en religie. Hij wil deze niet loslaten. Zo ontstaan verschillende gemeenschappen, stammen en volkeren. Men ziet dus dat het feit dat een volk houdt van zijn religie, niet komt omdat ze beseffen dat hun religie de beste religie is. Wie verstand heeft, moet zijn eigen religie en ook andere religies zorgvuldig bestuderen en trachten te begrijpen welke onder de religies de ware is en moet zich daaraan vasthouden. Immers, het vasthouden aan een onware religie leidt de mens naar eeuwige rampen en eeuwigdurende bestraffingen. O mens, ontwaak uit de slaap der onachtzaamheid! Als je zou zeggen: “Hoe moet ik weten welke religie de ware is? Ik geloof dat de religie waaraan ik gewend ben, de ware is en ik houd van die religie”, weet dan dat “religie bete-

kent: het gehoorzamen van de geboden en verboden die je Heer middels profeten heeft gezonden”. Deze geboden zijn de plichten van de mens tegenover zijn Heer en tegenover zijn medemens.

Welke onder de bestaande religies verkondigt het nuttigst de Attributen van de Schepper, de manieren van aanbidding en de manier van omgang tussen de schepsels? Het verstand (‘aql) is een kracht die het goede van het slechte onderscheidt. Men moet het slechte nalaten en het goede onderzoeken. Een religie onderzoeken betekent zijn opkomst [zijn begin], zijn profeet, zijn metgezellen, zijn gemeenschap en de grote geleerden van deze religie bestuderen. Als je ze goedvindt en ze je bevallen, kies dan voor die religie! Volg je verstand, niet je nafs (ziel van begeerte)! De nafs brengt als voorwendsel de schaamte naar voren voor familie, vrienden en verdorven, slechte geleerden en het kwaad dat van hen zou kunnen komen; en misleidt je op deze wijze. Echter, deze schades stellen niets voor vergeleken met de eeuwige bestraffing. Wie dit goed begrijpt, zal ongetwijfeld voor de religie **islam** kiezen en zal geloven in Muhammad (vrede zij met hem), die de laatste der profeten is. Hoe dan ook, de islam beveelt om te geloven in alle profeten. De islam verkondigt dat net als dat al hun religies waar waren maar met de komst van een nieuwe gezant (rasūl) de voorschriften van de voorgaande religies opgeheven werden, zo ook met de komst van de religie van Muhammad (vrede zij met hem) de voorschriften van alle voorgaande religies werden opgeheven. Dat een mens begrijpt dat de religie die hij aanhangt vals is en deze religie verlaat en voortaan in Muhammad (vrede zij met hem) gelooft, zal voor zijn nafs uiterst zwaar zijn. Immers, de nafs werd zo geschapen dat hij vijandig staat tegenover Allah de Verhevene, Muhammad (vrede zij met hem) en zijn religie. Deze vijandigheid van de nafs wordt **hamiyyat al-jāhiliyya** genoemd. Ouders, leraren en slechte vrienden [schadelijke media en slechte staatsmannen], die een valse religie aanhangen, versterken deze vijandigheid van de nafs. Daarom wordt er gezegd: “Een kind iets leren is als het kerven in een steen.” Om deze vijandigheid van de nafs te elimineren, moet men zich hard inspannen, jihād voeren tegen de nafs en hem overtuigen met het verstand. Het zorgvuldig lezen van de onderstaande teksten, zal je helpen bij deze jihād:

Het volgen van een religie dient ertoe om de eeuwige gelukzaligheid te bereiken en zich te bevrijden van eeuwige rampen. Het is niet om op te scheppen met de religie die men van zijn ouders heeft meegekregen. Een profeet is een mens die de voorwaarden van het profeetschap bezit en die de geboden van Allah de Verhevene aan de mensen verkondigt. Men moet zo'n profeet volgen en toetreden tot zijn religie. Mensen die standbeelden, afgoden aanbidden en goddelozen [atheïsten, vrijmetselaars en communisten] zijn als dieren. Omwille van de onderstaande redenen zijn ook het christendom en jodendom ongeldig geworden:

1. In de islam heeft Allah de Verhevene enkel Attributen van perfectie. Hij heeft geen gebrekkige attributen. Het verrichten van de daden van aanbidding is vrij gemakkelijk en de omgang tussen mensen gebeurt met rechtvaardigheid. De daden van aanbidding en de onderlinge omgang in de andere religies zijn in de loop der tijd veranderd en hebben een volstrekt onlogische vorm gekregen.

2. Als men het leven van Muhammad, 'Īsā (Jezus) en Mūsā (Mozes) (vrede zij met hen) uit de geschiedkundige werken bestudeert, dan zal men zien dat Muhammad (vrede zij met hem) de edelste, de nobelste, de nuttigste, de meest geleerde, de verstandigste en de meest superieure is en dat hij de kennis omtrent deze wereld en het hiernamaals het beste kent. Hij was echter ummī (ongeleterd). Met andere woorden, hij had nooit een boek gelezen en van niemand iets geleerd.

3. De wonderen (mu'jizāt; enk. mu'jiza) van Muhammad (vrede zij met hem) zijn vele malen meer dan het totaal van de wonderen van alle andere profeten. De wonderen van de andere profeten zijn voorbijgegaan, hun effect is opgehouden. Maar een deel van de wonderen van Muhammad (vrede zij met hem), in het bijzonder de edele Koran, duurt voort tot de Laatste Dag. Ook de buitengewone, wonderlijke toestanden (karāmāt) van de vrienden van Allah (awliyā) onder zijn gemeenschap (umma) worden altijd en overal waargenomen.

4. Onder de overleveringen die deze drie religies aan ons overbrengen, zijn de edele Koran en de eervolle hadīth's, die berichten over Muhammad (vrede zij met hem) en zijn religie, talrijker en authentieker. Ze zijn allemaal in boeken opgenomen en

verspreid over de hele wereld. Toen Muhammad (vrede zij met hem) 40 jaar oud was, werd hem medegedeeld dat hij een profeet is. Hij overleed op 63-jarige leeftijd en zijn profeetschap duurde 23 jaar. Hij overleed nadat het gehele Arabisch Schiereiland hem gehoorzaamde, zijn religie zich overal had verspreid en werd begrepen, zijn uitnodiging in het oosten en het westen was vernomen en het aantal van zijn Metgezellen de 150.000 had bereikt. Zijn afscheidsbedevaart verrichtte hij samen met 120.000 Metgezellen. Tachtig dagen hierna overleed hij. Het 3^e edele vers van soera al-Māida [interpretatie van de betekenis]: **“Vandaag heb Ik jullie religie vervolmaakt en Mijn gunst voor jullie voltooid, en heb Ik goedgevonden dat de islam jullie religie is”**, werd tijdens deze bedevaart geopenbaard. Al deze Metgezellen (Sahāba) waren trouw en betrouwbaar. De meesten van hen waren diepzinnige geleerden in de religie en zij waren allen vrienden van Allah (awliyā). Zij verspreidden de religie en de wonderen van de Gezant van Allah over de gehele wereld, want ze hadden zich voor jihād over alle landen verspreid. Zij brachten de religieuze kennis en de profetische wonderen over aan de mensen in de plaatsen waar zij naartoe gingen. Deze mensen deelden het op hun beurt mee aan anderen. Op deze wijze brachten de geleerden van iedere generatie deze kennis over aan nog meer geleerden van de volgende generatie, die op hun beurt deze kennis en degenen die het hebben medegedeeld, in duizenden boeken opschreven. De hadīth's die hen werden onderwezen, deelden ze onder in vele categorieën zoals saḥīh en ḥasan. Uitspraken die door leugenaars [en joden] als hadīth werden verzonnen, namen ze niet op in hun boeken. Ze waren uiterst voorzichtig en behoedzaam in deze zaak. Middels hun inspanningen werd de islam op zeer sterke fundamenten gevestigd en verspreidde het zich zonder enige verandering. Geen enkele van de andere religies werd op zo'n authentieke manier overgebracht.

De wonderen van onze geliefde Profeet Muhammad (vrede zij met hem), de bewijzen dat hij een rechtmatige Profeet is, de fundamentele en noodzakelijke religieuze kennis zoals het bestaan en de eenheid van Allah de Verhevene; Zijn Attributen van perfectie; het profeetschap van Muhammad (vrede zij met hem); dat hij trouw en betrouwbaar is en de meest superieure van alle profeten; dat de mensen na de dood zullen herrijzen en ter verantwoording zullen worden geroepen; de sirāt-brug; de

gunsten van het Paradijs; de bestraffingen van de Hel; dat het fard (verplicht) is om elke dag vijf keer het gebed te verrichten; dat het fard-gebed van het middag-, namiddag- en late avondgebed uit vier raka'āt (gebedseenheden) bestaat, dat van het ochtendgebed uit twee en dat van het avondgebed uit drie; dat men begint met het vasten wanneer de nieuwe maan van de maand ramadān aan de hemel wordt gezien, en dat men bij het waarnemen van de nieuwe maan van de maand shawwāl het Ramadanfeest begint; dat het fard is om eenmaal in zijn leven de bedevaart te verrichten; dat het harām (verboden) is [dat vrouwen en meisjes – die de leeftijd van verstandigheid ('aql) en geslachtsrijpheid (bulūgh) hebben bereikt – met onbedekte haren en onbedekt hoofd in het openbaar komen; om anale geslachtsgemeenschap te hebben,] om overspel te plegen, wijn [en zelfs een druppel van alcoholische dranken die bij het consumeren van een grote hoeveelheid dronken maken] te drinken; dat het harām is dat een persoon in een staat van grote rituele onreinheid (janāba) en vrouwen tijdens de menstruatie het gebed verrichten, en zonder de kleine rituele wassing (wudū) het gebed te verrichten; al deze en andere noodzakelijke religieuze kennis werd op een correcte manier medegedeeld aan alle moslims, zowel aan de geleerden als de onwetenden. Al deze kennis werd zonder enige verandering aan ons overgebracht. Dat dit zo is, weten ook de gewetensvolle christenen en joden. Ook zij geven toe dat de wegen waarlangs zij hun eigen religie leren, niet zodanig sterk zijn. Het feit dat de tijd van Muhammad (vrede zij met hem) dichter bij de onze ligt en het aantal geleerden dat de islam aan ons heeft overgebracht zeer groot is, heeft verhinderd dat er bijgelovigheden en valse kennis in de islam werden vermengd. Het christendom en het jodendom beschikken niet over deze twee gunsten. Tussen de komst van 'Īsā en Muhammad (vrede zij met hen) zit [volgens historici] een periode van ongeveer 600 jaar. Want [volgens historici] bedraagt het tijdsverschil tussen de geboorte van 'Īsā (vrede zij met hem) en de emigratie (hijra) van Muhammad (vrede zij met hen) van Mekka naar Medina 621 jaar. [Echter, volgens de islamgeleerden bedraagt dit verschil 1000 jaar.] Tijdens deze lange periode heeft onwetendheid zich over de hele wereld verspreid. Het was zeer moeilijk om authentieke [juiste] overleveringen te onderscheiden van deze die vals waren.

De periode waarin 'Īsā (vrede zij met hem) tot zijn religie uit-

nodigde, duurde niet lang. Na een korte periode van zo'n 3 jaar verhief Allah de Verhevene hem op 33-jarige leeftijd naar de hemel. In deze korte tijd was hij zwak en verslagen tegenover de ongelovigen, en kon hij zijn taak van profeetschap niet onbekommerd volbrengen. Ook de joden en de Romeinse regering vormden een belemmering. Bovendien was het aantal van zijn helpers, die 'apostelen' werden genoemd, gering; de apostelen die in hem geloofden bestonden slechts uit twaalf jagers. Zij waren allen zwakke mensen. Nadat 'Īsā (vrede zij met hem) ten hemel was opgeheven, werden de berichten en overleveringen verzameld en werden er evangeliën geschreven die in de handen van onwetenden circuleerden. Deze werden tijdens de vertaling ervan veranderd. In deze evangeliën staat veel informatie die elkaar en het verstand tegenspreken. Ze ontkrachten elkaar zelfs. Deze toestand wordt ook gezien in verschillende exemplaren van eenzelfde evangelie. Gezien deze verschillen en tegenstrijdigheden kwamen in elke eeuw de priesters bijeen en waren ze genooddaakt om de evangeliën te corrigeren, waarbij ze ondertussen vele toevoegingen en weglatingen deden en zeer veel onlogische zaken erin vermengden die niets met de religie te maken hebben. Ze dwongen de mensen om in deze boeken te geloven. Het meeste van wat in deze boeken geschreven staat, zijn niet de woorden van 'Īsā (vrede zij met hem) en zijn apostelen. Om deze reden verdeelden ze zich in verschillende groeperingen. In elke eeuw ontstonden er nieuwe sekten, waarvan de meesten zich afscheidden van hun voorgangers. Zij weten allemaal dat de evangeliën die zij in handen hebben, niet het boek is van de religie die 'Īsā (vrede zij met hem) had gebracht.

Dit geldt ook voor de joodse boeken waarin zogenaamd de religie en wonderen van Mūsā (vrede zij met hem) worden vermeld. Het verschil in tijd is hier nog groter. Volgens een overlevering overleed Mūsā (vrede zij met hem) 2348 jaar vóór de hijra van Muhammad (vrede zij met hem). In de tussenliggende eeuwen van onwetendheid werd het correct overbrengen van de oorspronkelijke joodse religie onmogelijk. Hier komt nog bij dat wreedaards zoals Nebukadnezar joodse geleerden lieten vermoorden. En een deel van hen liet hij als gevangenen van de Bayt al-Muqaddas naar Babylon overbrengen. Er waren zelfs tijden dat er in Jeruzalem niemand was die de Thora kon lezen. Danyāl (vrede zij met hem) las de Thora uit het hoofd en liet het

opschrijven. Op deze wijze had hij het beschermd tegen verandering, maar na zijn overlijden werd ook hetgeen hij had laten opschrijven veranderd. Er werden verwerpelijke passages in vermengd die ongepast waren voor Allah de Verhevene en de profeten.

Dat na het overlijden van Muhammad (vrede zij met hem) onwetendheid zich niet verspreidde in zijn gemeenschap, weten alle volkeren. Integendeel, onder de moslims werd in de wetenschappen vooruitgang geboekt; ze stichtten grote islamitische rijken en verspreidden overal kennis, natuurwetenschappen, rechtvaardigheid en mensenrechten. Als vandaag de dag een verstandig en eerlijk, gewetensvol persoon deze drie religies onderzoekt, zal hij zeker kiezen voor de islam en deze volgen. Want het doel is de ware religie vinden. In de islam zijn liegen en belasteren harām. Deze twee werden ten strengste verboden in edele Koranverzen en eervolle hadīth's. Als het al een grote zonde is om een willekeurig persoon te belasteren, dan is het belasteren van de Gezant van Allah vele malen kwalijker en vele malen meer harām. Om die reden kan er geen enkele leugen en geen enkele fout staan in de islamitische boeken waarin het leven en de wonderen van Muhammad (vrede zij met hem) staan vermeld. Een verstandig, gewetensvol persoon zou moeten afzien van koppigheid en zijn religie moeten verlaten waarvan het einde rampzaligheid is, en die religie moeten volgen die het rechte pad is en het pad van gelukzaligheid. Het leven op deze wereld is zeer kort. Elke dag van ons leven gaat voorbij en vervaagt als een droom. Het einde van ieder mens zal de dood zijn. Wat daarop volgt, is ofwel eeuwigdurende bestraffing ofwel eeuwige gunsten. En de tijd daarvoor nadert snel voor iedereen.

O mens! Heb mededogen met jezelf! Ontwaak uit je onachtzaamheid! Erken het verkeerde als verkeerd, en probeer je daarvan te bevrijden! Erken ook het juiste als juist, en volg dit, klamp je hieraan vast! De beslissing die je zult nemen is zeer groot en zeer belangrijk! De tijd daarentegen dringt. Je zult ongetwijfeld sterven! Denk aan de tijd van je dood! Bereid je voor op wat je zal overkomen! Zolang je niet volgt wat juist is, zul je jezelf niet kunnen redden van eeuwige bestraffing! Spijt hebben op het laatste moment van het leven zal geen nut hebben. De waarheid bevestigen bij de laatste levensadem, wordt niet aanvaard. Maar

dat een moslim dan berouw toont voor zijn zonden, wordt aanvaard. Als Allah de Verhevene op die dag tegen je zegt: “O Mijn dienaar! Ik had je verstand gegeven en bevolen dat je hiermee Mij zou erkennen, en zou geloven in Mij, in Mijn Profeet Muhammad (vrede zij met hem) en in de religie islam die hij heeft gebracht. Ik had in de Thora en in het Evangelie aangekondigd dat deze Profeet zou komen. Ik heb zijn naam en religie in alle landen verspreid. Je kunt niet zeggen dat je het niet hebt gehoord. Dag en nacht heb je gezwogen voor werelds gewin en wereldse plezieren. Maar wat je in het hiernamaals zal overkomen, daar heb je helemaal niet aan gedacht. Terwijl je in de slaap van onachtzaamheid was, viel je in de klauwen van de dood”, wat zul je dan antwoorden?

O mens! Denk aan hetgeen je zal overkomen! Kom tot bezinning voordat je leven voorbij is! Alle mensen om je heen die je zag, sprak, liefhad en vreesde, zijn een voor een gestorven. Als een droom zijn zij gekomen en gegaan. Denk goed na! Wat een grote kwelling is het om eeuwig te branden in het vuur! En wat een grote gunst is het om in eeuwige gunsten te leven. Het is nu aan jou om een van deze twee te kiezen. Het einde van ieder mens zal een van deze twee zijn. Het is niet mogelijk om eraan te ontsnappen. Er niet over nadenken en geen voorzorgsmaatregelen nemen, is een grote dwaasheid en krankzinnigheid. Moge Allah de Verhevene ons allen doen behoren tot degenen die hun verstand volgen! Āmīn.

In het boek **al-Qawl al-thabt fir-radd ‘alā da’āwil-prutastānad** staat vermeld dat ‘Allāma Rahmatullāh Efendi^[1] in zijn boek **Izhār al-haqq** het volgende zegt: “Vóór de komst van de islam was er nergens een oorspronkelijke versie van de Thora en het Evangelie. De boeken die wij vandaag hebben, zijn geschiedenisboeken die zijn samengesteld uit berichten waarin zowel waarheid als onwaarheid voorkomt. De Thora (Tawrāt) en het Evangelie (Injīl) waarover in de edele Koran wordt gesproken, zijn niet de ‘Thora’ en ‘Evangelie’ genaamde boeken die vandaag in omloop zijn. Van de kennis in de Thora en het Evangelie zijn die, welke door de edele Koran worden bevestigd, juist, en die, welke erdoor verworpen worden, onjuist. Over dat wat niet in de edele

[1] Rahmatullāh al-Hindī overleed in 1306 n.h. [1889 n.Chr.] in Mekka.

Koran vermeld staat, kunnen wij niet met zekerheid zeggen of het juist of verkeerd is. Er is geen bewijs dat zegt dat de vier Evangeliën het Woord van Allah zijn. Ook de Britse priester met wie ik in India sprak, gaf dit toe en zei dat tijdens de grote roerigheden, die plaatsvonden op de wereld tot het jaar 313 n.Chr., deze bewijsstukken zijn verdwenen. In het 2^e volume van het bijbelcommentaar van Horne, op pagina 65 van het 1^e volume van het in 1332 n.h. [1913 n.Chr.] gedrukte geschiedeniswerk van de historicus Mosheim^[2], en op pagina 124 van het 5^e volume van het bijbelcommentaar van Lardis, staat geschreven dat er toevoegingen en veranderingen zijn gedaan in de Evangeliën. Jerome^[3] zegt: ‘Toen ik de Bijbel [de Heilige Schrift] wilde vertalen, zag ik dat de versies verschillend van elkaar zijn.’ Adam Clarke^[4] schrijft in het 1^e volume van zijn bijbelcommentaar het volgende: ‘Toen er vertalingen van de Bijbel naar het Latijn werden gemaakt, onderging het vele veranderingen. Er werden toevoegingen gedaan die elkaar tegenspreken.’ De katholieke Ward^[5] zegt op pagina 18 van zijn boek dat in 1841 werd gedrukt: ‘De ketters in het Oosten hebben veel passages uit de Bijbel veranderd. De lutherse geestelijken verklaarden in een rapport dat zij aan koning Jacobus (James) I gaven, het volgende: “De Psalmen in ons gebedenboek lijken niet op die in het Hebreeuws. Er zijn ongeveer 200 veranderingen in de vorm van toevoegingen, weglatingen en wijzigingen.” De lutherse geestelijken hebben deze nog verder veranderd.’ Hierbij is de tekst van Rahmatullāh

[2] Johann Lorenz von Mosheim was een Duitse lutherse theoloog en historicus. Hij werd geboren te Lübeck in 1693, en stierf te Göttingen in 1174 n.h. [1755 n.Chr.]. Zijn beroemdste werk is zijn Kerkgeschiedenis (**Institutionum historiae ecclesiasticae**).

[3] St. Jerome Eusebius Sophronius Hiëronymus verbleef drie jaar in Constantinopel (Istanbul) en ging in 382 naar Rome. Hij werd secretaris van de paus en vertaalde de Bijbel naar het Latijn. Zijn feestdag is op 30 september. De vertaling die hij maakte werd de officiële versie van de kerken.

[4] Adam Clarke (1179-1249 n.h. [1760-1832 n.Chr.]) was een Ierse bijbelprediker. Zijn beroemdste werk is zijn **Commentary on the Bible**.

[5] William George Ward (1228-1300 n.h. [1812-1882 n.Chr.]) was een beroemde Britse katholieke priester. Zijn beroemdste werk is **The Ideal of a Christian Church**.

Efendi voltooid. In het boek **Izhār al-haqq** staan er nog veel meer van zulke voorbeelden vermeld. Ook in de boeken **al-Fāsil bayna'l-haqq wa'l-bātil** van 'Izzaddīn Muhammad en **Tuhfat al-arīb** van 'Abdullāh al-Tarjumān staan er voorbeelden geschreven van de veranderingen in de Evangeliën.

Alle priesters weten dat 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) zelf niets heeft geschreven, niets op schrift heeft nagelaten en niemand iets heeft laten schrijven. Hij heeft zijn religie niet schriftelijk verkondigd. Nadat hij ten hemel was opgeheven, ontstonden er onenigheden onder de volgelingen van 'Īsā (vrede zij met hem). Ze konden zich niet verenigen en een canon van religieuze kennis vaststellen. Later werden er meer dan 50 evangeliën geschreven, waaronder er 4 werden uitgekozen. 8 of 12 jaar na 'Īsā (vrede zij met hem) werd in Palestina in het Aramees het Evangelie van **Matteüs** geschreven. Deze versie van dit Evangelie bestaat vandaag de dag niet meer. Er is een versie in de vorm van een Griekse vertaling. Het Evangelie van **Marcus** werd 30 jaar later in Rome geschreven, het Evangelie van **Lucas** 28 jaar later in Alexandrië in het Grieks, en het Evangelie van **Johannes** werd 38 of 65 jaar later geschreven in de stad Efeze. In al deze boeken staan overleveringen en verhalen en sommige zaken die na 'Īsā (vrede zij met hem) plaatsvonden. Lucas en Marcus behoorden niet tot de apostelen. Zij schreven op wat zij van anderen hadden gehoord. Degenen die deze schreven, noemden hun boeken geen evangelie maar een geschiedenisboek. Degenen die deze boeken later vertaalden, noemden ze 'evangelie'.

Het boek **al-Qawl al-thabt** werd in 1341 n.h. [1923 n.Chr.] geschreven door Sayyid 'Abdulqādir al-Iskandarānī als weerlegging van het boek **al-Aqāwīl al-Qur'āniyya**, dat een lutherse geestelijke in Egypte schreef en liet drukken in het Arabisch; en werd in 1990 gedrukt door de uitgeverij Hakikat Kitābevi samen met de Arabische boeken **al-Sirāt al-mustaqīm** en **Khulāsāt al-kalām**.

In het Turkse boek **İdāh al-marām** staat vermeld:

“Het oorspronkelijke Evangelie was in het Hebreeuws, en de joden vernietigden het toen ze 'Īsā (vrede zij met hem) gevangennamen om hem te executeren. Gedurende de drie jaar waarin 'Īsā (vrede zij met hem) tot de religie uitnodigde, was er geen exemplaar hiervan geschreven. De christenen ontkennen het

oorspronkelijke Evangelie. In de vier boeken die zij het ‘Evangelie’ noemen, wordt geen enkele daad van aanbidding beschreven, maar alleen de geschillen tussen ‘Īsā (vrede zij met hem) en de joden. Echter, een openbaringsboek is een boek waarin er bericht wordt over de daden van aanbidding. Als ze zeggen dat ze zogenaamd volgens de Thora aanbidding verrichten, waarom houden ze zich dan niet aan de belangrijke geboden van de Thora, zoals: belang hechten aan de sabbatdag (zaterdag), de besnijdenis van jongens, elke ochtend en avond staand bidden, het vasten op bepaalde dagen, de rechten bezitten om te scheiden van zijn vrouw, en geen varkensvlees eten? In hun Evangeliën staat er geen bericht dat deze zaken nagelaten moeten worden. In de edele Koran daarentegen worden alle soorten van daden van aanbidding, een goed karakter, recht, handel, landbouw en natuurwetenschappelijke kennis aangemoedigd en worden deze uitgebreid beschreven. Alle lichamelijke en geestelijke problemen zijn erin opgelost.

Ondanks dat dichters, letterkundigen en ongelovigen sinds 1400 jaar hun uiterste best doen, zijn zij er niet toe in staat geweest iets te formuleren dat vergelijkbaar is met een vers van de edele Koran. Het feit dat niets vergelijkbaars met een Koranvers kan worden uitgedrukt, terwijl de woorden van de edele Koran in het Arabisch zijn en overal worden gebruikt, toont aan dat het een wonder (mu’jiza) is. Alle andere wonderen van Muhammad (vrede zij met hem) zijn verlopen en alleen hun namen zijn overgebleven, maar de edele Koran straalt altijd en overal als de zon. Het is een medicijn en een remedie voor elk probleem. Allah de Verhevene heeft de edele Koran aan Zijn geliefde, eervolle Gezant geschonken en neergezonden als een gunst opdat al Zijn dienaren de gelukzaligheid zouden bereiken. Bovendien heeft Hij het, uit Zijn eindeloze gunst en barmhartigheid, beschermd tegen vervalsing en verandering. Voor de andere geopenbaarde boeken heeft Hij niet zo’n belofte gedaan. [Allah de Verhevene zond de edele Koran naar Zijn geliefde Profeet Muhammad (vrede zij met hem) middels de engel Jabrāīl, deel voor deel over een periode van 23 jaar. De eerste kalief Abū Bakr (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) liet deze verzen, die door Allah de Verhevene waren gezonden, bijeenbrengen en opschrijven. Zo ontstond een omvangrijk boek dat **mushaf** werd genoemd. 33.000 Metgezellen hebben unaniem bevestigd dat deze

mushaf precies hetzelfde was als wat Muhammad (vrede zij met hem) had verkondigd. Op pagina 375 van **Riyād al-nāsīhīn** staat het volgende: “In de edele Koran staan 6.236 verzen (āyāt).” Wanneer sommige langere verzen in kortere worden opgedeeld, neemt het aantal verzen toe. Zo zijn er mushafs waarvan het aantal verzen 6.366 bedraagt. Muhammad (vrede zij met hem) heeft de gehele edele Koran aan zijn Metgezellen uitgelegd. Later schreven de islamgeleerden op wat zij van de Metgezellen hadden gehoord. Op deze wijze ontstonden er duizenden tafsīr-boeken die zich over alle landen verspreidden. Vandaag de dag zijn de exemplaren van de edele Koran overal ter wereld hetzelfde. Tussen deze exemplaren is er geen letter of zelfs geen punt verschil.]

Omdat de religies van alle profeten aansloten bij de behoeften van hun eigen tijd, waren deze verschillend van elkaar. Maar de zaken waarin geloofd moest worden, waren bij allen hetzelfde. Ze verkondigden allemaal dat Allah de Verhevene enig is en dat er na de dood een herrijzenis zal zijn. In het 39^e vers van het 4e hoofdstuk van Deuteronomium staat: ‘Zo moet u heden weten en ter harte nemen dat de Heere de enige God is, boven in de hemelen en beneden op de aarde, niemand anders’ en in het 4e vers van het 6e hoofdstuk van Deuteronomium staat: ‘Luister, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één!’ In het boek 1 Koningen staat in de verzen 23-27 van het 8e hoofdstuk geschreven dat Salomo (Sulaymān) (vrede zij met hem) het volgende zei, toen hij de tempel (de al-Aqsā moskee) in Jeruzalem bouwde: ‘Heere, God van Israël, er is geen God zoals U, boven in de hemel of beneden op de aarde, [...] Zie, de hemel, ja, de allerhoogste hemel, kan U niet bevatten, hoeveel te min dit huis dat ik gebouwd heb!’ In het boek **1 Samuel** staat in het 29^e vers van het 15^e hoofdstuk geschreven dat de profeet **Samuel** zei: ‘Ook liegt de Glorie van Israël [d.w.z. God] niet, en Hij heeft er geen berouw over; want Hij is geen mens, dat Hij ergens berouw over hebben zou.’ In het boek **Jesaja**, waarvan wordt gezegd dat het behoort aan de profeet **Jesaja**, staat in het 6^e en 7^e vers van het 45^e hoofdstuk het volgende: ‘Ik ben de Heere, en niemand anders. Ik formeer het licht en schep de duisternis, Ik maak de vrede en schep het onheil; Ik, de Heere, doe al deze dingen.’ In het 16e en 17e vers van het 19e hoofdstuk van het Evangelie van Matteüs staat: ‘En zie, er kwam iemand naar hem toe en die zei

tegen hem: Goede meester, wat voor goeds moet ik doen om het eeuwige leven te hebben? Hij zei tegen hem: Waarom noemt u mij goed? Niemand is goed behalve Eén, namelijk God. Maar wilt u tot het leven ingaan, neem dan de geboden in acht.' In de verzen 28-30 van het 12e hoofdstuk van het Evangelie van Marcus staat vermeld: 'En een van de schriftgeleerden [...] kwam naar hem toe en vroeg hem: Wat is het eerste van alle geboden? En Jezus antwoordde hem: Het eerste van alle geboden is: Luister, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één. En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod.' Ook Muhammad (vrede zij met hem) zei dit.

Iemand die Muhammad (vrede zij met hem) loochent [niet in hem gelooft], zal in alle profeten niet geloofd hebben. Geloven in de **Triniteit** (Drie-eenheid) [drie goden] betekent het loochenen van alle profeten. Het geloof in de Drie-eenheid verscheen pas veel later nadat 'Īsā (vrede zij met hem) ten hemel was opgeheven. Tot dan hingen de **nazarenen** (oorspronkelijke christenen) het geloof van **tawhīd** (eenheid van Allah, monotheïsme) aan en leefden zij de voorschriften van de Thora na. Toen een groot deel van de afgodendienaren en de Griekse filosofen christen werden, vermengden ze ook de triniteit, die behoorde tot hun vroegere geloofsovertuigingen, met het oorspronkelijke christendom. Dat degene die het geloof in de Drie-eenheid als eerste in het oorspronkelijke christendom mengde een priester genaamd Tertullianus was, in 200 n.Chr., en dat er omwille van deze reden veel bloed was vergoten, staat uitvoerig geschreven in het boek **Qurrat al-nufūs**, dat vanuit het Frans naar het Arabisch is vertaald. In die tijd hadden vele geleerden het geloof in één God (monotheïsme) verdedigd en medegedeeld dat 'Īsā (Jezus) (vrede zij met hem) een mens en een profeet is. Rond het jaar 300 riep Arius in Alexandrië het monotheïsme uit en verkondigde dat het geloof in de Drie-eenheid onjuist en ongeldig is. Tijdens het Concilie van Nicea (hedendaags Iznik, Turkije) dat op bevel van Constantijn de Grote in 325 n.Chr. werd gehouden, werd het geloof in één God verworpen en werd Arius geëxcommuniceerd [verbannen]. Wat de **Heilige Geest** (Rūh al-Quds), die volgens hen de derde van de drie goden is, precies inhoudt, weten zijzelf ook niet. Ze zeggen dat Jezus voortkwam uit de

Heilige Geest, in de buik van zijn moeder Maria. In de islam wordt vermeld dat met Rūh al-Quds de engel Jabrāīl wordt bedoeld.”^[1]

Shamsuddīn Sāmī Beg zegt het volgende in het boek **Qāmūs al-a'lām** uit het jaar 1316 n.h. [1898 n.Chr.]: “De profeet van de islam is Muhammad (vrede zij met hem). Zijn vader is ‘Abdullāh en zijn grootvader is ‘Abdulmuttalib ibn Hāshim ibn ‘Abd Manāf ibn Qusayy ibn Kilāb. Volgens historici werd hij geboren in de nacht van zondag op maandag tegen de ochtend, op 12 rabī’ al-awwal (de derde maand volgens de islamitische maankalender), wat overeenkomt met 20 april 571 n.Chr., in de stad Mekka. Zijn moeder is Āmina bint Wahab en de vader van Āmina is ‘Abd Manāf ibn Zuhra ibn Kilāb. Kilāb is tegelijkertijd de overgrootvader van ‘Abdullāh, de vader van onze Profeet. ‘Abdullāh overleed op een plaats genaamd **Dār al-nābigha** in de buurt van Medina, bij zijn terugkeer van een handelsreis naar Damascus. Hij was 25 jaar oud. Hem werd niet de eer toegekend om zijn zoon te zien. De Profeet verbleef aanvankelijk vijf jaar bij de stam van zijn zoogmoeder Halīma. Deze stam, de Banū Sa’d, was de stam in Arabië die het mooist en meest welsprekend sprak. Om deze reden sprak Muhammad (vrede zij met hem) zeer welsprekend. Toen hij 6 jaar oud was, bracht Āmina haar zoon naar haar broers (dus de ooms van onze Profeet) in Medina en overleed daar. Zijn verzorgster, Umm Ayman, bracht hem naar Mekka en overhandigde hem aan ‘Abdulmuttalib. Toen hij 8 jaar oud was, overleed ook zijn grootvader en verbleef hij vervolgens in het huis van Abū Tālib, zijn oom van vaderskant. Op 12-jarige leeftijd ondernam hij samen met Abū Tālib een handelsreis naar Damascus. Toen hij 17 jaar oud was, nam zijn oom van vaderskant Zubayr hem mee naar Jemen. Toen hij 25 jaar oud was, ondernam hij samen met de karavaan van Khadīja (moge Allah tevreden zijn met haar) een handelsreis naar Damascus. Hij stond bekend om zijn verstand, goede manieren, prachtige karakter en

[1] Het boek **Īdāh al-marām** is geschreven door ‘Abdullāh ‘Abdī ibn Dastān Mustafā Beg uit Manastir. Hij overleed in 1303 n.h. [1885 n.Chr.] (moge Allah hem genadig zijn). Het boek werd gedrukt in 1288 n.h. [1871 n.Chr.] in de omgeving van Edirnekapı (Istanbul) in de drukkerij van Yahyā Efendi, de shaykh van de tekke ‘Mustafā Pasha’.

ijver. Twee maanden later trouwde hij met Khadija. Toen hij 40 jaar oud was, kwam de engel genaamd Jabrā'il (vrede zij met hem) en vertelde hem dat hij een profeet is. Als eerste nam Khadija het geloof aan, daarna Abū Bakr, 'Alī die toen nog een kind was, en Zayd ibn Hāritha. Toen hij 43 jaar oud was, werd hij bevolen iedereen tot de religie uit te nodigen. De polytheïsten (mushrikūn) martelden en kwelden. Toen hij 53 jaar oud was, emigreerde hij met de toestemming van Allah de Verhevene naar de verlichte stad Medina. Op maandag 20 september 622 n.Chr. en tevens de 8^e dag van de maand rabī' al-awwal, kwam hij aan in het dorp Qubā van Medina. Toen de edele 'Umar ka-lief was, werd de eerste dag van de maand muharram van dat jaar aangenomen als het begin van de **hijrī qamarī** kalender (maankalender van de moslims). Dit was op vrijdag, 16 juli. En 20 september werd het begin van de **hijrī shamsī** kalender (zonnekalender van de moslims). Het begin van het jaar 623 n.Chr. valt in het eerste jaar van de islamitische zonne- en maankalender. Toen werd bevolen om te strijden en jihād te voeren tegen de ongelovigen, vond in het tweede jaar van de hijra de **Slag bij Badr** plaats. Van de 950 ongelovigen werden er 50 gedood en 44 gevangengenomen. In het derde jaar vond de **Slag bij Uhud** plaats. Het aantal ongelovigen bedroeg 3.000 en het aantal moslims 700. In deze slag stierven 75 Metgezellen als martelaar. In datzelfde jaar werden de verzen geopenbaard waarin de bedekking van de vrouw wordt bevolen. In het vijfde jaar vond de **Slag van al-Khandaq** (de Gracht) plaats en in hetzelfde jaar de **Slag tegen de Banū Mustaliq**. In het zesde jaar vond in Hudaibiya de eed van trouw plaats, genaamd **bay'at al-ridwān**. In het zevende jaar vond de **Slag bij Khaybar** plaats en werden er brieven gezonden naar de Byzantijnse heerser (keizer) en de Iraanse sjah (Kisrā) waarin zij werden uitgenodigd tot de islam. In het achtste jaar vond de **Slag bij Mu'ta** plaats tegen het Romeinse leger van Heraclius, alsook de **verovering van Mekka** en de **Slag bij Hunayn**. In het negende jaar trok men naar de **Slag bij Tabuk** en in het tiende jaar werd de **afscheidsbetocht** uitgevoerd. In het elfde jaar kreeg hij koorts die 13 dagen aanhield en waaraan hij uiteindelijk op 63-jarige leeftijd overleed, op maandag 12 rabī' al-awwal, in zijn kamer die grensde aan zijn moskee, de Masjid al-Na-

bawī.

De Gezant van Allah (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) glimlachte altijd en sprak met vriendelijke woorden. Op zijn gezegende gezicht was er nūr (licht) die straalde. Degenen die het zagen, werden verliefd. Zijn zachtaardigheid, geduld en mooie karakter staan beschreven in duizenden boeken. Hij kreeg twee zonen en vier dochters van Khadīja (moge Allah tevreden zijn met haar) en één zoon van de Egyptische Māriya. Al zijn kinderen behalve Fātima overleden tijdens zijn leven.” Hierbij is de tekst uit **Qāmūs al-a'lām** voltooid.

De voetnoot van punt 15 op pagina 72:

De grote geleerde Sayyid ‘Abdulahakīm al-Arwāsī (moge Allah hem genadig zijn) zegt in zijn verhandeling (risāla) **Ashāb-i kirām** die hij in Istanbul schreef, het volgende: “De edele Fātima – de gezegende dochter van de Gezant van Allah – en al haar nakomelingen tot aan de Laatste Dag, behoren tot de Ahl al-bayt (Familieleden van de Profeet). Men moet hen liefhebben, zelfs als zij ongehoorzaam zijn. Hen liefhebben, hen helpen met hart, lichaam en bezittingen, hen respecteren, en hun rechten in acht nemen, leidt ertoe dat men met geloof zal sterven. In de Syrische stad Hama was er een rechtbank voor sayyids. Ten tijde van de Abbasidische kaliefen in Egypte werden de nakomelingen van Hasan (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) **sharīf** genoemd en de nakomelingen van Husayn (moge Allah de Verhevene tevreden zijn met hem) **sayyid**, en werd het als gepast gezien dat de sharīfs een witte tulband droegen en de sayyids een groene tulband. De gezegende kinderen die geboren werden uit deze gezegende familie, werden in de aanwezigheid van een rechter en twee getuigen geregistreerd. In de tijd van sultan ‘Abdulmajīd Khān (moge Allah de Verhevene hem genadig zijn) schafte de vrijmetselaar Rashīd Pasha deze rechtbanken af op bevel van de Britten. Daarop werden ook ontaarde en madhhabloze personen sayyid genoemd. Perzische nep-sayyids verspreidden zich overal. In het boek **al-Fatāwā al-hadīthiyya** staat: ‘In de beginperiode van de islam werd iedereen die behoorde tot de Ahl al-bayt ‘sharīf’ genoemd. Zo zei men bijvoorbeeld ‘sharīf ‘Abbāsī’ en ‘sharīf Zaynabī’. De Fatimidische sultans waren sjiieten. Zij noemden enkel de nakomelingen van Hasan en Husayn sharīf. Ashraf Sha’bān ibn Husayn, een van de Turkmeense sultans in Egypte, beval in 773 n.h. [1371 n.Chr.] dat de sayyids een groene tulband moesten dragen zodat ze onderscheiden konden worden van de sharīfs. Hoewel deze gewoonten zich overal verspreidden, hebben ze geen religieuze waarde.’ Gedetailleerde informatie hierover is te vinden in het boek **Mir’āt-i kāināt**, in **al-Mawāhib al-ladunniyya** en in de sharh (verklaring) hiervan door Zarqānī, in deel 3 van hoofdstuk 7.”

Imām al-Ghazālī zegt het volgende in zijn boek **Kimyā-i sa'ādat**: “Allah de Verhevene zond profeten naar Zijn dienaren. Door middel van deze hoogstaande mensen liet Hij Zijn dienaren weten wat tot gelukzaligheid leidt en wat tot rampspoed. De meest hoogstaande, de meest superieure en de laatste der profeten is **Muhammad** (vrede zij met hem). Hij is de Profeet voor alle mensen, voor alle volkeren. Iedereen, overal ter wereld, dient te geloven in deze verheven Profeet en dient hem te volgen.”

*Bij de mens past loyaliteit, zelfs al staat hij onder dwang,
Allah is de helper van de waarachtigen die niet uit zijn op eigenbelang!*

*Britse ongelovigen en vijanden van de islam, zoeken in islamitische landen,
zwakgeestige maar wel intelligente vrouwen en mannen.*

*Ze voeden hen en leren hen manieren om de islam aan te vallen, vijandig
en gedreven,
zo bestempelen ze bijvoorbeeld de moslims als ‘reactionair’ wanneer zij
de islam naleven.*

*Ontbloot rondlopen, alcoholgebruik en seksuele begeertes uitleven
worden als mode geprezen,
religieuze broederschap, eenheid en elkaar liefhebben worden steeds
meer vergeten.*

*De oneervolle honden worden door vijanden van de islam benaderd en
gevoed,
ze brengen hen aan het hoofd van de moslims en maken ze machtig,
evengoed.*

*De islam en de mooie karaktereigenschappen worden continu door hen
aangevallen,
en Allah de Verhevene geeft hen hun welverdiende straf in alle gevallen.
Want in de edele Koran belooft onze Heer in de volgende termen:
“Ik zal de islam welzeker beschermen.”*

*En aan de moslims verklaart Hij: “Laat jullie niet door de vijand misleiden,
word superieur aan hen door jullie hard in te spannen en jullie van hen te
onderscheiden.”*

SLOTWOORD

Samengevat betekent **dīn** (religie, levenswijze) de voorschriften (ahkām) die door Allah de Verhevene werden medegedeeld aan de profeten om de zaken waarover Hij tevreden is, de daden van aanbidding ('ibādāt) die moeten worden uitgevoerd, en het bereiken van de gelukzaligheid in zowel deze wereld als het hiernamaals, te onderwijzen. Waanideeën en fantasieën die mensen vanuit hun gebrekkige verstand verkondigen, kunnen geen 'religie' worden genoemd. Het verstand ('aql) dient ertoe om de religieuze geboden en verboden te begrijpen en deze na te leven. Het kan de geheimen in deze geboden en verboden, hun werkelijkheden en hun redenen niet vatten en er niet over redeneren. Deze wijsheden kunnen enkel worden geleerd doordat Allah de Verhevene deze mededeelt aan de profeten en doordat ze ingegeven en gemanifesteerd worden in de harten van de vrienden van Allah (awliyā). En dit wordt enkel en alleen door Allah de Verhevene geschonken.

Om vandaag de dag de gelukzaligheid in zowel deze wereld als het hiernamaals te bereiken en om de tevredenheid van Allah de Verhevene te verkrijgen, moet men een moslim zijn. Wie geen moslim is, wordt een **kāfir** (ongelovige) genoemd. Om een **moslim te zijn**, moet men **geloven** dat Muhammad (vrede zij met hem) een profeet is en moet men **'ibāda verrichten**. 'Ibāda (daad van aanbidding) betekent al zijn woorden en daden in overeenstemming brengen met de religie van Muhammad (vrede zij met hem). Men moet de daden van aanbidding verrichten zonder aan enig werelds belang te denken en enkel omdat ze een gebod zijn van Allah de Verhevene. Met **ahkām al-islāmiyya** (islamitische voorschriften) worden de **ahkām** (voorschriften) [de geboden en verboden] bedoeld die staan vermeld in de edele Koran en de eervolle hadīth's; deze worden geleerd uit de fiqh-, oftewel 'ilmihāl-boeken. Het leren van de islamitische voorschriften, dus de voorschriften waarvan werd bevolen dat iedere moslim ze moet uitvoeren of vermijden, is een **fard al-'ayn** (individuele verplichting) voor zowel mannen als vrouwen. Dit zijn remedies die de mensen beschermen tegen psychische en lichamelijke ziekten. Net zoals men zich jarenlang inspant op middelbare scholen en universiteiten om de kennis van geneeskunde, verschillende beroepen, handel en recht te leren, zo moet men zich ook jarenlang

inspannen om de **fiqh**-boeken en de Arabische taal te leren. Zij die deze niet leren, zullen zich laten misleiden door de leugens en belastingen van de Britse spionnen, de door hen misleide en omgekochte huichelaars in de gedaante van religieuze geleerden, en de wrede, verraderlijke staatsmannen, en zullen zo gesleurd worden in rampen en bestraffingen in deze wereld en in het hiernamaals.

Het uitspreken van de **kalimat al-shahāda** (de geloofsbelijdenis) en het geloven hierin, wordt **īmān** (geloof) genoemd. De persoon die het uitspreekt en die de betekenis ervan kent en erin gelooft, wordt een **mu'min** (gelovige) genoemd. De **geloofsbelijdenis** luidt: “Ashhadu an lā ilāha illallāh wa-ashhadu anna Muhammadan ‘abduhū wa-rasūluh.” De betekenis hiervan is: “Ik getuig dat er geen andere god [aanbedene] is dan Allah en ik getuig dat Muhammad Zijn dienaar en Zijn Gezant is.” Het betekent dat er na hem geen andere profeet meer zal komen. In de sharh (verklaring) van Tahtāwī op het boek **Marāqī al-falāh**, aan het eind van het gedeelte over inhaalgebeden, staat vermeld: “Het is niet voldoende om alleen maar te geloven dat Allah de Verhevene bestaat. Ook de ongelovigen die een deelgenoot toekennen aan Allah, geloven dat Hij bestaat. Om een gelovige (mu'min) te zijn, moet men zowel geloven dat Hij bestaat als dat Hij Attributen heeft [zoals Eenheid, Leven, Macht, Weten en Wil], dat Hij alles ziet en hoort en dat er geen schepper is buiten Hem.” Geloven dat Muhammad (vrede zij met hem) een **Rasūl** (Gezant) is, betekent geloven dat al zijn woorden door Allah de Verhevene aan hem werden medegedeeld. Allah de Verhevene heeft de **islam**, dus de kennis van het geloof en de daden aan hem medegedeeld door middel van de edele Koran. De geboden die moeten worden uitgevoerd, worden **fard** genoemd en de verboden worden **harām** genoemd. Beide tezamen worden ze **ahkām al-islāmiyya** (islamitische voorschriften) genoemd. Zodra iemand moslim wordt, wordt het voor hem onmiddellijk fard (verplicht) om die islamitische kennis te leren die onder de mensen is verspreid. Als hij geen belang hecht aan het leren van deze kennis en zegt dat het niet nodig is om het te leren, dan verliest hij zijn geloof en wordt hij een **kāfir** (ongelovige). Dat een persoon die als ongelovige sterft, in het hiernamaals nooit zal worden vergeven en dat hij in de Hel eeuwig zal branden, staat duidelijk vermeld in edele Koranverzen en eervolle hadīth's. Dit wordt ook uitvoerig beschreven in de 266^e brief uit het 1^e volume van het boek **Maktūbāt**. Iemand die zijn geloof heeft verloren, wordt een

murtadd (afvallige) genoemd. De moslims die correct geloven in de edele Koran en de eervolle hadīth's, worden **ahl al-soenna** (volgers van de soenna) genoemd. Omdat Allah de Verhevene zeer barmhartig is, heeft Hij niet alles op een open, duidelijke wijze medegedeeld. Sommige zaken heeft Hij op een gesloten, meerduidige wijze medegedeeld. Degenen die wel geloven in de edele Koran en de eervolle hadīth's, maar sommige delen ervan anders interpreteren dan dat de geleerden van de ahl al-soenna hebben medegedeeld, worden **madhhabloos** (persoon die geen madhhab (rechtsschool) volgt) genoemd. Van de madhhablozen worden degenen die enkel die kennis van het geloof die niet duidelijk is vermeld, verkeerd interpreteren, **ahl al-bid'a** of **afgedwaalde** moslim genoemd. Degenen die de duidelijk vermelde kennis van het geloof verkeerd interpreteren, worden **mulhid** genoemd. Een mulhid ziet zichzelf als een moslim, maar is een ongelovige. Iemand die behoort tot de ahl al-bid'a daarentegen is geen ongelovige maar zal zeker veel bestraffing in de Hel ondergaan. Van de boeken die beschrijven dat de geleerden van de ahl al-soenna zich op het ware pad bevinden en die hun superioriteiten vermelden, is het boek **Makhzan al-fiqh al-kubrā** van de deugdzame Soedanese geleerde Muhammad Sulaymān Efendi, uiterst waardevol. Ongelovigen die, hoewel ze geen moslim zijn, zich voordoen als moslim en de moslims misleiden door de duidelijk vermelde kennis verkeerd te interpreteren volgens hun eigen gebrekkige verstand en de natuurwetenschappen, worden **zindīq** (ketter) genoemd.

De geleerden van de ahl al-soenna hebben van de islamitische voorschriften die gesloten zijn vermeld, sommige verschillend begrepen. Op die manier ontstonden er vier verschillende rechtsscholen met betrekking tot de daden, dus het naleven van de islamitische voorschriften. Deze worden de **hanafi**, **mālikī**, **shāfi'i** en **hanbali** rechtsscholen (madhāhib; enk. madhhab) genoemd. Het geloof van deze vier rechtsscholen is hetzelfde. Ze verschillen slechts in geringe mate in de verrichting van de daden van aanbidding en beschouwen elkaar als broeders en zusters in het geloof. Iedere moslim kiest de rechtsschool die hij wenst, en volgt deze. Hij verricht dan al zijn daden volgens de rechtsschool die hij heeft gekozen. Dat de moslims in vier rechtsscholen zijn verdeeld, is een barmhartigheid van Allah de Verhevene. Het is een grote barmhartigheid van Hem voor de moslims. Als een moslim bij het uitvoeren van een daad van aanbidding volgens zijn eigen rechtsschool een moeilijkheid, een ongemak ervaart,

dan kan hij deze daad gemakkelijk uitvoeren door een andere rechtsschool te imiteren. De voorwaarden die noodzakelijk zijn om een andere rechtsschool te kunnen imiteren, staan geschreven in het boek **Se'âdet-i Ebediyye**.

De belangrijkste daad van aanbidding is het gebed. Van wie het gebed verricht, is het duidelijk dat hij een moslim is. Van wie het gebed niet verricht, is het twijfelachtig of hij een moslim is. Als een persoon belang hecht aan het gebed maar het uit luiheid nalaat zonder dat hij een geldig excuus heeft, dan zal hij volgens de mālikī, shāfi'ī en hanbalī rechtsscholen op bevel van het gerecht worden terechtgesteld. Volgens de hanafī rechtsschool zal hij worden gevangengezet totdat hij weer aan het gebed begint en zal hij worden bevolen zo snel mogelijk de gebeden in te halen. In de boeken **Durr al-muntaqā** en **Radd al-muhtār** en in het boek **Kitāb al-salāt** dat door de uitgeverij Hakīkat Kitābevi wordt gepubliceerd, staat vermeld: “De vijf dagelijkse gebeden zonder een geldig excuus nalaten en deze niet op hun voorgeschreven tijden verrichten, zijn twee aparte grote zonden. Als compensatie voor het nalaten is het noodzakelijk om deze in te halen en omdat ze niet op hun voorgeschreven tijden werden verricht, is het noodzakelijk om de bedevaart (hajj) te verrichten of om berouw te tonen (tawba te verrichten).” De tawba van degene die de gebeden niet inhaalt, wordt sowieso niet aanvaard. Men moet ook elke dag in plaats van de **rawātib soenna-gebeden**, die vóór en na de vijf dagelijkse fard-gebeden worden verricht, inhaalgebeden verrichten en zich zo verlossen van deze grote zonde. In authentieke boeken staat geschreven dat als men fard-gebeden in te halen heeft, geen enkele van zijn soenna- en nāfila-gebeden aanvaard zal worden, zelfs als deze geldig (sahīh) zouden zijn; met andere woorden, men zal de beloningen en de voordelen die door Allah de Verhevene beloofd zijn, niet verkrijgen. Deze geschriften staan vermeld in ons boek **Se'âdet-i Ebediyye**. Hoewel het geen **zonde** is om het gebed met een geldig excuus te missen, is het volgens alle vier de rechtsscholen noodzakelijk om ook de fard-gebeden die men niet heeft kunnen verrichten onmiddellijk in te halen. Alleen in de hanafī rechtsschool is het toegestaan om het inhalen zolang uit te stellen als nodig is om de levensonderhoud te verdienen en de rawātib soenna-gebeden en de nāfila-gebeden, die in eervolle hadīth's staan vermeld, te verrichten. Met andere woorden, het is geoorloofd om de inhaalgebeden omwille van deze redenen uit te stellen. In de drie andere rechtsscholen is het daarentegen niet toe-

gestaan dat iemand die fard-gebeden moet inhalen die hij met een geldig excuus heeft gemist, rawātib soenna-gebeden en nāfila-gebeden verricht; dit is harām. Men dient de gebeden die met een geldig excuus werden gemist, niet te verwarren met de gebeden die zonder een geldig excuus werden nagelaten. Dat ze niet hetzelfde zijn, staat duidelijk geschreven in de boeken **Durr al-mukhtār**, **Radd al-muhtār**, **Durr al-muntaqā**, in de sharh (verklaring) van Tahtāwī op **Marāqī al-falāh** en in **Jawhara**.

[Om in een dorp of onderweg het gebed te kunnen verrichten, moet men de gebedsrichting (qibla) te weten komen. Hiervoor steekt men een stokje in de grond waarop de zon schijnt, of bindt men een zwaar voorwerp zoals een sleutel of een steentje vast aan het einde van een touwtje en laat dit hangen. Op het tijdstip dat op de gebedskalenders vermeld staat als **‘qibla-tijd’**, laten de schaduwen van het stokje of het touwtje de gebedsrichting zien. De kant van de schaduw vanwaar de zon schijnt, is de gebedsrichting.]

In de krant **Türkiye** van 13 september 1996 staat:

“De westerse vijanden van de islam hebben de islamitische landen en volkeren, die zij zo nodig ofwel met bruto geweld ofwel met verschillende listten hadden ingenomen, eeuwenlang uitgebuit. Wat deze landen allemaal aan rijkdommen hadden, ondergronds en bovengronds, hadden zij ingenomen en vervoerd naar hun eigen land. Daarnaast hebben ze er op spiritueel vlak voor gezorgd dat deze mensen zowel hun religie als hun taal, gewoonten en tradities verloren. De koploper van deze koloniale landen die vijanden waren van de islam, was Groot-Brittannië.

De belangrijkste Britse kolonie was India. Dat wat voor de Britten de wereldheerschappij mogelijk maakte, waren de onuitputtelijke natuurlijke rijkdommen van dit land. Alleen al tijdens de Eerste Wereldoorlog rekruteerde Groot-Brittannië 1,5 miljoen soldaten uit India en nam het 1 miljard roepies in beslag uit deze kolonie.

Het grootste deel hiervan zetten ze in om het Ottomaanse Rijk te vernietigen. In tijden van vrede was het wederom India die de enorme industrie van Groot-Brittannië in leven hield en die de Britse economie en financiën versterkte.

Dat India in vergelijking met hun andere kolonies van groot belang was, had twee redenen: Ten eerste, dat de islam, die zij als het grootste obstakel zagen om de wereld uit te buiten, zich in In-

dia verspreidde en dat de moslims hier overheersend waren; en ten tweede, de natuurlijke rijkdommen van India. Om India in handen te kunnen houden, vielen de Britten alle islamitische landen aan die op de route naar India lagen, zetten ze broeders tegen elkaar op door er tweedracht en verderfenis te zaaien, en, door deze landen in hun greep te hebben, vervoerden ze al hun natuurlijke rijkdommen en nationale schatten naar hun eigen land.

Het behoorde tot de grondbeginselen van de Britse politiek om de bewegingen in het Ottomaanse Rijk nauwlettend te volgen, om met verschillende politieke spelletjes de Ottomanen in een oorlog te drijven tegen de Russen en hen zo in een toestand te brengen dat ze India geen steun konden verlenen, en om vervolgens India te vernietigen, ongedaan te maken en het te bezetten.

Tijdens de Russische-Ottomaanse Oorlog riepen de Britten India uit tot een staat die verbonden was aan het Britse Koninkrijk. Het feit dat Midhat Pasha, een van de beroemde vrijmetse-laars, het Ottomaanse Rijk in een oorlog dreef, was de grootste schade die hij de islam had toegebracht. Ook de moord op **sultan ‘Abdul’aziz Khān** was een list van de Britten.

De Britten plaatsten de door hen opgeleide mannen op belangrijke posities in het Ottomaanse Rijk. Deze staatsmannen waren bij naam Ottomaans, maar qua denken en spreken volledig Brits. Mustafā Rashīd Pasha, een van de beroemdsten onder hen, feliciteerde tijdens zijn laatste grootvizierschap, op de zesde dag van zijn ambt, de Britten met de grote Delhi-massamoord, die zij op 28 oktober 1857 pleegden op de Indiase moslims. Ook daarvoor hadden ze de Ottomanen om toestemming gevraagd om de hulp die uit Groot-Brittannië kwam, via Egypte te laten passeren. Deze hulp was bedoeld om de moslims die in opstand kwamen tegen de Britse onderdrukking in India, de kop in te drukken. Ook deze toestemming werd wederom middels de vrijmetselaars verleend.

Om het volk af te brengen van de religie, sloten de Britten in India alle madrassa's en lagere scholen, die de basis en het grootste onderscheidende kenmerk vormen van de islam. Ze vermoordden alle geleerden en theologen die leiding konden nemen over het volk.

De Britten maakten hier, net zoals ze deden in alle islamitische landen waarin zij domineerden, de islamgeleerden, de isla-

mitische boeken en de islamitische scholen ongedaan. Ze zorgden ervoor dat er een jeugd werd opgeleid die volledig onwetend was van de religie.

De namen van degenen die regeerden over de door de Britten gekoloniseerde gebieden, waren moslimnamen zoals Ahmad, Muhammad, Mustafā en ‘Alī, maar hun relatie met de islam ging niet verder dan alleen deze gelijkenis van namen. Ze hadden parlementen maar die waren puur voor de schijn; ze waren nooit onafhankelijk en handelden altijd op bevel van de Britten.